

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període

Sèrie C - Número 619

12 de febrer de 2015

Comissió d'Ensenyament i Universitats

Presidència de l'I. Sr. Xavier Sabaté i Ibarz

Sessió núm. 36

SUMARI

Compareixença

de Luis Pérez, director de Relacions Institucionals de Randstad, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01065/10) (decaiguda) p. 3

Compareixença

de Jaime López Cossío, exdirector general de Formació i Ocupació de la Xunta de Galicia, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01049/10) p. 4

Compareixença

d'una representació de l'Associació de Centres Públics de Formació Professional del País Basc amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01028/10) p. 11

Compareixença

d'una representació del Departament d'Educació, Política Lingüística i Cultura del Govern Basc amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01030/10) p. 18

Compareixença

de Jean Salles, secretari general de la Cambra d'Arts i Oficis dels Pirineus Orientals, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01041/10) p. 23

Compareixença

d'Imma Estivill Balsells, presidenta de la sectorial Serveis Ocupacionals i de Qualificació de Pimec, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01000/10) p. 25

Compareixença

de Xavier Farriols, impulsor de plans de transició al treball, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01032/10) p. 26

Compareixença

d'una representació de la Fundació Paco Puerto amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01037/10) p. 34

Compareixença

d'Antoni Garcia, responsable de formació professional de l'Institut Can Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona), amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01038/10) p. 36

Compareixença

de Francesc Castellana, president de la Fundació Utopia, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01048/10) p. 42

Compareixença

de Carles Martínez, catedràtic d'institut jubilat i expert en formació professional i qualificacions, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01042/10) p. 44

Compareixença

de Nicolau Galdeano, inspector de formació professional, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01056/10) p. 47

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 36

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix Xavier Sabaté i Ibarz. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Antoni Balasch i Parisi, Ramona Barrufet i Santacana, Marta Pascal i Capdevila i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Agnès Russiñol i Amat, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Montserrat Capdevila Tatché, pel G. P. Socialista; Rafael Luna Vivas, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Mena Arca, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i Carlos Carrizosa Torres, pel G. P. de Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president de la Fundació Utopia, Francesc Castellana Aregall; el gerent de la Fundació Paco Puerto, Antonio Córcoles Gallo; la presidenta de la sectorial de Serveis Ocupacionals i de Qualificació, Pimec, Imma Estivill Balsells; l'impulsor de plans de transició al treball, exsecretari executiu del Consell Català Formació Professional i exsubdirector general de Programes de Formació Professional del Departament d'Ensenyament, Xavier Farriols i Sender; l'inspector de formació professional del Departament d'Ensenyament, Nicolau Galdeano Garcia; el responsable de formació professional de l'Institut Can Vilumara, Antoni Garcia Rodríguez; l'exdirector general de Formació i Ocupació de la Xunta de Galícia, Jaime López Cossío; el president de l'Associació de Centres Públics de Formació Professional del País Basc, Jesús Losada Besteiro; el catedràtic d'institut jubilat i expert en formació professional i qualificacions, Carles Martínez Riba; el director de Formació i Aprenentatge del Departament d'Educació, Política Lingüística i Cultura del Govern Basc, Ramón Martínez de Murguía Urreta, i el secretari general de la Cambra d'Arts i Oficis dels Pirineus Orientals, Jean Salles

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Luis Pérez, director de Relacions Institucionals de Randstad, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01065/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.
2. Compareixença de Jaime López Cossío, exdirector general de Formació i Ocupació de la Xunta de Galícia, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01049/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.
3. Compareixença d'una representació de l'Associació de Centres Públics de Formació Professional del País Basc amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01028/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.
4. Compareixença d'una representació del Departament d'Educació, Política Lingüística i Cultura del Govern Basc amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01030/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.
5. Compareixença de Jean Salles, secretari general de la Cambra d'Arts i Oficis dels Pirineus Orientals, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional

de Catalunya (tram. 353-01041/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

6. Compareixença d'Imma Estivill Balsells, presidenta de la sectorial Serveis Ocupacionals i de Qualificació de Pimec, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01000/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

7. Compareixença de Xavier Farriols, impulsor de plans de transició al treball, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01032/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

8. Compareixença d'una representació de la Fundació Paco Puerto amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01037/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

9. Compareixença d'Antoni Garcia, responsable de Formació Professional de l'Institut Can Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01038/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

10. Compareixença de Francesc Castellana, president de la Fundació Utopia, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01048/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

11. Compareixença de Carles Martínez, catedràtic d'institut jubilat i expert en formació professional i qualificacions, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01042/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

12. Compareixença de Nicolau Galdeano, inspector de formació professional, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01056/10). Comissió d'Ensenyament i Universitats. Substanciació.

El president

Senyores i senyors diputats, comencem la sessió.

Compareixença

de Luis Pérez, director de Relacions Institucionals de Randstad, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01065/10) (decaiguda)

Compareixença

de Jaime López Cossío, exdirector general de Formació i Ocupació de la Xunta de Galicia, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01049/10)

Donem la benvinguda al senyor Jaime López Cossío, exdirector general de Formació i Ocupació a la Xunta de Galicia. Ja sap les normes perquè ha intervingut en altres comissions, també, recentment, en aquest Parlament, o sigui que, quan vulgui, té la paraula per un temps de deu minuts.

Jaime López Cossío (exdirector general de Formació i Ocupació de la Xunta de Galicia)

Moltes gràcies. Muchas gracias, buenos días. Antes de nada, agradecer su amable invitación para participar en esta comisión y poder aportar mis consideraciones, en relación con este proyecto de ley, que, por cierto, es de extraordinaria trascendencia para el desarrollo del capital humano, para la empleabilidad de las personas, y también para la competitividad de las empresas. Confío en que les resulten útiles.

Yo sé que tienen ustedes un largo día, o varios largos días, de comparencias, y que, sin duda, probablemente tendrán la oportunidad de profundizar en los detalles del articulado, por lo tanto, voy a hacer una intervención más genérica. Quizás por el hecho de ser de los primeros comparecientes en el día de hoy, o quizás por mi procedencia del ámbito del empleo, del ámbito de *ocupació*, pues, lo que me gustaría es proponerles una visión del proyecto de ley más estratégica que jurídica, más conceptual que analítica y, de alguna forma, más funcional que orgánica. Y lo haré desde el convencimiento de que, si se comprende y se comparte esta visión, pues, dispondrán ustedes de un instrumento lógico, de un instrumento de lógica, en relación con este proyecto de ley, para poder contemplarlo probablemente desde otra perspectiva. Porque, en mi opinión, lo fundamental de este proyecto de ley es que de alguna manera confunde en su texto los conceptos de «educación» y «formación», hasta el punto de que en algunas ocasiones, si ustedes lo leen, los trata como si fueran conceptos sinónimos, en otros lugares como si fueran antónimos, y, en algunas ocasiones, como si el primero englobase al segundo, como si el concepto de «educación» englobase el concepto de «formación».

Tengo que decir que esto no es un caso aislado, y ni siquiera imputable a sus redactores. Esto, en nuestra tradición jurídica, se ha producido en varias ocasiones, y yo creo que eso trae malas consecuencias desde el punto de vista del empleo y de la competitividad. En parte, esta confusión –o lo que yo considero que es una confusión– deriva de nuestra tradición jurídica hasta el punto de que está presente también en la Ley orgánica de las cualificaciones y de la formación profesional, la Ley orgánica 5/2002, de las cualificaciones y formación profesional, la ley orgánica estatal. Y lo digo con conocimiento de causa y asumiendo mi parte de responsabilidad, porque yo participé activa-

mente en su redacción. Es decir, yo también soy partícipe de esta confusión, de alguna forma, en la normativa estatal.

Pero lo que me preocupa es que esto..., esta confusión, lo que pone de manifiesto es una cierta falta de comprensión de la realidad productiva, un cierto desconocimiento del sistema de empleo. El empleo, de alguna forma, es una utilidad, es el fruto del trabajo de una persona a cambio de una compensación, una de las definiciones clásicas, pero es una utilidad que se produce por el ejercicio de una o varias competencias profesionales, es decir, por el hecho de que alguien actúe de acuerdo con los requerimientos de la producción y del empleo, y este es el enfoque que a mí me gustaría aportar, desde el punto de vista de la construcción de un sistema de formación profesional como el que se plantea para Cataluña.

Aunque pueda parecer superfluo, esta distinción entre «educación» y «formación» no es solamente etimológica, por aquello de que «educar» venga de *educare*, de guiar, dirigir, mientras que «formación» venga de *formare*, es decir, moldear o dar forma. Esta no es la cuestión, la etimología. La cuestión es que dejan entrever dos maneras, dos formas, dos traducciones operativas sobre la perspectiva del mundo y de la sociedad. La primera es la forma platónica, que está basada en la preexistencia de las ideas sobre la realidad, en la teoría sobre la práctica, en el valor del saber por sí mismo; mientras que la segunda, la formación, se aproxima más a la forma aristotélica, que toma la realidad como base de las ideas, y que considera que el conocimiento adquiere sentido si se aplica.

La forma platónica es predominante en las culturas asiáticas, y también en Europa del Sur y en América del Sur, y valora más los saberes que su aplicación, y presupone que el objetivo de aprender es fundamentalmente seguir aprendiendo, mientras que la forma aristotélica, que es típica de los países del norte de Europa y del norte de América, valora sobre todo el saber hacer, considera imprescindible la experiencia práctica, y estima que el objetivo de aprender no es seguir aprendiendo, sino hacer o mejorar lo que ya se hace. De alguna forma, la forma platónica es característica del sistema educativo, y la forma aristotélica es la característica de la formación, en este sentido, y de las empresas, del mundo de la empresa. La primera conduce al reconocimiento del derecho a la educación a lo largo de toda la vida, tal y como señala el proyecto de ley que nos ocupa en el artículo 2.1. La segunda es la base del derecho al trabajo, es decir, al empleo, como forma de participación activa en la sociedad, y es en este sentido, por ejemplo, como aparece en el artículo 35 de la Constitución española.

En realidad, educación y formación responden conjuntamente al objetivo del empleo y de la participación activa en la sociedad. Quiero decir que no es mejor ni superior una a la otra, lo que ocurre es que cada una tiene sus propios objetivos y, en función de ellos, dispone de sus propios medios. La educación es imprescindible para la adquisición de los valores, para la relación con el entorno, para la adquisición de conocimientos básicos e instrumentales que, convertidos en

competencias clave o en competencias básicas, porque las dos denominaciones se utilizan, son imprescindibles para la práctica totalidad de las profesiones. La formación, en cambio, es imprescindible para obtener el conocimiento aplicado, habilidades, destrezas y actitudes, convertidas en competencias profesionales específicas e imprescindibles para ejercer una profesión o un oficio concreto.

Lo que considero que es un error es confundir los métodos de la una con la otra, porque la aplicación del modelo educativo al sistema formativo, tal y como se ha trasladado a los medios de aprendizaje profesional –y esto es lo relevante en el cuerpo legal, y en el caso del conjunto del Estado desde la década de los setenta–, es probablemente una de las causas de la tasa de desempleo, y especialmente del desempleo juvenil. Y es, además, una limitación a la innovación y a la investigación aplicada, un lastre, en definitiva, para la competitividad, que es la base del crecimiento sostenible.

Mi preocupación es que esta sea más una ley platónica que aristotélica. Fíjense ustedes en su objeto en el artículo 1, y en su finalidad y alcance en el artículo 2, y verán que, en lugar de referirse a facilitar o contribuir a la adquisición de competencias profesionales para el empleo, que sería probablemente el enfoque formativo, lo que dice es que se pretende articular un marco integrado de relación y coordinación entre los elementos del sistema. Esta es una visión en cierto modo endogámica, en cierto modo limitativa. Lo que crea es un entorno teórico de planificación y representación orgánica. En el artículo 7, por cierto, y esto es un detalle puramente de técnica normativa, cuando se refiere a las organizaciones empresariales y sindicales más representativas, no deberían citarse nominalmente en el cuerpo de la ley, porque parece presumir que no puedan cambiar en el futuro. La denominación concreta de las organizaciones empresariales y sindicales entiendo que no procede.

Segundo, un órgano de nueva creación, como el Instituto de Formación y Cualificación Profesional de Cataluña, que va dirigido fundamentalmente a articular nuevos órganos de gestión, en los artículos 12 y 13, referidos a sus recursos. En el artículo 14, referido a la presidencia ejecutiva, y en el sistema de consulta y participación, el consejo, en el artículo 15.

Y, por último, una red de centros con entidades autorizadas, y que se refiere a las empresas, solo a aquellas que colaboran en el desarrollo de la formación profesional mediante el acogimiento de alumnos en prácticas o en aprendizaje. Así lo dice textualmente el artículo 17.1. Lo cual es una pequeña parte de las empresas, solamente aquellas en las que los alumnos puedan realizar prácticas o aprendizaje.

No se hace ninguna referencia a conceptos que están en el mundo formativo claramente, como la cuenta formación, que está en la legislación del ámbito del empleo, ni al derecho a un mínimo de horas de formación para cada trabajador, que introdujo la reforma laboral, las famosas veinte horas. Tampoco la negociación colectiva, que es un elemento instrumental para fortalecer la inversión en formación, que puede y debe prever esfuerzos formativos por parte de las empresas y, en

su caso, también de los trabajadores. Tampoco se hace una referencia a la formación profesional en relación con el resto de la política activa de empleo, y en este sentido la tramitación en paralelo de la Ley del sistema de *ocupació*, y más concretamente del SOC, pues, debería llevarnos seguramente a una mejor interrelación entre ambos textos normativos.

En definitiva, creo que no se comprende que el derecho al trabajo es el fundamento del derecho a la formación profesional. Existe el derecho a la formación profesional como un elemento para asegurar, en la medida de lo posible, el acceso al empleo. O, dicho de otra manera, ¿cómo se pretende construir un sistema de formación profesional, que debería alcanzar a toda la población activa durante toda su vida laboral –este es el enfoque europeo–, sobre la base de centros de formación y alumnos? Ni siquiera se refiere la ley a ellos como trabajadores, y que solamente considera, como he dicho, la función formativa de las empresas, en relación con las prácticas o el aprendizaje.

En mi opinión, un sistema de formación profesional se debería construir al revés. Debería asociarse y fundamentarse en los resultados del ámbito productivo; debería apoyarse en los centros de trabajo y de producción de bienes y servicios, que son los centros de formación. Los centros de formación fundamentalmente son los centros de producción. Es ahí donde se establecen los estándares de competencia, donde se requieren y acreditan, a efectos laborales, las competencias, aunque haya una acreditación formal a través de títulos y certificados de profesionalidad, y todo ello porque el verdadero objetivo del sistema debería ser el empleo y no la titulación o las formas de acreditación.

No me estoy refiriendo al encaje orgánico del Instituto, ni tampoco al debate sobre si la competencia de ejecución debe estar en el Departamento de Educación o de Empleo, porque este problema de enfoque más educativo que formativo lo tienen los títulos de formación profesional, y también los certificados de profesionalidad laborales. Es decir, lo tienen los órganos gestores, el Departament de Educació, y también los órganos gestores, fundación tripartita, el SOC, en el caso de Cataluña. Tienen una visión, a mi modo de ver, educativa, platónica, si recuerdan mis primeras palabras, y la mera separación en dos sistemas, en dos instrumentos de acreditación, es un elemento también a revisar en un sistema integrado.

En definitiva, y termino, ¿adónde debería llevar un proyecto de ley alternativo como el que les estoy proponiendo de alguna forma? O, en todo caso, revisando el proyecto de ley, que, por cierto, en otros aspectos, en la idea de sistema, me parece acertado. Es más una cuestión del enfoque de fondo, de cuáles son los objetivos y funciones que se quieren atribuir a ese sistema, y cómo puede operar.

En primer lugar, debería llevar a generalizar la formación profesional dual, pero pivotando sobre la empresa, donde el trabajador esté contratado laboralmente. Y, desde mi punto de vista, es esencial que esto sea así, porque la dinámica de becas o de programas de prácticas no es propiamente formación dual. Soy consciente de que esto implica flexibilizar las formas de

contratación, concretamente el contrato de formación y aprendizaje actual, y quizá crear contratos semejantes para los trabajadores sin límite de edad. Lleva también a generalizar la formación en el centro de trabajo. Esto implica adaptar horarios, intercambiar docentes y profesionales, promover la tutoría, la adaptación curricular al centro de trabajo, incorporar objetivos y compromisos de formación en la negociación colectiva, facilitar la evaluación y la acreditación de competencias en las empresas. Lleva también a que el conjunto de la sociedad comparta el objetivo de la formación profesional. Este no es un problema del entorno público, ¿no?

¿Cómo se puede hacer esto? Bueno, yo recuerdo un documento del año 95, de la Comisión Europea, hace, por lo tanto, veinte años, en el que recomendaba a los estados la creación de sistemas de desgravaciones fiscales para apoyar la inversión en formación que realicen las empresas a través del impuesto de sociedades, y para apoyar la inversión en su propia formación que hagan las personas, a través del impuesto sobre la renta de las personas físicas.

Y, por último, debería llevar a permeabilizar la docencia en los centros públicos, probablemente eliminando una relación que es típicamente funcionarial, como en el resto del sistema educativo, y sustituyéndola por relaciones laborales, preferentemente temporales, a mi modo de ver, que eviten la obsolescencia de la competencia docente, y preferentemente también a tiempo parcial, para permitir conciliar la docencia con el ejercicio profesional. Por último, considerar la formación como lo que es, que es una actividad económica y de servicios, que estimule la competencia de proveedores, porque no es solo el sector público el que provee formación, y la profesionalización para satisfacer a los clientes que son, como digo, trabajadores y empresa.

Me faltan también en el proyecto de ley referencias al ámbito universitario, donde también en el marco europeo de la educación superior se integra la formación profesional, y basado, como no puede ser de otra forma, en las competencias profesionales. Y no me voy a detener en aspectos técnicos del proyecto que me parecen innecesarios, como las definiciones terminológicas del artículo 6, las definiciones, creo que con una referencia al marco europeo, incluso al sistema nacional, hubieran sido suficientes. El detalle de los órganos de gobernanza y participación del capítulo 2, que en mi opinión debería reservarse para un desarrollo reglamentario, y, en cambio, llama la atención la ausencia de objetivos de cualificación y del compromiso de un sistema de financiación.

En cuanto a la calidad del sistema del artículo 42 y la evaluación del artículo 45, en mi opinión, en lugar de dejarse de una forma tan abstracta, deberían referirse a los modelos europeos. En mi opinión, lo fundamental de la ley es qué puede aportar a la sociedad, y, en este sentido, la cuestión es contestar con convicción a la pregunta: ¿En qué mejora este proyecto de ley a lo que ya tenemos? Yo creo que esto precisaría, y vuelvo al comienzo de mi intervención, una revisión en términos aristotélicos.

Nada más. Quedo a su entera disposición para el turno de preguntas, y muchas gracias por su atención.

El president

Muchas gracias. Moltes gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, ara té la paraula la senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Muchas gracias, señor López, por su intervención. En primer lugar, disculparme porque he llegado un poco tarde. Sabe usted que hoy es jueves de carnaval, y acompañar a un pirata y a un payaso al colegio, pues, trae su tiempo. En todo caso, pues, vaya por delante mi disculpa.

En primer lugar, desde Esquerra Republicana de Catalunya queremos insistir en el que nosotros consideramos que es el quid de la cuestión de este proyecto de ley que tenemos sobre la mesa, que es la integración, si este proyecto de ley nos está planteando una integración real o no de la formación profesional. En este sentido, nos gustaría saber qué le parece a usted, si realmente... Es cierto que en el preámbulo de la ley, pues, está bastante bien definido, después, en el articulado, creemos que no es así, y teniendo en cuenta que cada una de las *conselleries*, pues, siguen manteniendo sus competencias. Nos gustaría saber qué opinión tiene al respecto. Después, nos gustaría saber qué funciones cree que tiene que tener el Instituto para que sea realmente un organismo útil.

Ha hablado también de la interrelación con la *lleï del Servei d'Ocupació de Catalunya*. A ver si nos puede hablar un poco más de esta interrelación; qué elementos podrían mejorar precisamente esa interrelación que usted comentaba. Y después también nos gustaría saber qué opinión tiene respecto a la creación de centros integrados y centros específicos de formación profesional, separados de las dinámicas propias que sabe también que tienen la ESO y el bachillerato. Si le parece que este modelo puede ser beneficioso para el sistema que estamos creando.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Nuevamente, dar la bienvenida, porque ya nos hemos visto y le he oído en el que es el Proyecto de ley de ocupación. Algunos diputados hemos preferido, algunos grupos, que estemos los mismos en los dos proyectos, simplemente porque todas las comparecencias que han venido hasta ahora han hablado de la falta de esa integración de los dos proyectos de ley.

Yo, aparte, le quiero felicitar porque ha hecho una intervención para mí, a mi parecer y de mi grupo, brillante, ¿no? Quiero decir que incluso me gustaría, apar-

te que del diario de sesiones o el diario de la comisión lo podremos recuperar, pero ha hecho unas definiciones muy buenas. La primera pregunta que yo le haría es: ¿Usted cree que este proyecto de ley está más impregnado en lo que es educación o formación? Es decir, usted ha hecho esa confusión entre educación y formación, que por lo menos para mí me ha servido muchísimo para tener ideas más claras de las que tenía, ¿no? Por lo tanto, si esto es un proyecto de ley en el cual el concepto «educación» prevalece sobre lo que es la formación, no habremos conseguido el fin de este proyecto, que es la formación en sí, que es, a fin de cuentas, buscar insertar a los jóvenes en el trabajo.

Otra de las preguntas que yo le haría a usted es: ¿Cree que esta ley es lo suficientemente flexible para asumir todos los cambios que se puedan tener? En Cataluña estamos muy acostumbrados a ir cambiando leyes, el otro día creo que usted estaba presente, o no me acuerdo muy bien, cuando estaban los exdirectores generales del Servicio de Ocupación de Cataluña, que no son sospechosos, quiero decir..., muchos de ellos son los que hicieron la Ley del 2002, y otros, pues, que lo han ido siguiendo, y se quejaban mucho de esos cambios constantes en la legislación y en los cargos que tienen que hacerlas seguir. Por lo tanto, esa sería otra pregunta.

Otra de las cuestiones que ha ido apareciendo, y usted ha hecho una mención, es el tema de la formación profesional dual. Aquí hemos visto dos posicionamientos: uno, el de los sindicatos que mayoritariamente dicen que la formación profesional dual tiene que permanecer en un contrato de trabajo, es decir, el individuo es un trabajador, y otras entidades que han venido diciendo que no, que lo que tiene que prevalecer es el alumno dentro de lo que es la formación profesional dual. Algunos aluden, por la protección, que no exista un exceso de explotación, por decirlo de alguna manera, y los otros... Yo quisiera que usted nos pudiese orientar en este sentido, cuál es el concepto mejor que se podría tener, el concepto llevado a la práctica, quiero decir, o cómo siendo alumno puede prevalecer realmente que no se pueda llegar a extremos en los cuales se pueda aplicar esto.

Vuelvo a reiterarle, señor López, que por lo menos nuestro grupo hemos podido disfrutar de esta disertación que en diez minutos usted ha hecho, y que, realmente, hay muchos conceptos que desconocíamos y que usted, tan amablemente, nos ha ilustrado.

Muchísimas gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, president. Y buenos días al señor López Cosío, gracias por su comparecencia, interesante, en este Parlamento. Desde el Grupo de Iniciativa i Esquerra Unida, tenemos a veces la sensación de que en esta co-

misión hemos hablado excesivamente o demasiado de la forma, es decir, de acabar con la histórica bicefalia entre las *conselleries* de Ensenyament y de Empresa i Ocupació, del sistema de gobernanza de la formación profesional, del instituto como órgano de dirección de la formación profesional, de la adscripción departamental. Nosotros proponemos que sea Presidencia, para garantizar esas políticas transversales que no solo incumben a los departamentos de Educación y de Empresa y Ocupación, sino que Agricultura, Sanidad también tienen una potencialidad profesionalizadora importante. O la integración de los subsistemas como uno de los grandes retos de la formación profesional en Cataluña. Y, en cambio, hemos dedicado poco tiempo a hablar del contenido, a hablar de para qué tiene que servir una ley de formación profesional en nuestro país.

Nosotros éramos más partidarios de hacer una ley de formación a lo largo de la vida, entendiendo que se tiene que dar respuesta a las necesidades de las personas, independientemente del ciclo vital que les toque vivir en cada momento, independientemente de si son personas que acaban de finalizar su formación reglada, si están en situación de paro, si están trabajando y quieren mejoras en el ámbito laboral..., para todo eso debiera de servir una ley de formación profesional a lo largo de la vida, con lo cual, cabe una mirada global y no centrada solamente en la ocupación, y tampoco en la ocupación juvenil. Es verdad que es una gran lacra la que tenemos, no solamente en Cataluña, sino en el conjunto del Estado español, el paro juvenil. Hoy en Cataluña hay diecinueve mil jóvenes que se tienen que exiliar, que se tienen que ir a trabajar fuera de nuestro país, porque parece que hemos dimitido, las políticas de educación de la Generalitat de Cataluña y del Gobierno del Estado han dimitido de dar respuesta a las necesidades laborales de los jóvenes.

Usted decía que el objetivo tendría que ser –de este sistema– el de generar empleo. Yo creo que seguramente..., evidentemente, este objetivo tiene que ser compartido, pero también tiene que estar el derecho a la formación que tiene cualquier persona, repito, independientemente de la situación vital que le corresponde en cada momento.

Yo quería centrar las preguntas también en el ámbito de la formación profesional dual, que nos parece, pues, un elemento a analizar y a poder mejorar también en el ámbito de esta ley. Quería saber si usted tiene alguna propuesta sobre cómo tenemos que solucionar la representación legal de los trabajadores, también en el ámbito de la formación profesional dual. La formación y la habilitación de los tutores, quién tiene que ejercer de tutor en la FP dual y quién tiene que acreditar a esos tutores, si simplemente con un trabajador acompañando al trabajador en prácticas, pues, ya se le da respuesta. La acreditación de los formadores, qué sistema es el que se debe de garantizar. Y luego, comparando un poco con los países del entorno, la FP dual, por ejemplo, que tenemos en Inglaterra, es una FP que pivota mucho sobre la empresa privada, y, en cambio, en la FP dual de Alemania sí que hay una mayor implicación del Estado. Quería saber su opi-

nión sobre cuál, evidentemente teniendo en cuenta que no se puede trasladar miméticamente una FP, porque el tejido social, histórico, y la actividad económica de cada uno de estos países son totalmente diferentes.

Y, por último, usted hablaba también de la financiación. A nosotros nos parece un aspecto relevante de la ley. Creemos que se debe de garantizar un sistema de financiación estable y permanente para acabar, pues, con las dudas que generan muchas veces, cuando acaban los cursos, los centros de formación profesional, y quería saber si usted tiene conocimiento de alguna ley de este tipo, que regule de una manera concreta un sistema de financiación estable, y que sea permanente.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies president. Buenos días, señor López. Agradecerle sus aportaciones, básicamente en sus experiencias, también en su visión. No quisiera repetirme con algunas preguntas que le han hecho mis compañeros, porque una vez ya escuchados muchísimos agentes relacionados con la formación profesional, hay unos temas que van saliendo y que nos preocupan, evidentemente, a todos.

Sí que no sé si no he entendido bien o no puedo compartir completamente esta confusión terminológica entre «educación» y «formación». Si no he entendido mal, sería que cuando... Más allá de concretar la diferencia terminológica, usted ha dicho que aprender implica seguir aprendiendo. En la formación está el hacer, mejorar en el hacer. Es decir, ¿toda esta confusión no puede interrelacionarse? O sea, en el momento de la educación, ¿no podemos –porque yo no estaría de acuerdo– tener el valor de las habilidades, las estrategias, que creo que son fundamentales en ambos ámbitos? Si puede concretarnos las causas que favorecerían, desde su punto de vista, una doble explicación terminológica, que ha favorecido el desempleo juvenil, me parece que ha dicho.

Repetir la pregunta referente a la formación dual, cómo resolvemos la relación alumno –usted ha dicho «trabajador», estamos en esta dicotomía– con las prácticas en la empresa, principalmente con la influencia que entorpecería en este caso la Ley de riesgos laborales, o de la legislación laboral vigente, en franjas de edad en que el alumno o trabajador no tiene mayoría de edad.

Ha hablado usted de que la ley tiene que ir únicamente hacia el ámbito productivo, y cómo encajamos esta definición en lo que pretendemos y hemos estado trabajando para englobar la formación a lo largo de toda la vida. Es un tema que a mí me cuesta, esta globalización, pero es que hoy todavía más, con sus explicaciones. Y cómo introducir sin un marco estricto, porque pensamos que no puede ser estricto, por la diversidad,

por los profesionales docentes que tienen que estar en la formación profesional, la formación de estos profesionales y de estos docentes.

No sé si he oído bien, ¿ha utilizado la palabra «clientes», referida a los usuarios del sistema de la formación profesional? Si podría hacerme una aclaración.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Señor López Cossio, tiene la palabra. Diez minutos en lugar de cinco, para que vaya más cómodo.

Jaime López Cossio

Perfecto. Muchas gracias. Bueno, en primer lugar, muchas gracias por las preguntas, me parecen todas ellas pertinentes e interesantes, y aunque no tendré tiempo, a pesar de los diez minutos, de entrar en el detalle de todas ellas, voy a intentar, en la medida de lo posible, contestar a cada uno y a cada una de ellas.

Bueno, en primer lugar, a la portavoz de Esquerra Republicana, felicitarla por la conciliación, porque es un aspecto esencial, y lo digo también desde mi procedencia del ámbito laboral. Yo creo que lo fundamental, efectivamente..., la integración de la formación profesional es un objetivo, y es un objetivo que está expresado en la exposición de motivos, y que comparto. Está también en la Ley orgánica, está también en el marco europeo. Lo que ocurre es que la integración no es solamente una integración de carácter orgánico, porque de carácter orgánico, incluso dentro del mismo órgano, podemos seguir haciendo cosas duales. Luego me referiré al aspecto orgánico.

Es decir, lo que tenemos que tener claro es que, más allá de quién gestiona y la discusión de si debe ser un solo organismo, un instituto, y dónde debe estar ubicado, si en Presidencia, si en Educación, si en Empleo –luego haré un matiz respecto de esto, respecto a algún otro país–, lo fundamental es cuál es la oferta formativa, cómo se articula y cuál es el enfoque. Y, en mi opinión, este enfoque puede ser integrado en la ley. De hecho yo creo que lo es, pretende serlo, pero es integrado educativo, y lo que yo quiero es que en la formación profesional se dé un enfoque integrado formativo, ¿eh?

Por lo tanto, la integración, sí, pero la integración para llevarlo hacia lo que yo creo que es, en mi opinión, el objetivo de las cualificaciones y la formación profesional, que sí que está directamente relacionado con el ámbito productivo, a diferencia del supuesto de la educación, entendido con carácter general, que no lo está.

¿Cuál es la relación con la ley, con el Proyecto de ley de ordenación del sistema *d'ocupació* i del SOC? Bueno, es evidente, porque es que en la Ley del sistema de educación se hace referencia a una cartera de servicios, que ahora, por cierto, también se ha legislado a nivel estatal, y en esa cartera de servicios está contemplada la formación –es verdad que una parte de la formación– como uno de los servicios. Por lo tanto, es evidente: se

produce a nivel de servicios desde el punto de vista de la política activa de empleo. Es decir, la formación profesional es un servicio en el ámbito de la política activa de empleo, y es ahí probablemente donde se tiene que producir esa integración.

Respecto de los centros integrados y específicos, vuelvo a decir lo mismo: si un centro integrado... Podemos hacer los dos subsistemas en un centro integrado y mantener la dualidad. De hecho, es lo que está sucediendo, o lo que ha sucedido en otras comunidades autónomas. Es decir, le han puesto un nombre de «centro integrado», en la práctica siguen haciendo cosas duales, y cuando integran, y esto es lo que a mí me parece grave, integran por el lado educativo, lo cual a mí me parece un error.

¿Deben ser compartidos con la secundaria? En mi opinión, claramente no –claramente no. Es decir, la dinámica de los centros de primaria y de secundaria es una, es educativa. Los centros de formación profesional son otra cosa, deben ser otra cosa. Deben ser mucho más flexibles, tener mucha más relación con el ámbito de la empresa, precisamente porque sus destinatarios, en mi opinión, deben tender a ser al mismo tiempo alumnos y trabajadores, porque esa es la definición de la «formación dual», no solamente que estén en dos sitios, sino que sean dos cosas, trabajadores y alumnos, y, por lo tanto, que tengan una relación laboral, y ahora explicaré por qué, y, al mismo tiempo, que continúen formándose, ¿eh?, adquiriendo conocimientos y competencias a través de un procedimiento de adquisición de competencias formativo, no solamente experiencial.

Respecto de la intervención del portavoz del Partido Popular, primero darle las gracias; no pretendía ser brillante, yo creo que los que tienen que ser brillantes son ustedes en este tema. Yo simplemente pretendo aportar una visión, que por unas circunstancias vitales de veinte años me han llevado a estar a caballo de la formación y de la educación, y esta es una circunstancia singular. Yo he trabajado, curiosamente, en la legislación de educación y de empleo, y esto es muy enriquecedor, y probablemente es lo que me ha dado la perspectiva que tengo. Y, también, parte de la experiencia es por el hecho de haber estado doce años en la Administración pública, y otros tantos, aproximadamente, en el ámbito privado, lo cual también aporta una visión un poquito diferente, ¿eh?

Insisto en la idea: integración, sí, pero integración en un sistema de formación profesional; integrar para aproximarlo al sistema educativo me parece un error. ¿Prevalece educación? Yo diría que sí, pero lo que me preocupa es que no esté lo suficientemente claro en el punto de partida, es decir, que no esté lo suficientemente claro en el proyecto de ley, ¿eh?, porque me preocupa su desarrollo, si no está claro en el inicio, y luego me referiré a este punto de partida.

Flexibilidad. Sí, flexibilidad, pero flexibilidad para hacer formación profesional. Y por lo tanto, y lo enlazo con su última pregunta, formación profesional dual con o sin contrato de trabajo, sí, por supuesto. ¿Por qué? Porque, y aquí sí que me voy a remitir a las experien-

cias, y en este sentido me da igual la británica, la alemana o la que para mí es la mejor, y lo digo también, que es la suiza, mi referente, lo digo ya de antemano, creo que Suiza es quien ha conseguido una mejor incardinación de lo que es el sistema de formación profesional con el mundo de la empresa, y, además, haciéndolo a una edad más temprana, porque lo hace entre los dieciséis y los veintiún años, y el 80 por ciento de los alumnos de formación profesional, entre los dieciséis y los dieciocho, hacen formación dual, 80 por ciento. Y, además, porque Suiza tiene un tejido productivo que se parece más al tejido productivo de pymes; el tejido productivo alemán es un tejido más de grandes empresas, más orientado al sector industrial; el tejido de Suiza es un tejido más de pymes, más de servicios.

¿Y por qué es tan importante esta idea de que sea mediante contrato de trabajo? A ver si consigo explicarlo sin irme de tiempo. Es que hay competencias que se adquieren trabajando, pero trabajando implica tener una relación contractual laboral, porque es esa dinámica la que origina el mundo del trabajo, incluyendo la retribución –incluyendo la retribución–, la que proporciona ese tipo de competencias. Es decir, incorporarse a los objetivos que tiene la empresa donde uno trabaja, incorporarse a la relación con los compañeros de trabajo, con el jefe, con los clientes, esos aspectos competenciales los aporta la relación laboral. Pero, naturalmente, como hay que completar la adquisición de competencias a través de un proceso de aprendizaje formal, es por lo que se establecen modelos duales, pero eso implica una relación laboral y una relación, digamos, de alumno. Por eso, trabajador y alumno, esto es la formación dual, y yo en esto estoy de acuerdo con las organizaciones sindicales.

Ahora, esa relación laboral, en el ámbito de la empresa, necesita un tratamiento diferenciado, por eso se crean contratos específicos de acceso al primer empleo, que en mi opinión deberían extenderse a lo largo de toda la vida activa, porque esa situación se puede volver a producir si uno se ha quedado sin trabajo y tiene que volver a incorporarse. Por lo tanto, debería de haber formas de formación dual, modelos de formación dual, más allá del límite de edad de los veinticinco, de los veintinueve o de los treinta años, como en la legislación laboral española en este momento. Deberían alargarse a lo largo de toda la vida.

Y enlazo esto con la intervención del portavoz de Iniciativa, en dos sentidos. Primero, respecto del encaje orgánico. En Suiza, la formación profesional está en Economía, no está en Empleo, no está en Educación, y no está en Presidencia, porque esa es una solución puramente de consenso, puramente orgánica. No nos ponemos de acuerdo, lo ponemos en Presidencia. Sí, eso está bien desde el punto de vista de la articulación orgánica, pero desde el punto de vista de la funcional, está en Economía. ¿Y por qué está en Economía? Y esta es la pregunta. Yo se lo he preguntado a los representantes del sistema suizo: «¿Por qué está en Economía?» Y dicen: «Porque es un elemento de la competitividad. Es que el capital humano es el elemento básico de la competitividad.»

Entonces, tenemos que intervenir en este aspecto, porque, si no, estamos debilitando nuestro tejido productivo. Nos ocupamos de otras cosas, nos ocupamos de las inversiones productivas, de la fiscalidad, y nos olvidamos de que, cada vez más, la competencia profesional y el capital humano son el elemento central. Por lo tanto, lo incluyen en los objetivos de competitividad del país, y es por eso por lo que depende de Economía a nivel funcional, y lo vincula al desarrollo de sus sectores productivos preferentes, prioritarios, internacionalización, etcétera, ¿no? Por lo tanto, lo dejo sobre la mesa.

A lo largo de toda la vida, sí; pero es que a lo largo de toda la vida tiene que haber educación, y a lo largo de toda la vida tiene que haber formación. Es que la idea..., esta idea, digamos, cronológica, que tenemos del ser humano, que primero hace educación y luego se forma, no es cierta; se educa a lo largo de toda la vida, y se forma a partir de los dieciséis años, porque la edad laboral arranca a los dieciséis años; por lo tanto, de ahí hacia atrás es difícil hablar de formación, ¿eh? Pero a partir de los dieciséis años coexisten la educación y la formación profesional, y deben coexistir a lo largo de toda la vida, y debe haber educación a lo largo de toda la vida, y debe haber formación profesional a lo largo de toda la vida, pero son dos cosas diferentes, con dos objetivos diferentes.

La educación, ya lo he dicho, va vinculada a la forma de estar en la sociedad, a la relación, al aprendizaje, al conocimiento, a aprender por aprender, que es un objetivo legítimo y deseable. Pero la formación profesional, no; la formación profesional es otra cosa, es la competencia para hacer, ¿eh?, o para mejorar lo que se hace. Por lo tanto, educación a lo largo de toda la vida, y formación a lo largo de toda la vida. Yo les recomiendo en este sentido la legislación, insisto, suiza; y, en el caso de España, yo creo que el País Vasco tiene, en los dos ámbitos, en la legislación de formación profesional y en la educación a lo largo de toda la vida, una buena definición de estos dos conceptos.

No voy a entrar en el detalle de quién debe ser el tutor. Yo creo que esto requiere también trabajo en las empresas. Por lo tanto, hay que formar tutores en las empresas. En el modelo suizo, que es al que yo me he referido, los tutores son habilitados en las empresas y reciben una formación específica y una acreditación específica. No cualquiera puede ser tutor en la empresa, precisamente para evitar abusos. A ver cuál es su función en relación con la tutoría. Hay en algunos países buenas experiencias de empresas formadoras, con una restricción que se inició poniendo límites a cuáles son las empresas en las que este modelo dual puede funcionar, y posteriormente se ha ido extendiendo a las pymes, por generar buenas prácticas en empresas de un determinado tamaño, donde haya una tutoría y un proceso organizado y controlado, y luego se ha ido extendiendo. O sea, probablemente no hay que abrirlo a todo el sistema productivo a la vez, probablemente necesita también aprendizaje el papel de las empresas en el sistema.

Y financiación. Yo creo que aquí hay dos mecanismos de financiación, y en este sentido vuelvo a los modelos, va-

mos a decir, en los que tiene más peso el ámbito público: el caso alemán o el caso suizo. ¿Por qué? Porque tiene un doble mecanismo de financiación. Tiene un mecanismo de financiación fundamentalmente público, que soporta la parte dual formativa, centro de formación, y tiene un soporte también en el ámbito privado, en la empresa, con mecanismos de incentivos, de desgravación o de bonificación, a la parte laboral, a través del contrato correspondiente. Insisto, yo añadiría ahí el tratamiento fiscal favorable a la formación con carácter general, con una modificación en el impuesto de sociedades y en el impuesto sobre la renta, para tratar de manera preferente, como hemos hecho con la política de vivienda, con otras cosas que hemos considerado importantes en otros momentos históricos, pues, como la formación es importante precisamente para el capital humano, para la empleabilidad y para la competitividad, pues, debería tener un tratamiento fiscal específico, por las inversiones que hacen las empresas, esto es impuesto de sociedades, y por las inversiones que hacen las personas.

Y termino con la intervención de la portavoz de Convergencia y Unión, aunque he ido respondiendo o intentando relacionar algunos aspectos. ¿Influye en el empleo juvenil? Claro que influye en el empleo juvenil, porque, precisamente, si ponemos el énfasis en la parte educativa del sistema, a lo que tendemos es a alargar el proceso de educación. Por eso, el tiempo de incorporación al mercado de trabajo es el más tardío probablemente de Europa, y el menos eficiente; por eso, la tasa de paro juvenil, después de la griega, y creo que después de la búlgara, es la mayor de Europa, en nuestro caso, en torno al 54 por ciento, entre otras cosas porque alargamos mucho el proceso de formación y de inserción laboral, lo alargamos mucho. Fíjense que, en el caso suizo, les decía que el objetivo estaba en acortarlo al proceso de dieciséis a dieciocho años. Habría una pregunta ahí: si después eso supone un corte y evita que la gente continúe en procesos, en ciclos largos, por ejemplo universitarios. La estadística dice que no –que no. Han conseguido hacerlo lo bastante compatible para que la persona no deje de estudiar, es decir, siga haciendo educación al mismo tiempo que hace formación. Este es el objetivo.

¿Control desde el punto de vista de riesgos laborales? Evidentemente. La legislación de riesgos laborales y toda la legislación laboral se aplican al trabajador que está en el centro de trabajo, esto es obvio, y se debe aplicar, pero necesita un tratamiento específico. De ahí los contratos formativos. El sentido del contrato formativo, el contrato de formación y aprendizaje en el caso español, que yo creo que es un contrato poco afortunado, es un contrato poco flexible, es un contrato que no está funcionando; por lo tanto, algo estamos haciendo mal.

Formación de los profesores. Evidente, pero formación de los profesores en esta perspectiva. El profesor tiene que saber que está haciendo formación profesional; no está haciendo educación. Porque, si no, tenemos la tendencia a, por necesidades del sistema, pasar a profesores o docentes que están un día haciendo secundaria y al día siguiente hacen formación profesional. Esto ha

pasado en alguna otra comunidad autónoma. Eso es un error; son dos enfoques distintos, el platónico y el aristotélico al que yo me refería. Necesitamos personas que estén en el enfoque aristotélico: están enseñando a hacer, están formando. Ese es el matiz: enseñar a hacer es formar.

Y, por supuesto, en esta formación de los profesores, esta interrelación que yo creo que precisan, de estar al mismo tiempo en la empresa y en el centro de formación. La formación es dual para el alumno trabajador, y tiene que ser dual para el docente. Por eso hay que romper esta división entre funcionario docente, que hace una parte, y el tutor o el maestro de taller en la empresa. No, es que tienen que ser la misma persona –tienen que ser la misma persona–, y eso implica romper esta división que tenemos entre la docencia y la producción.

Yo no creo haber hablado de clientes –no creo haber hablado de clientes– y, si lo he dicho, lo retiro. Aquí no hay clientes; no los hay. Me he referido a trabajadores, sí, porque creo que es lo que son tendencialmente, y, por supuesto, a alumnos, en tanto que están en un centro formativo.

Insisto, y termino con esto, en la idea del principio. Educación a lo largo de toda la vida, sí; formación profesional a lo largo de toda la vida, también. Son dos cosas en paralelo; uno se corresponde con el derecho a la educación, el otro se corresponde con el derecho al empleo, con el derecho al trabajo. Y como las dos son necesidades y son formas de estar en la sociedad, formas activas de estar en la sociedad, yo quiero que se pongan en marcha los dos. Y como esta ley es de cualificaciones y formación profesional, quiero que desarrolle el segundo aspecto, porque entiendo que es, en la ley educativa, de educación a lo largo de toda la vida, donde se tiene que contemplar el primero, pero teniendo claro que son objetivos, funciones y servicios, en definitiva, a la sociedad, distintos, complementarios, pero diferentes en cuanto a la metodología y los medios. Nada más.

Gracias por el tiempo.

El president

Muchas gracias. Doncs, tanquem així aquesta compareixença, i passem a les onze en punt, perquè és per videoconferència i així ho tenim acordat amb el compareixent, la següent compareixença, valguin les redundàncies múltiples.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i vuit minuts i es reprèn a les onze i tres minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, reprenem la sessió.

Compareixença

d'una representació de l'Associació de Centres Públics de Formació Professional del País Basc amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01028/10)

En aquesta ocasió tenim un compareixent per videoconferència. Buenos días, señor Losada. ¿Nos escucha?

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)

Jesús Losada Besteiro (president de l'Associació de Centres Públics de Formació Professional del País Basc)

Egun on.

El president

Hola, *egun on*, buenos días. Vamos a proceder a su comparecencia. Le agradecemos muchísimo que esté con nosotros desde el País Vasco. Se trata del señor Losada, como hemos dicho ya, presidente de la Asociación de Centres Públics de Formació Professional. Cuando quiera, tiene un tiempo de diez minutos o un cuarto de hora para hacer su intervención.

Muchas gracias.

Jesús Losada Besteiro

Muchas gracias. Bueno, a ver, en primer lugar, voy a presentarme. Soy Jesús Losada, como ha dicho el presidente de la Mesa, presidente de los centros públicos de Ikaolan Bizkaia. En el País Vasco tenemos dos organizaciones, una por territorio, en Álava, en Guipúzcoa y en Vizcaya. En alguna de ellas estoy como presidente, y en estos momentos también formo parte del Consejo Vasco de Formación Profesional, como representante de los centros públicos de formación profesional de Euskadi.

Nosotros nacimos hace unos veinte años, con la idea de coordinar la labor de trabajo de los centros públicos en el País Vasco. La primera organización que nació fue la guipuzcoana, luego la alavesa y, finalmente, nosotros, en un periodo muy breve de tiempo. Nuestra finalidad, como decía, es la conformación de los centros públicos y establecer acuerdos de colaboración entre nosotros, políticas comunes, y colaborar también con la Administración educativa en todo aquello que respecta a la formación profesional de Euskadi.

Nuestra presencia, además, en el Consejo vasco, nos permite participar en la elaboración de las leyes y los retos que se elaboran. En estos momentos, además, estamos en proceso también de elaborar una ley de formación profesional propia en el País Vasco, y estamos desarrollando algunos decretos referentes al funcionamiento de los centros de formación profesional. Se ha aprobado también, en menos de un año, el Decreto de centros integrados de formación profesional, y ahora mismo se han aprobado, hace poco tiempo, el Decreto de formación profesional dual en alternancia, el De-

creto de formación profesional básica, que está en tramitación, una modificación de la ley, de un decreto del 2008 sobre formación y regulación de la formación profesional, y también el decreto de nombramiento de centros integrados de formación profesional, que, como digo, el decreto se había aprobado el curso pasado, y ahora mismo se va a proceder, o se ha procedido ya, a... *(tall de comunicació)*.

De los centros de formación profesional pública, lo que reclamamos a la Administración es que haya un único organismo que sea el interlocutor con los centros, con el propio sistema, tanto los centros públicos como los centros concertados. ¿Por qué decimos esto? Porque ahora mismo tenemos la viceconsejería de formación profesional, que depende de la consejería de Educación, pero también toda la parte de formación para el empleo la tenemos que tratar con la consejería de Empleo y Asuntos Sociales.

Estamos..., creemos, además, de los centros, tanto públicos como concertados, como decía, porque también colaboramos con los concertados, mantenemos reuniones periódicas para el trabajo de coordinación y en políticas comunes, creemos que es importante que haya un solo organismo que coordine toda la formación profesional, tanto la formación profesional para el empleo, desde la formación continua y ocupacional, como la formación profesional inicial y los dispositivos que lleva asociados, como son los dispositivos de reconocimiento de las competencias, que también, en nuestro caso, depende de los centros de formación profesional. En un principio estaban en centros públicos, pero también en estos momentos participan centros concertados en... *(tall de comunicació)*.

También se ha aprobado un decreto de reconocimiento del dispositivo, que va a regular su funcionamiento a través de los centros públicos, cómo los organizamos, cómo activamos ese dispositivo, porque hasta ahora se activaba a través de la agencia del Gobierno, y pasaremos a ser los propios centros los que gestionaremos estos dispositivos, una vez estén en marcha los centros integrados que sean para el próximo curso.

Como les decía antes, la labor importante que tenemos que hacer no solamente es centrarnos en un personal inicial, sino también, por ejemplo, en la formación ocupacional continua. Nos lo marca así una ley, que es la Ley del aprendizaje a lo largo de la vida, aprobada hace ahora un poco más de un año. Que su desarrollo en el tiempo, pues, fue largo –fue largo porque participaron muchas entidades, participamos los centros públicos o la escuela en general en el desarrollo de esa ley–, y establece los marcos donde se va a desarrollar la futura ley de formación profesional del País Vasco. Como luego comparece alguien del Gobierno, imagino que dará mayores detalles sobre el aspecto legislativo de las leyes.

Por nuestra parte, pues, bueno, hemos estado leyendo el Proyecto de ley de formación y cualificación profesional de Cataluña. Nos parece muy importante –muy importante– que se saque una ley de formación y cualificación profesional en Cataluña, como también nos parece importante que se saque la propia ley del País

Vasco, la que vamos a sacar, o esperamos poder sacar en esta legislatura. Y, además, también consideramos muy importante que se cree un órgano que coordine toda la formación profesional.

Aparte de esa coordinación, de ese órgano que tiene que coordinar, hay que dar luego competencia, también, a los centros públicos. Es importante que los centros que participan en la ejecución, digamos, de las disposiciones de la propia ley, y en actuaciones que la propia ley reconoce, tengan luego la autonomía y la capacidad para poder gestionar y llevar a cabo las tareas que se les encomienda. Es muy importante, desde nuestro punto de vista de centros educativos, el tener autonomía económica, el poder gestionar los propios recursos del centro, o el firmar acuerdos de colaboración con entidades, con empresas, con sindicatos, con entidades sociales, con entidades locales.

Nosotros, desde los centros públicos, mantenemos mucha colaboración con las entidades locales, con fondos de empleo locales, de fondos de promoción y desarrollo económico, y también con las diputaciones, en este caso con la Diputación de Vizcaya, y en cada territorio con las diputaciones correspondientes. Lógicamente, aquí entramos en el funcionamiento administrativo del territorio, que es distinto al caso catalán por el peso que tienen las diputaciones, pero también estamos trabajando en ese nivel. Creemos, además, que los ayuntamientos, las entidades locales, tienen que tener un peso y una importancia en la formación profesional a través de esos organismos de que disponen. En estos casos se llaman... *(tall de comunicació)*, o tienen otras denominaciones, pero que permite establecer programas de colaboración.

También aspectos importantes que valoramos en la formación profesional, aparte de los convenios..., está el tema de «emprendizaje» o emprendimiento. Creemos, y además llevamos ya años participando con empresas en los centros de formación profesional, empresas que en muchos casos tutelamos desde aquí, en otros casos son empresas que pasan a depender luego de los centros de la Diputación, los viveros de empresas que las diputaciones tienen, o incluso los ayuntamientos, pero que nacen en los centros de formación profesional.

Otro aspecto, también, al que le damos suma importancia es el aspecto de la innovación. La innovación, no solamente la innovación tecnológica, sino la innovación aplicada, la innovación metodológica. Creemos que tenemos que mejorar día a día, aparte de los programas de aseguramiento por la calidad en distintos apartados, desde las consecuciones de las ISO, Q de plata u oro... *(tall de comunicació)*. Creemos también en la innovación, en la experimentación incluso. Los centros tienen que tener esa capacidad de adaptarse de forma continua al mercado. Lo que el mercado nos demanda –en este caso, cuando hablo de mercados, hablo del mercado laboral, evidentemente–, pues, tenemos que procurar adaptar nuestras enseñanzas y nuestras metodologías a ese mercado. Si el mercado laboral está demandando trabajo de equipo, trabajo en red, tenemos que preparar al alumnado para que sea capaz de desarrollar el trabajo en esas condicio-

nes. Y para ello necesitamos cambiar, y hablo de las metodologías de trabajo, de las metodologías de estudio, para ayudar a ese alumnado a que adquiriera nuevas capacidades sociales, que muchas veces aparecen en un segundo plano en los contenidos de los diseños curriculares, pero que consideramos también muy importantes.

Como decía, ese trabajo con la empresa, esa colaboración, pues, lleva al final a que los sistemas de enseñanza, la relación profesional tiene que flexible –tiene que ser flexible–, porque habrá ocasiones en que tengamos que adaptarnos a necesidades específicas y punteras del mercado laboral. Pueden surgir ocasiones de empleo, nichos de empleo nuevo, para los que tenemos que estar preparados y en condiciones de poder acceder a ellos. Para ello será necesario que el sistema sea flexible, que no se arrecie, que permita establecer formación dual, por ejemplo, pues, con dos o con tres años de duración, dependiendo un poco de las necesidades, repito, la tipología de empresas que tenemos en nuestro entorno. Por eso decía que es muy importante la colaboración con las entidades locales.

En el órgano de gobierno lo que se establece es una especie de consejo, que es el órgano..., lo tengo apuntado por aquí..., la comisión... (*tall de comunicació*), del sistema, pues, vemos que igual faltan los ayuntamientos o entidades locales, o bien por comarcas, no sé la forma que le podríamos dar de participación, o a través de entidades locales de promoción de empleo. Y, además, creemos que deberían de tener también su participación en la toma de decisiones. Vemos que se le da un 60 por ciento de ponderación para la representación de la Generalidad de Cataluña, y un 20 para el sector empresarial, y un 20 por ciento para... (*tall de comunicació*). Pues igual a los ayuntamientos habría que darles una participación y una representación, y la posibilidad de tomar decisiones. No sé si como entidades locales o como agrupaciones municipales, en función de la organización que tenga Cataluña al respecto.

Y, bueno, por nuestra parte, pues, como decía antes, consideramos, como no podía ser de otra forma, ¿no?, que para los centros públicos de formación profesional es muy importante que se elabore una ley que recoja las funciones de los centros públicos; que recoja toda la formación profesional; que se le dé un carácter global, integral, que no sea solamente académica; que se establezcan, además, las relaciones con empresas y sindicatos, con entidades sociales, con la participación social, y también que se haga una valoración continua del sistema, en primer lugar, en los propios centros, pero también por parte de la Administración, y luego se establezcan planes de formación profesional por parte del Gobierno, consensuados lo máximo posible con los participantes, tanto empresarios, entorno empresarial, sindical, como los propios centros.

Nosotros, ahora mismo..., también se ha aprobado a finales de año el cuarto plan vasco, que fue presentado en el Parlamento vasco el 19 de septiembre. Los centros educativos, nuestros planes estratégicos, evidentemente, se alinean con el plan vasco –en este caso con el cuarto plan vasco, que es el que está vigente–, y los

planes estratégicos con los centros educativos, como decía... (*tall de comunicació*) cogemos los ámbitos estratégicos del plan para llevarlo al día a día, y poder planificar también lo que son los centros, la política de los centros... (*tall de comunicació*).

También es importante que los centros educativos, su regulación, los órganos de gobierno de los centros, en los consejos... –nosotros tenemos un consejo especial, que es el que va a regular y el que va a decidir, pues, la política del centro, y está haciendo una labor de asesoramiento–, es muy importante la participación también de los distintos sectores que integran... (*tall de comunicació*). Nosotros..., en los sectores sociales nuestros participan las entidades locales, participan las agrupaciones deportivas... (*tall de comunicació*), la Administración de empleo, y aquí tenemos separado, porque no tenemos nada en común, que regule la formación profesional y la formación continua. Tenemos separados, digamos, esos dos sectores, por lo tanto, tenemos una representación de las dos consejerías, de Educación y de Empleo, a través de las excepciones y los representantes que delega, y por supuesto, empresarios y sindicatos en el Consejo Social. Y representantes de los trabajadores de los centros, evidentemente.

Creemos que es un buen sistema, pero echamos en falta la unificación, un órgano que lleve una política común; pero, a veces, al Gobierno, las consejerías, pues, cuesta coordinarlas, por muy afines que sean, y pensamos que un órgano común de coordinación es importante que exista. En nuestro caso, pensamos que debería ser a través de la viceconsejería de Formación Profesional, que depende de la consejería de Educación, y la Dirección de Formación Profesional, que es la persona, digamos, que luego mantiene las relaciones con los centros.

Y no sé si quieren hacerme ustedes alguna pregunta. Estoy a su disposición.

El president

Pues, sí, muchas gracias. Ahora es el turno de los grupos parlamentarios. Gracias, señor Losada. Va a empezar, en representación del Grupo de Esquerra Republicana de Catalunya, la señora Agnès Russiñol.

Endavant.

Agnès Russiñol i Amat

Muchas gracias, señor Losada, por su intervención, y por ayudarnos a los diputados de esta comisión a hacer, pues, una ley de formación profesional que sea útil a todos los ciudadanos de Cataluña.

Como solo tenemos tres minutos, yo quisiera hacerle alguna pregunta bastante concreta. Nos ha hablado de la Ley de formación a lo largo de la vida que tiene en el País Vasco. De hecho, la hemos estado repasando para hacer nuestro trabajo aquí, en la comisión, y es cierto que habla de «integración», pero después la ley deja claro que las dos consejerías mantienen algunas de sus competencias, y habla de «coordinación». En este

sentido, y ahora es cuando paso a hablar de la ley que estamos trabajando aquí, que quizá, pues, usa un sistema parecido, habla de «integración», pero a la vez estas dos consejerías, pues, tienen..., mantienen, algunas de sus competencias. En este sentido, me gustaría saber si nos puede explicar un poco mejor cómo les funciona este modelo, y si realmente la integración que ustedes llevan a cabo a la práctica, ¿no?, en los centros, pues, les funciona.

Después también nos gustaría saber cuáles son las funciones que creen que tiene que tener el Instituto de Cualificaciones y Formación Profesional para que realmente sea un organismo útil, y para avanzar en este sentido. También nos gustaría saber si cree que tiene sentido la creación de centros integrados y de centros específicos de formación profesional separados de la ESO y del bachillerato. Desconozco cómo tienen ustedes este modelo; si nos puede explicar si los centros que tienen de formación profesional son específicos o están con los alumnos de la ESO y del bachillerato. Y...

No sé si s'ha tallat. S'ha tallat. D'acord.

Sí, ¿me oye?

Jesús Losada Besteiro

Sí, sí... Sí, le escucho.

Agnès Russiñol i Amat

Vale, pues, le hago la última pregunta, ¿sí? Mire, nos gustaría saber también cómo le parece que podemos promover una mayor relación entre las empresas y los centros educativos. A ver cómo nos pueden ayudar respecto a eso.

Gracias.

Jesús Losada Besteiro

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el senyor Rafael Luna. Endavant.

Rafael Luna Vivas

Muchísimas gracias. La verdad es que ha sido algo difícil poder interpretar o poder seguir su comparencia, pero, de todos modos, hay una pregunta muy concreta. Nosotros, hasta ahora, las comparencias que han tenido, o hemos tenido, han venido todas aludiendo al mismo tema, y el mismo tema es cómo estos dos departamentos que tienen que ver..., en el caso de Cataluña tenemos dos proyectos de ley que estamos llevando al mismo tiempo, que es el Servicio de Ocupación de Cataluña y lo que es formación profesional.

La pregunta sería: ustedes creo que han..., creo no, ustedes han creado una viceconsejería, y nosotros aquí estamos replanteándonos si esto depende de Presidencia, depende de Ensenyament o depende de Empresa

y Ocupación. El problema es que lo que se pide, y lo que las diferentes entidades y usuarios están pidiendo, es que exista una autoridad única en este campo. A mí me gustaría conocer la experiencia de esta viceconsejería que ustedes han tenido o tienen en el País Vasco.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, president. Y agradecer al señor Losada su comparencia por videoconferencia. Desde el Grupo de Iniciativa i Esquerra Unida sí que hemos revisado con mucho detenimiento la Ley de la formación a lo largo de la vida del País Vasco, porque nos parece que es un referente que tenemos que tener en cuenta, evidentemente, siendo concedores de que la realidad seguramente del modelo productivo del País Vasco, pues, difiere en algunos casos de la realidad catalana, con lo cual, no se trata de trasladar miméticamente una ley que sirve en un territorio a otro, sino que hay que tener en cuenta, ver de qué manera podemos aprender.

En ese sentido, nos parece importante... Usted hablaba de la garantía de un solo organismo, ¿no?, de una autoridad única, que sea la que aplique todas estas políticas de formación profesional. A nosotros nos parece que este organismo tiene que ser autónomo; por lo tanto, se tiene que garantizar esa autonomía respecto a cualquiera de las *conselleries*. Tiene que estar dotado de recursos, con lo cual –después también, si me da tiempo, hablaré– la financiación nos parece un elemento prioritario en esta Ley de formación profesional. Pero, además, tiene que ser también transversal. No solamente las consejerías de Educación y de Empresa y Ocupación tienen que hablar de formación profesional, hay otras consejerías que tienen una potencialidad profesionalizadora en Cataluña, como puede ser Agricultura, como puede ser Sanidad, etcétera, y también se tienen que encajar en esta Ley de la formación profesional.

Respecto al tema de la financiación, querría..., si usted nos puede explicar cómo se financian los centros en el País Vasco, si es más el modelo británico, con financiación prácticamente privada, o si tienden más hacia el modelo alemán, con una apuesta importante de dinero público, ¿no?, a través de financiación pública.

Nos parece también fundamental..., y usted hacía referencia a la participación de las entidades locales, del mundo local, en la Ley de la formación profesional. A nosotros nos gustaría que esta ley reconociera una corresponsabilidad también del mundo local, porque entendemos que tiene, sobre todo en la planificación y también en la orientación, en la información e incluso en las políticas activas, son un elemento importante, además de su participación en todos los consejos te-

rritoriales que prevé esta Ley de la formación profesional.

Y, finalmente –acabo–, usted hablaba, también, de un elemento que es importante para el Grupo de Iniciativa i Esquerra Unida, que es la accesibilidad del sistema, accesibilidad entendida en los diferentes momentos de la vida. No solamente tiene que ser una ley pensada para garantizar el empleo a los jóvenes, sino que cualquier persona a lo largo de su vida puede hacer uso de esta Ley de la formación profesional, con lo cual, querría saber su opinión sobre los proyectos de formación profesional dual, si cree usted que tienen que ir asociados a una garantía de contrato laboral y, por lo tanto, entendidos los aprendices como trabajadores. La formación en alternancia, ¿qué valoración hace? Y, por último, los centros de segunda oportunidad, si piensa usted que tienen que ser más que centros, que por lo tanto pueden correr el riesgo de segregar a determinados alumnos a hacer programas o proyectos de segunda oportunidad.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. En nom del Grup de Convergència i Unió, la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Buenos días, señor Losada. Agradecerle su participación. Es una lástima que la conexión ha sido un poco deficiente, y nos hemos perdido parte importante de su intervención. Pero nos interesa muchísimo la valoración y la evaluación que ustedes hacen de su sistema de formación profesional, que, evidentemente y efectivamente, ha estado presente en todas estas nuestras sesiones de trabajo como referente. En este sentido, quisiera preguntarle cómo realizan la evaluación de este sistema que están implantando y que tiene un reconocimiento ya.

Su realidad empresarial en el País Vasco, en su país, es significativamente distinta de la de Cataluña, nuestra realidad, en el tejido empresarial en pequeñas y medianas empresas que tenemos que tener en cuenta. ¿Cree usted compatible y adecuada la formación dual también en pequeñas empresas? Porque, si nuestra realidad es esta y la finalidad es el empleo, el empleo a lo largo de toda la vida, no volveré a insistir porque ya lo han hecho también mis compañeros, ¿cómo ve la adaptación de la formación dual en pequeñas empresas? Se lo pregunto porque algunas personas que han participado no lo han visto adecuadamente.

¿He creído entender que están introduciendo recientemente la formación dual y la alternancia? ¿Cuánto tiempo hace que están desarrollando esta formación? ¿Y cómo resuelven la relación alumno o trabajador? Antes nos decían «alumno y trabajador», con las empresas. ¿Cómo están compatibilizando con la legislación laboral vigente, o con la Ley de riesgos laborales, con la edad de estos alumnos o trabajadores, o las dos cosas, que son menores de edad y que ya están haciendo prácticas en empresa?

¿Cómo han establecido, y si han establecido, corresponsabilidad o participación en diferentes órganos de coordinación o de gestión, o en órganos rectores, de los agentes –agentes sociales, agentes municipales, municipalismo– en sus entidades representativas? Los mismos profesores, alumnos... ¿Cómo han resuelto la corresponsabilidad, o si solo la han hecho efectiva con participación, de qué forma lo han hecho? ¿Y, en realidad, qué puntos débiles nos aconsejaría poder trabajar en este borrador del proyecto de ley que tenemos en este momento ante nosotros?

Y quisiera destacar que me ha sorprendido gratamente la importancia que dan a las capacidades sociales, que creo que es un tema que ya desde el principio de la educación lo tenemos..., es una asignatura pendiente, la importancia de estas capacidades sociales, y continuando en esta formación profesional, por lo tanto, las relaciones del mundo laboral y del mundo social en la vida diaria. Y cómo han resuelto y han establecido la formación de los profesores, atendiendo a la diversidad, la multiespecialidad que conlleva la formación profesional con los diferentes retos que nuestra sociedad nos está implantando. ¿Cómo han establecido esta formación en el sistema educativo?

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Señor Losada, para responder a las preguntas de los diferentes portavoces, tiene un tiempo de diez minutos.

Jesús Losada Besteiro

Bien, gracias. Bueno, vamos a contestar a las preguntas. En primer lugar, gracias, veo que hay un montón de ellas. Bueno, pues, referente a la Ley de aprendizaje a lo largo de la vida, y lo que es el órgano de coordinación, digamos, nosotros, como he dicho antes, dependemos de la viceconsejería de Formación Profesional, que a su vez es una viceconsejería de la consejería de Educación. Sin embargo, esto, al no tener un órgano común, a los centros nos genera que tenemos dos interlocutores, digamos, con el Gobierno: por una parte, la viceconsejería de Formación Profesional, y, por otra parte, lo que es la viceconsejería correspondiente de Empleo y Asuntos Sociales.

Eso, pues, como decía, pues, genera algunos problemas de coordinación, problemas de ajuste de funcionamiento de los centros educativos, no solamente los públicos, también los concertados. En las reuniones que mantenemos de colaboración entre las distintas redes hablamos de estos temas, también se los trasladamos a la Administración, y por eso consideramos que es muy importante que exista un órgano único y específico que coordine toda la formación profesional. En cuanto a ese órgano que coordine, nosotros, los centros educativos, pensamos que tiene que depender del departamento, de la consejería de Educación, pensamos que tiene que depender de esa consejería.

En cuanto a las funciones del Instituto, nosotros tenemos el Instituto Vasco de Cualificaciones, que parti-

cipa en el desarrollo de los contenidos de los ciclos formativos y de los certificados de profesionalidad. Digamos que es el instituto que elabora..., en colaboración con los centros educativos y con los profesorado de los centros, desarrolla sus currículums, que son los que luego pasan al Consejo, se aprueban, y son los que se imparten en los centros de formación profesional.

Los centros integrados y los centros específicos de formación profesional..., no tenemos bachiller y no tenemos educación secundaria obligatoria, no tenemos ESO. Desde nuestro punto de vista, es una gran ventaja porque el profesorado se dedica íntegra..., y el centro y toda la política, la dimensión estructural del centro, los planes educativos, se dedican a la formación profesional, que creemos que es la parte importante.

Los centros de ESO y bachiller tienen su propio sistema de funcionamiento. El alumnado está ahí. Y es una parte que yo creo que estamos de acuerdo todos los centros públicos, por lo menos, en que se haya separado la enseñanza secundaria obligatoria y el bachiller de la formación profesional. Creemos que es un buen modelo; nos está funcionando. Porque, como decía, todos nuestros esfuerzos y recursos están dirigidos hacia la formación profesional, igual que los centros de ESO y bachiller también enfocan todos sus esfuerzos en la ESO y el bachiller.

¿Cómo nos relacionamos? Bueno, en primer lugar, pues, Euskadi somos tres territorios, y cada territorio, pues, tiene un tejido empresarial, de empresa, distinto, ¿no? La mayoría del tejido empresarial de Euskadi es pequeña y mediana empresa, sí. Aquí, pues, las empresas en muchos casos son empresas familiares que han ido creciendo, se han ido desarrollando en algunas comarcas, pero es una tipología de empresa. Luego, sí, también tenemos empresas cooperativas, el modelo de Mondragón, y, por supuesto, también tenemos empresas grandes, como pueden ser Michelin, Mercedes..., pero básicamente el tejido es pequeña y mediana empresa.

La relación de empresas con los centros, pues, es una labor..., al ser pequeñas y medianas empresas, es una labor muy sencilla, porque digamos que son relaciones que se van estableciendo a lo largo de los años y son relaciones ya casi de colaboración habitual, ¿eh? Es muy fácil llamar a una empresa, porque nos conocemos desde hace tiempo, porque ya tenemos esas relaciones, no solamente desde hace unos pocos años, sino incluso con leyes anteriores ya manteníamos formas de prácticas en empresas del alumnado y, por lo tanto, ya tenemos una relación de muchos años.

Y en las grandes empresas, lógicamente, la Administración educativa es la que nos echa una mano, pues, para acceder, porque son más inaccesibles –estoy hablando de los casos de Mercedes o Michelin, por ejemplo–, son empresas mucho más inaccesibles por... (*tall de comunicació*), la Administración favorece esos encuentros y programas de colaboración. Por eso, la labor de la viceconsejería consideramos que es importante.

A pesar de toda la buena voluntad y que el Gobierno, pues, sea muy homogéneo, nos encontramos con que al final tenemos dos consejerías, de Empleo y Educa-

ción, y hay que coordinar el trabajo. Y vuelvo a repetir que me parece un avance lo que se plantea desde Cataluña. En nuestro caso, la viceconsejería de Formación Profesional depende de la consejería de Educación, como he dicho antes, y luego, Empleo, pues, depende de la viceconsejería de Empleo y Asuntos Sociales.

En cuanto a la financiación de los centros, bueno, los centros públicos y concertados tenemos la financiación pública, por una parte, del Departamento de Educación y, lógicamente, cuando participamos en la formación continua y la formación para el empleo, pues, el departamento, la consejería de Empleo y Asuntos Sociales financia esas acciones formativas en los centros. Es la financiación global máxima que tenemos.

Luego, sí están los acuerdos que organizamos con empresas de formación, pues, en sectores concretos o de colaboración en innovación. También hay una cosa muy importante, que nosotros tenemos instalaciones del centro a las empresas, cuando tienen necesidades especiales o necesitan una formación específica, pues, colaboramos también con ellos, evidentemente. En muchos casos lo hacemos de forma gratuita, porque es una colaboración de ida y vuelta. Las empresas también nos aportan a nosotros, digamos, la tecnología y lo que están haciendo en ese momento en el mercado. Es muy importante, decía antes, la penetración empresarial de los trabajadores en los centros educativos, porque nos traen la realidad, la realidad del mundo del mercado la traen a los centros y, como decía –por eso hablaba de la flexibilidad, de innovación metodológica–, podemos ir adaptándonos a esas situaciones.

Vuelvo a repetir que las administraciones locales está bien que participen en los centros; ellos establecen también sus programas de empleo local y sus programas de apoyo a las industrias locales, al comercio local, al desarrollo económico, al final, de la localidad. Y es importante que estén también en contacto con nosotros, porque podemos colaborar en esos programas y, de hecho, lo venimos haciendo, en el caso concreto nuestro –yo, aparte de ser presidente, también soy director de un centro educativo, situado en Barakaldo; es el mayor centro educativo de Euskadi de formación profesional– y colaboramos con el ayuntamiento en cantidad de actividades que se organizan. Y eso vienen haciéndolo, pues, todos los centros de formación profesional del país.

La formación profesional dual, ¿cómo la vemos? Bueno, empezamos con un programa, poco a poco... Se sacó en la legislatura anterior un programa que hacía una inserción de cien alumnos a nivel de comunidad en dual. Era un programa piloto que se desarrolló durante dos años y creció de una forma exponencial. Visto eso, había que desarrollar un decreto que lo regulase y que permitiese, además, el reconocimiento de ese programa de formación profesional dual en la zona.

Como he dicho antes, ese decreto se ha aprobado hace poco por el Gobierno, y regula la formación profesional dual... (*tall de comunicació*). Nosotros, desde los centros, hasta ahora lo hemos venido haciendo siempre con contrato laboral. Pensamos, además, que es una

forma de incentivar la creació de empleo. Ya sé que es más difícil encontrar empresas dispuestas a llevar la formación profesional dual, pero tampoco lo hacemos de forma global. Es decir, la formación dual no quiere decir que todo el grupo, todo un ciclo formativo de veinte o veinticinco alumnos participan en la formación profesional dual. Puede ocurrir que en un grupo participen dos o tres alumnos, nada más, y somos favorables a hacerlo con contratación, con contrato laboral según el decreto... (*tall de comunicació*). Pero el Gobierno ha visto que en algunas empresas en que tenemos dificultades porque, sobre todo porque son multinacionales, como he puesto el caso de Mercedes, que, al ser una multinacional, pues, las normas que rigen impiden la contratación de nuevos trabajadores, por temas de congelación salarial y políticas que llevan a nivel global, pues, hacía necesario que para entrar en ese tipo de empresas, desarrollar el sistema de becas.

Entonces, el decreto sí contempla la posibilidad de becas, pero digamos que la mayor parte de las becas que se realizan desde los propios centros, nuestro objetivo, como centros educativos, lo vuelvo a repetir, es que se hagan mediante contrato laboral. Pensamos que es una forma de que el alumnado se beneficie de unas ventajas de tener un contrato laboral, con respecto a una beca, y consideramos importante también, digamos, el desarrollo.

Visto, si hemos visto... (*tall de comunicació*), un poco, debilidades. Nos han preguntado puntos débiles. Bueno. Hemos encontrado una cosa un poco extraña, que son los centros de segunda oportunidad. Los centros de segunda oportunidad que hemos encontrado, aparecen sus referencias, no tenemos muy claro si se refieren a la... (*tall de comunicació*), a otro tipo de formación profesional. Entonces, igual convendría, pues, matizar y dejar más claro qué son los centros de segunda oportunidad y qué fin concreto persiguen, ¿no?, si van a tener una titulación, de qué nivel –es muy importante–, o unas certificaciones profesionales. Es importante definir también eso.

En cuanto a cómo gestionamos la formación profesional dual, en el País Vasco, las relaciones con empresas, ¿cómo las gestionamos? Pues, bueno, es muy sencillo. Se establecen convenios casi por alumno. Tiene su parte de trabajo del propio centro, la Administración, lo que concede ahí, pues, son un número de horas de liberación para el profesorado, para que pueda llevar a cabo ese trabajo. Y de lo que se trata, como vamos a convalidar, digamos, de alguna forma, la formación que requiere la empresa por la formación académica que debería recibir en el centro, pues, lógicamente la intervención de los tutores, tanto en la empresa... –que a mí no me gusta llamarle «tutor» a una empresa; yo creo que el tutor es el tutor académico y la empresa es más instructor, ¿eh?, pero bueno, por diferenciar un poco las labores, ¿no?–, como decía, es muy importante esa coordinación y, por lo tanto, requiere su trabajo.

Por eso hablaba de flexibilidad. Yo creo que uno de los puntos fuertes de la formación profesional tiene que ser la flexibilidad y esa capacidad de adaptarnos continuamente al mundo laboral, al mundo del traba-

jo; preparar personas que sean capaces de buscarse un itinerario a lo largo de su vida, hasta la edad de jubilación, que sean capaces de desarrollarse humanamente y profesionalmente, que puedan marcarse y flexibilizar, de tal forma que no se queden nunca en situación desfavorecida, en una situación de desempleo que les impida, luego, que sea muy costoso, incluso, para las propias administraciones, el reciclado de los trabajadores. Cuando las políticas no se han hecho bien y tenemos dificultades en el mercado laboral, cuesta mucho reciclar a los trabajadores y trabajadoras para reincorporarles de nuevo al sector productivo, ¿no?

Entonces, si esas medidas las tomamos, como decíamos antes, con un buen sistema que permita ir cualificando y recualificando a lo largo de la vida a las personas, bienvenidas sean.

En cuanto a la formación del profesorado, bueno, aquí, en el País Vasco, desde luego, como va a hablar alguien del Gobierno, tenemos un centro de innovación tecnológica... (*tall de comunicació*), que es Tknika, que, digamos, nos apoya no solamente en las innovaciones tecnológicas, sino también en innovaciones metodológicas y, también, por supuesto, en las funciones directivas. Ahí intervenimos dando formación. Normalmente se hace con núcleos. Se forma a profesores que luego, a su vez, van a ser las cadenas de transmisión en los centros educativos. Tknika está a disposición no solamente de los centros educativos, sino también de las empresas y organizaciones sindicales, para cualquier apoyo o labor que se pueda realizar, y se desarrollan incluso proyectos tecnológicos de investigación, de innovación, trabajo con empresas, de tal forma que permite, sobre todo a las pequeñas y medianas empresas, que no tienen esta capacidad de innovación que puede tener una gran empresa, poder desarrollar también sus propios proyectos.

Es importante, muy importante, además, que los centros educativos o centros de formación profesional participemos en proyectos de innovación con las empresas, aportando lo que nosotros sabemos hacer y aportando también el trabajo de las personas, de los alumnos y alumnas de los centros de formación profesional.

Como decía, luego va a intervenir el Gobierno vasco y... la persona que esté, pues, le hará una visión más global desde el punto de vista del Gobierno. La versión que yo doy es desde los centros educativos, en este caso, además, públicos. Y, por mi parte, pues, bueno, estoy a su disposición para cualquier aclaración, duda o... En cualquier momento se pueden poner en contacto conmigo y podemos mantener una conversación si lo desean.

Muchas gracias por la atención prestada.

El president

Muchísimas gracias, señor Losada. Muchas gracias. Hemos perdido el vídeo, pero no la voz, y le hemos escuchado las respuestas. Esperemos que en otra ocasión le podamos tener con nosotros personalmente.

Muchas gracias, buenos días.

Jesús Losada Besteiro

Buenos días. *Egun on.*

El president

Buenos días. Doncs així acaba la compareixença del senyor Losada.

Immediatament reprendrem la compareixença, també per videoconferència, amb el senyor Ramón Martínez de Murguía Urreta.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i es reprèn a tres quarts de dotze i dotze minuts.

El president

Reprenem la sessió.

Compareixença

d'una representació del Departament d'Educació, Política Lingüística i Cultura del Govern Basc amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01030/10)

Buenos días, señor Ramón Martínez de Murguía Urreta. ¿Nos escucha?

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)

Ramón Martínez de Murguía Urreta (director de Formació i Aprenentatge del Departament d'Educació, Política Lingüística i Cultura del Govern Basc)

Buenos días. Tenemos algún problema de audio, estamos solucionándolo.

El president

No, ya está. Ahora ya le estamos escuchando. ¿Nos escucha? Nosotros a usted, sí. No. *(Pausa.)* Hola, buenos días. ¿Nos escucha ahora, señor Ramón Martínez? ¿Hola? *(Pausa.)*

Ramón Martínez de Murguía Urreta

Sí, un poco mejor.

El president

¿Ahora va mejor? *(Pausa.)* Bueno, como lo interesante es que le escuchemos a usted, y usted sí que nos llega bien, puede empezar cuando quiera.

Ramón Martínez de Murguía Urreta

Vale, de acuerdo. Yo les escucho mal, pero creo que ya voy a entender lo que me dicen, ¿eh?, yo creo. Yo, en primer lugar, me presento: soy Ramón Martínez de Murguía, soy el director general de Formación y Aprendizaje del Departamento de Educación del Gobierno Vasco, y quería, en primer lugar, disculpar la

ausencia de la consejera de Educación, que ya sé que era interesante también que hubiera estado, pero no ha podido venir. Entonces, en nombre del Departamento de Educación, pues, haré yo esta comparecencia y les agradezco mucho, pues, el habernos invitado... *(tall de comunicació).*

Entonces, creo que el procedimiento es que les haga, yo, una pequeña introducción sobre la ley, ¿no?, en principio, sobre la ley que están ustedes tramitando. Bien, creo que me están escuchando bien, ¿no? Bien, como les digo, a ver si brevemente les doy mi opinión sobre la ley.

Yo..., en primer lugar, entendemos que hay una necesidad, que es un momento adecuado para hacer una ley, crear una nueva ley de formación profesional. Hay una necesidad por parte de las personas para estar preparadas para su futuro laboral y para adaptarse a los cambios en el trabajo y en las empresas. Esto, ahora, en este momento es una cosa acuciante, ¿no?, desde el punto de vista de las personas.

La formación profesional debe dar respuesta, también, a los cambios del sector productivo y aportar personas cualificadas que posibiliten la competitividad de las empresas.

En tercer lugar, también hay que tener en cuenta que tenemos que favorecer la cualificación y la recualificación de las personas, para que se incorporen, se reincorporen y se mantengan en los puestos de trabajo, que son cada vez más complejos, y también se deben reconocer las competencias adquiridas por vías informales y no formales para posibilitar la inserción laboral de las personas. Todo ello hace que sea oportuno, entendemos, redactar y promulgar una ley específicamente de formación profesional.

Bueno, yo por lo menos he revisado, he leído con atención el proyecto de ley, y quería hacer..., bueno, por lo menos, les doy mi opinión. El proyecto de ley creo que favorece la integración de los subsistemas de formación profesional, ¿eh?, y yo creo que esta integración es necesaria para abordar la incorporación y la reincorporación al mercado laboral de las personas, de darles una respuesta conjunta desde ambos subsistemas. Y, por ello, creo que se debe coordinar la formación inicial y la formación para el empleo, tal y como está redactado.

Bien, el proyecto de ley aborda también la formación profesional a lo largo de la vida. Este es un tema, también, que nosotros creemos que es imprescindible. Esto es necesario porque la persona es el centro de interés en el que se deben incorporar los recursos formativos en las diferentes etapas de su vida, para que pueda adaptarse a los cambios que va a vivir su proyecto profesional y personal. Entonces, esto también está recogido en la ley y muy bien.

Bien, este proyecto de ley aborda también los aspectos fundamentales para llevar a cabo lo anteriormente dicho, como son la orientación y el asesoramiento, la coordinación de la oferta formativa, la evaluación y acreditación de las competencias concedidas y la integración de los servicios educativos en los centros de formación profesional. Esto, como he visto, se concre-

ta en el catálogo de servicios del sistema; está establecido.

Bien, en el proyecto de ley también se establece un nuevo modelo de centro de formación profesional, que aborda la gestión de la calidad, el emprendimiento y la innovación, y la transferencia tecnológica a las pequeñas y medianas empresas. Y también veo que se aborda la necesaria evaluación propia, del propio sistema. En esto también coincidimos muy bien, en todos estos planteamientos, con lo que nosotros estamos desarrollando aquí. Bien.

Y, en último lugar, yo, por todo ello, considero acertado este proyecto de ley, ya que da respuesta a las necesidades de las personas y del sector productivo. Y los retos y soluciones que se plantean, pues, coinciden en gran medida con lo que estamos desarrollando en la FP del País Vasco. Entonces, bueno, yo, por eso quiero dar mi opinión favorable en todo lo que he leído del borrador del proyecto y considero que está muy bien.

Entonces, si quieren estoy a su disposición para responderles a las preguntas que quieran ustedes hacerme.

El president

Muy bien, pues, muchas gracias. ¿Nos escucha?

Ramón Martínez de Murguía Urreta

Sí. Les estoy escuchando.

El president

Bien. Entonces, en primer lugar, va a tomar la palabra la portavoz del Grupo de Esquerra Republicana de Catalunya, la señora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Buenos días, señor Martínez, y muchas gracias por ayudarnos en la elaboración de esta ley. Voy a ser muy concreta y concisa en las preguntas, para facilitar un poco, también, la comunicación que tenemos, por videoconferencia.

Nos gustaría saber si cree que la integración que plantea esta ley es suficiente para que sea realmente una ley que sea útil en la integración de los dos subsistemas.

Nos gustaría saber, también, qué funciones cree que tendría que tener el Instituto de Cualificaciones y Formación Profesional para, realmente, pues, avanzar en esta integración que le comentaba anteriormente.

Nos gustaría saber, también, qué opina, si cree que la ley tiene que ser una ley de toda la formación profesional o solo de la formación profesional que se hace en los centros integrados.

Después, también, nos gustaría saber qué piensa sobre la creación de los centros integrados y los centros específicos de formación profesional, que estén separados de las dinámicas de la ESO y del bachillerato; si nos puede explicar también qué modelo tienen aquí de centros de formación profesional.

Y ya terminando mis preguntas, me gustaría saber cómo cree que se puede promover la relación entre las empresas y los centros públicos, y los centros educativos.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, president. Buenos días, señor Martínez de Murguía. Mire, en primer lugar, decir que la audición no ha estado muy bien, ni con usted ni tampoco con el anterior compareciente, el señor Losada. Agradecer, simplemente, su intervención.

Y la única pregunta que nuestro grupo parlamentario tenía, se la formulo al señor Losada, y era sobre el tema de la viceconsejería de Formación Profesional. El tema de si usted nos puede ampliar más la información viene ante la incertidumbre de los comparecientes que hasta el momento hemos tenido. Los dos proyectos de ley que estamos debatiendo en el Parlamento de Cataluña, o que están en proceso, como es el de empleo, el del Servicio de Ocupación de Cataluña, y formación profesional... Es buscar realmente en qué departamento debería estar encajado, o bien, como se apunta, que en Cataluña continuaría perteneciendo a Presidencia.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, president. Y buenos días, señor Martínez. Gracias por su comparecencia a través de la videoconferencia. Nosotros, en la ley catalana de formación profesional detectamos algunas deficiencias que nos gustaría corregir en el trámite parlamentario. A una de ellas usted hacía referencia, que es todo lo que tiene que ver con la gobernanza del sistema. En ese sentido, nosotros defendemos que haya un organismo que sea autónomo; por lo tanto, tendremos que ver a través de qué manera se confirma esta autonomía. Y queríamos saber cómo lo han resuelto en el modelo del País Vasco. Que esté dotado de recursos; nos parece que la financiación también es importante. Y que se le garantice la transversalidad de las políticas.

En ese sentido, queríamos saber su opinión respecto a si considera que el hecho que el Instituto esté adscrito al Departamento de Presidencia le puede otorgar ese carácter transversal, donde no solo las consejerías de Educación y de Empresa y Ocupación puedan participar en las políticas de formación profesional, sino, por ejemplo, consejerías como Agricultura, consejerías como Sanidad, que también tienen un potencial

profesionalizador importante, también puedan, pues, ser corresponsables en este tipo de políticas.

El segundo elemento, al que usted también hacía referencia, es la integración de los subsistemas. Las históricas diferencias entre los departamentos se tienen que superar por la integración de los dos subsistemas, el de la formación profesional reglada y el de la formación ocupacional y continua. Pero, además, también ligándolo, vinculándolo con el sistema de acreditación de competencias profesionales, que nos parece también importante en este caso.

Queríamos saber la opinión, cómo lo han resuelto, porque nosotros, en la ley que tenemos encima de la mesa, nos parece que no se le da la suficiente importancia al mundo local, a nuestros ayuntamientos, a las entidades municipalistas. Consideramos que esa presencia tiene que ser más importante, porque son los conocedores de la realidad del tejido productivo de cada territorio y, por lo tanto, queríamos saber de qué manera lo han resuelto, de qué manera participan las entidades locales en el País Vasco.

Hablaba antes de la financiación. Queríamos saber qué opinan ustedes. Hay diferentes modelos en cuanto, por ejemplo, a la formación profesional dual, ¿no?, el modelo británico –que apuesta más por una financiación privada– y el modelo alemán –que apuesta por una inversión pública importante. Queríamos saber de qué manera esto lo tienen garantizado en el País Vasco.

Y, finalmente, hay un elemento que también es importante para el Grupo de Iniciativa y Esquerra Unida, que es el de garantizar la accesibilidad en diferentes momentos de la vida, no solamente en un momento determinado, no solamente pensando, por ejemplo, en el paro juvenil, que es una de las grandes lacras de nuestro país, pero también en cualquier otro momento vital, la persona tiene que tener derecho a esa formación también profesional a lo largo de la vida.

En ese sentido, queríamos saber qué opina usted de que la..., o si piensa, como consideramos nosotros, que la formación profesional tiene que ir necesariamente vinculada a la garantía de un contrato laboral; qué opina de la formación en alternancia que plantea esta ley catalana, y, finalmente, cuál es su opinión respecto a los centros de segunda oportunidad. Teníamos algunos comparecientes que nos decían que más que de centros de segunda oportunidad, que pueden generar segregación del alumnado, eran más partidarios de programas o de proyectos de segunda oportunidad. Quería saber de qué manera han resuelto esta situación en el País Vasco.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Gracias por su comparecencia y por sus aportaciones. Yo le quería formular tres o

cuatro preguntas. La primera, no sé si ha visto usted, más o menos, el modelo de gobernanza que se ha esbozado en este proyecto de ley, en el que dependería, colgaría, el sistema de formación profesional de la consejería de Presidencia, y luego hay tres órganos, que son la Comisión Rectora, el Instituto de Formación y el *Consell de Formació*, el Consejo de Formación, que son, digamos, los tres órganos que, en el ámbito de la consejería de Presidencia, dirigirían y serían órganos consultivos también.

Nosotros hemos detectado aquí..., la forma de la gobernanza está siendo bastante cuestionada. Falta presencia, por ejemplo, de las cámaras de comercio. No sé si las cámaras de comercio, allí en el País Vasco, tienen una relevancia en todo el sistema de formación profesional. Y no sé si usted ha visto esto, y qué es lo que opina. También falta presencia de estudiantes o de padres de alumnos en algunos ámbitos, y no sé cómo lo tienen ustedes organizado, y qué le ha parecido lo que tenemos aquí en la ley.

Luego, también quería que... Ustedes..., yo he visto que en su ley han esbozado, de forma bastante más amplia de lo que tenemos en este proyecto, la cuestión de la movilidad de los estudiantes y el profesorado. Si usted pudiera hacernos alguna referencia a si ya se han implantado medidas en pro de la movilidad de estudiantes y profesorado en otras comunidades autónomas e internacional, y si esto está funcionando y usted se ha formado algún criterio sobre el proyecto de ley que tenemos sobre la mesa nosotros.

Y, por último, aparte de las preguntas que le han hecho todos mis compañeros, unas de ámbito más general: si a usted le ha llamado la atención algo en este proyecto de ley, para mal, y usted considera: «Bueno, pues, esto me parece raro, o no creo que funcione o lo veo difícil.» Y también para bien, si usted piensa que aquí, de la revisión que haya podido usted hacer de este proyecto de ley considera que hay hallazgos, que hay cuestiones que verdaderamente son importantes y que van a mejorar la actual situación de la formación profesional en el ámbito de nuestra comunidad autónoma.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor Carrizosa. Pel Grup de Convergència i Unió, la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet Santacana

Buenos días, señor Martínez. El interés en sus explicaciones es importante, ya que tenemos una perspectiva en el sistema que ustedes han establecido y están estableciendo sobre la formación profesional, que ya he comentado antes, que ha estado presente en diferentes momentos en estas sesiones de trabajo.

Intentaré no repetir elementos de los que han hablado mis compañeros. Sí que nos interesaría saber qué papel dan ustedes a los representantes, a los agentes participantes y agentes reales del sistema de la forma-

ción profesional, a los ayuntamientos, entidades municipalistas, en la gobernanza del sistema, los agentes sociales, representación de profesorado, de alumnos, que nos están, de alguna manera, reclamando en estas sesiones que estamos teniendo.

Cómo adaptan, también, la regulación laboral vigente o la Ley de riesgos laborales en el contrato que ustedes realizan entre los alumnos o trabajadores, o las dos cosas a la vez, y las empresas en la formación profesional dual y en alternancia, también.

Y, referente a la formación del profesorado, en el sistema que ustedes establecen de formación profesional, he creído entender antes, por parte del señor Losada, que está centrada en un centro de innovación tecnológica. ¿Sería centrado en formación de formadores, para que estos formadores impartieran la formación al profesorado que está en formación profesional? Que no entiendo muy bien cómo pueden cubrirlo, ya que estamos en una realidad multidisciplinar, con muchísimas exigencias o habilidades, titulaciones específicas en la formación profesional que tenemos en este momento, en el que nuestra sociedad nos estará pidiendo también en un futuro. ¿Cómo cubren la formación del profesorado?

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Pues, señor Martínez de Murguía Urreta, su turno para responder a las preguntas que le han formulado los portavoces.

Ramón Martínez de Murguía Urreta

Sí, muchas gracias. Voy a intentar responder a todas las preguntas. El sonido no era excelente, y creo que he podido captar todo, pero, bueno, si hay algún error ya me lo dirán.

Bueno, en primer lugar, bien, la primera pregunta era si es suficiente, entiendo yo, esta ley, si es suficiente para abordar todos los retos que tienen. Yo esta ley la veo que es un marco bastante amplio. Bueno, determina muchas cosas, pero sí deja bastantes posibilidades de desarrollos posteriores que les van a permitir, yo creo, abordar todos los temas imprescindibles para la formación profesional.

En cuanto a las funciones del Instituto, me preguntaban también a ver si las veía adecuadas. Yo entiendo que sí. Yo creo que este instituto, bueno, tal y como están definidas las funciones, aborda todos los planteamientos, todos los retos que están previstos en la formación profesional. Bien.

Preguntaban también si tiene que abarcar toda la formación profesional o solo los centros integrados, entiendo yo, la formación para el empleo. Sí, yo entiendo... Nosotros..., desde luego los centros nuestros, del País Vasco, abordan toda la formación, tanto ocupacional como la formación inicial, y la formación continua para los empleados, también, y creemos que es el modelo que hay que seguir, un modelo que abarque toda la formación, tanto inicial como para el empleo. Bien.

También preguntaban, relacionado con esto, la creación de centros integrados y específicamente separados del bachillerato y de la ESO. Nosotros también apostamos por un modelo, y creemos que en su proyecto de ley también lo pueden hacer así, con centros específicos separados de lo que sería la enseñanza secundaria obligatoria y el bachillerato, porque creemos que el papel que tienen que efectuar los centros de formación profesional, pues, va más allá propiamente de la propia formación como se ha conocido tradicionalmente, ¿no? Tienen que tener libertad para poder hacer más cosas de las que se han hecho hasta ahora.

Entonces, la última pregunta que había de Esquerra Republicana era, yo creo, la relación entre empresas y centros públicos. Sí, nosotros..., bueno, quizá el País Vasco también, nosotros, por nuestras características, tenemos una relación muy cercana con las empresas, y vemos que esto es imprescindible para... La relación que hay entre la formación profesional y las empresas es imprescindible para todos, tanto para los centros como para las empresas. Lo hacemos..., como también lo harán en Cataluña..., esta relación se mantiene mucho con la formación del centro de trabajo, con el sistema dual ahora también, con el sistema dual en alternancia, y por supuesto también con los proyectos de innovación que he visto, de innovación tecnológica de apoyo a las pequeñas empresas, que también he visto que lo tienen recogido en su proyecto de ley. Entonces, yo creo que esto hay que potenciarlo, y para nosotros es uno de los pilares, también, de la formación profesional.

Bueno, les sigo contestando. Otra pregunta era... Me preguntaban también la viceconsejería, ¿eh?, y Empleo y Ocupación, a ver si nos parece bien que pertenezca a Presidencia, ¿no?, que está bajo la dirección de la Presidencia. Nosotros no lo estamos haciendo así, aquí; nosotros tenemos en este momento separadas las dos, yo creo que igual que en Cataluña, pero sí consideramos que debería haber un organismo fuerte, una entidad fuerte que sea la que dirija, la que haga las líneas estratégicas, que una, por lo menos, las líneas estratégicas de la formación a todos los niveles, de la formación relacionada con el empleo y con la formación profesional inicial. Entonces, yo creo que está bien tal y como lo han planteado.

En cuanto a deficiencias, también preguntaban, en la gobernanza del sistema, a ver cómo lo hacemos en la gobernanza, si damos a un organismo autónomo..., o tiene que ser adscrito a Presidencia, y si era interesante, también, que estuvieran otras entidades como Agricultura, etcétera, ¿no? Pues, sí, por supuesto que consideramos que es interesante que haya una coordinación, una integración en los subsistemas y que haya un órgano superior o, de alguna manera, un órgano coordinador que marque las líneas estratégicas que va a seguir la formación profesional en combinación o en conjunción con el sistema económico. Yo creo que está todo muy relacionado. Entonces, en ese sentido, lo vemos bien, como lo han planteado. Bien.

Otra de las preguntas era si los subsistemas habilitan las competencias profesionales y no se da aquí importancia a los ayuntamientos, ¿no?, a ver cómo partici-

pan los ayuntamientos en esto. Nosotros no tenemos... En nuestro caso tampoco los ayuntamientos participan..., no tienen competencias educativas y no participan directamente de lo que sería la formación profesional. Transversalmente sí están participando. Por ejemplo, nosotros, en la formación profesional básica, bueno, en los antiguos PCPI, que van a ser la futura formación profesional básica, pues, han estado tradicionalmente participando con nosotros, los ayuntamientos. Con lo cual, esto, pues, es interesante esa participación. En la nueva ley no sabemos esto cómo va a quedar, esto de la participación la vemos un poco más complicada, de los ayuntamientos, ¿eh? Hasta ahora han participado muy activamente, pero aquí, por lo menos a nivel de la formación profesional básica, lo vemos ahora complicado. Bien.

La financiación dual, también hablaban de cómo lo hacemos nosotros, cuál nos parece más adecuado, el modelo británico o el alemán. Nosotros, si... (*tall de comunicació*) una financiación pública, de hecho..., pero sí tiene que haber una participación importante de la empresa a la hora de pagar un salario, también, a los alumnos y alumnas que están trabajando o están estudiando con el sistema dual. Sobre todo, consideramos que están estudiando, pero que tienen una..., nosotros consideramos que tiene que ser abierto, las dos posibilidades. Nos parece lo más adecuado que sea por el contrato de formación y aprendizaje, pero también creemos que el sistema de becas se tiene que tener en cuenta, porque, pues, bueno, los recursos de las administraciones también son limitados. Bien.

Otra de las preguntas era la flexibilidad, el paro juvenil... Y, bueno, es muy importante el paro juvenil, pero también las personas más adultas tienen que tener una garantía de que se les pueda dar una formación adecuada a lo largo de su vida. Por supuesto que nosotros también coincidimos con eso, si tenemos recursos para dar formación a diversos niveles. Nosotros estamos haciéndolo, pues, con una oferta parcial de enseñanza a distancia, que también lo están dando en Cataluña, y estamos poniendo recursos para que las personas que no sean de la formación inicial puedan también tener una formación adaptada un poco a sus necesidades. Bien.

Aquí hablaban también del centro de segunda oportunidad. Nosotros, también, como he comentado antes, sí mantenemos los centros de segunda oportunidad, porque siempre va a haber..., o consideramos que hay una parte de la población que va a necesitar unos recursos específicos para su situación, por el devenir que han tenido en su formación previa, ¿no?, y esto, pues, bueno, estamos intentando minimizarlo, pero siempre va a haber un grupo de alumnos que va a necesitar este tipo de recursos. Bien.

Otra de las preguntas era el modelo de gobernanza –que antes ya lo he contestado también–, si depende de Presidencia y los tres órganos tal y como están planteados. Yo entiendo que responde a las necesidades que hay en Cataluña, tal y como lo tienen planteado, y tampoco puedo profundizar mucho porque no conozco la realidad, exactamente, cómo está en Cataluña, ¿no? Pero nosotros sí decirles, bueno, que considera-

mos interesante esta coordinación. Y nosotros disponemos, también, de otros órganos, también, que hemos establecido para..., bueno, organismos públicos que están haciendo un poquito todo lo que se recoge ahí en este proyecto de ley, pero prácticamente tenemos otros órganos que también hacen lo mismo.

Y luego, en cuanto a la pregunta de las cámaras de comercio, el papel que pueden jugar las cámaras de comercio en la formación profesional, nosotros tampoco les tenemos..., bueno, participan directamente... Consideramos que las cámaras de comercio tienen otro papel diferente al de la formación. Nuestro interlocutor principal son tanto los sindicatos como las asociaciones empresariales, más tradicionales. Entonces, no tenemos, yo creo, la misma sintonía que se está planteando ahí en ese borrador de ley.

En cuanto a..., otra pregunta era la movilidad del alumnado a nivel internacional y nacional. Sí, nosotros la verdad es que tenemos una tasa de movilidad del alumnado muy alta, a nivel del Estado, y creemos que es interesante. Los alumnos van a hacer la formación en centro de trabajo a empresas extranjeras y con buenos resultados, ¿eh? Creemos que esto se debe mantener, y es un tema que hace que los alumnos aprendan y que conozcan otros ámbitos de formación y otros ámbitos de las empresas a nivel extranjero.

Y, bueno, de preguntas a ver si algo va mal, yo en principio creo que se recogen bien muchos de los aspectos que estamos desarrollando en el País Vasco y no veo así un déficit, *a priori*, no lo encuentro yo en lo que he leído del borrador de la ley.

Y, bueno, ya para terminar, las dos últimas preguntas, que hacía creo que era Convergencia y Unión. Y creo que le he oído bien, a ver. Qué papel damos a los ayuntamientos, a los agentes sociales, al profesorado y al alumnado, ¿no? Yo creo que los instrumentos que se han establecido en el proyecto de ley son suficientes para poder dar calidad a todas estas certificaciones. Nosotros, concretamente, en el País Vasco, sí tenemos un Consejo Vasco de Formación Profesional. Yo creo que en el borrador de ley ustedes también contemplan la posibilidad de crear algo parecido, en el cual estarían representados los sindicatos, sobre todo, los agentes sociales, las empresas. El profesorado y los alumnos..., yo creo que los alumnos tienen que ir vía el propio centro. La voz de los alumnos tendría que estar en los propios centros. Y el profesorado, pues, también hay una..., pues, por supuesto está la sectorial del profesorado, que también participa en el Departamento de Educación, y creo que está recogida también su voz.

Y la última pregunta era del Centro de Innovación Tecnológica, si lo he entendido bien, la formación del profesorado. Nosotros tenemos específicamente el centro Tknika, que, bueno, es un centro de innovación que se dedica a promulgar la innovación tanto tecnológica como del conocimiento del profesorado, la actualización del conocimiento del profesorado. Tal y como he dicho al principio, estamos viviendo cambios bruscos, cambios muy rápidos en cuanto a la manera de trabajar, de fabricar, de producir, y esto..., los profesores y profesoras tenemos que estar al tanto de co-

nocer todas estas novedades, para poder transmitir las a nuestros alumnos, con lo cual creo que es necesario que haya un centro o una entidad potente que pueda transmitir al alumnado todas las novedades, todas las innovaciones tecnológicas, etcétera, innovaciones del profesorado, de la metodología, etcétera.

Pero yo creo que en este proyecto de ley veo que hay instrumentos suficientes para hacerlo, o sea, que creo que está muy bien.

Creo que he respondido un poco rápido, pero he intentado responder a todas las preguntas.

El president

Pues, muchísimas gracias, señor Martínez de Murguía Urreta, por su intervención. Le agradecemos muchísimo el tiempo que nos ha dedicado. La transmisión ha mejorado con el tiempo. Esperamos que en otra ocasión pueda venir personalmente.

Muchas gracias, buenos días.

Ramón Martínez de Murguía Urreta

Gracias a ustedes y... (tall de comunicació).

El president

Molt bé. Moltes gràcies. I, sense solució de continuïtat, continuem amb la propera compareixença.

Compareixença

de Jean Salles, secretari general de la Cambra d'Arts i Oficis dels Pirineus Orientals, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01041/10)

Doncs, continuem la sessió amb l'última compareixença del matí, del senyor Jean Salles, secretari general de la Cambra d'Arts i Oficis dels Pirineus Orientals, i de la senyora Imma Estivill Balsells, presidenta de la sectorial de Serveis Ocupacionals i de Qualificació de Pimec.

Senyor Salles, quan vulgui.

Jean Salles (secretari general de la Cambra d'Arts i Oficis dels Pirineus Orientals)

Bon dia a tothom. És un plaer per jo d'estar aquí. Ja en parlaré, després, doncs, en acabar la meua ponència. Doncs, cada país té un sistema de formació molt diferent i aquest sistema és el resultat de la història, doncs, d'una història molt llarga.

La Cambra d'Oficis, la *Chambre de Métiers*, és un establiment públic que té unes missions d'emmarcament jurídic de les empreses, d'assessorament a les empreses, tot al llarg de la vida de l'empresa, o sigui, de la creació fins al final de l'empresa, el traspàs, etcétera, i una missió també sobre organització d'aprenentatge i sobre formació professional continuada o, doncs, formació professional inicial dels treballadors del sector. I això és vigent per a una cambra d'oficis, és vigent

també a França per a una cambra de comerç. Per a una cambra d'agricultura, no, perquè l'agricultura és un estat dins l'Estat, a França, i, doncs, té la seua organització pròpia, i tota la formació professional depèn del Ministeri d'Agricultura.

Ara bé, estic aquí perquè doni les gràcies al Xavier Farriols, amb qui hem treballat molts anys. Doncs, quina experiència tenim nosaltres com a centre de formació professional, com a establiment públic, a nivell del coneixement, de la coneixença de la vostra organització, i com podem, diguem-ne, fer una aportació, doncs, en el marc d'aqueixa llei.

Nosaltres tenim una experiència, a nivell de la formació professional, perquè hem portat intercanvis, doncs, amb centres de formació ocupacional, amb centres de formació reglada de Catalunya, d'ençà d'uns anys, amb l'Escola d'Hostaleria, per exemple, de Barcelona, amb el centre de formació de la Monlau, amb el centre Salvador Seguí. O sigui que coneixem, doncs, els programes de formació, com funciona, etcétera.

I, com a entitat, tenim experiència perquè portem la formació continuada al llarg de la vida dels assalariats del nostre sector, i també dels empresaris del nostre sector, ja que a França, doncs, la llei, el finançament de la formació continuada d'un sector, doncs, és mig partida entre els gremis i les federacions de gremis i els establiments públics, com la *Chambre de Métiers* o la cambra de comerç. És un sistema molt... A França, el sistema és centralitzador, tot funciona amb acreditacions, però, després, diguem-ne, que hi ha moltes entitats que participen de la formació professional.

Nosaltres també tenim un servei de validació de l'adquisició de les competències i d'acompanyament d'aquesta validació, la VAE, que es diu, és validació de la competència adquirida al llarg de l'experiència professional, que és un sistema que té un creixement molt important ara mateix.

Tenim també un centre d'assessorament que té una acreditació nacional i que fa balanç, el que es diu *bilan de compétence*, balanç de competència, per permetre a un assalariat o a un empresari d'agafar una altra orientació dins de la seua vida professional. Doncs, tenim també aquest servei.

O sigui que tenim experiència sobre totes les eines, i gestionem –gestionem– un centre de formació professional inicial que els convido a visitar, perquè és nou, és situat a tocar del peatge nord de Perpinyà i és un centre on formem vuit-cents joves inicials dins del marc de la formació en alternança, sobre un aprenentatge, amb un contracte de treball –en parlaré–, però també adults que són a l'atur i volen adquirir una formació i un títol de formació professional.

Com funciona, això, com funciona a França, qui té la competència, com es passa el finançament? La competència de la formació professional la té la regió, les regions franceses, que tot això està canviant, ara, perquè passarem de vint-i-dues regions a tretze, però és la regió, cada regió, la que té la competència de la formació professional, però la té sobre organització i finançament, però no la té sobre tot el que és titulació; tot el que és titulació és estatal.

I les dues lleis d'importància de la formació professional són la Llei de 72 i la Llei de 92. I la Llei de 92 diu que, de fet, es poden assolir tots els títols de l'ensenyança general, tots els títols, doncs, de l'ensenyança francesa, a nivell de formació inicial, o sigui amb formació reglada o sigui amb formació ocupacional, el que vosaltres dieu aquí «formació ocupacional». O sigui que dins del nostre centre, per exemple, formem joves que es titularan del mateix títol –del mateix títol– i passaran el mateix examen que uns joves que són dins del sistema de la formació reglada.

Doncs, la competència pedagògica la té sempre el Departament d'Ensenyament de l'Estat. És a dir que nosaltres, el centre de formació que gestionem, tenim un conveni amb la regió per a tot el que és finançament, i estem sota el control, molt estricte, del Departament d'Ensenyament de l'Educació Nacional Francesa. O sigui, són els mateixos inspectors que van a veure el que passa dins d'un centre de formació reglada els que vénen a casa nostra per veure el que passa a casa nostra. I tot el procés pedagògic, tota la programació, tot això és sotmès, doncs, a Educació Nacional. O sigui que, per exemple, quan volem obrir també un altre títol..., perquè obrim un títol, nosaltres, o una formació professional que desemboca sobre un títol, quan hi ha un menester dins l'empresa. Ens cal, primer, doncs, valorar la demanda i el menester de les empreses i del sector, dels gremis, per exemple, i llavors diem, nosaltres: «Hi ha tal gremi que vol fer aquest títol perquè hi ha un menester.» Doncs, la regió ens diu: «Feu la prova d'aquest menester.» O sigui que donem un llistat d'empreses que contractaran els joves. Nosaltres ho fem i, d'ençà d'aquest moment, és la regió la que decideix, però l'ensenyança nacional diu «aquest centre ho pot fer, perquè té els mitjans de fer-ho, a nivell pedagògic, etcètera» o «no».

Bé, doncs, el finançament de la formació professional inicial a França funciona també..., els centres de formació reglada, d'ençà del 92, que no passava, fins ara, poden fer formació d'aprenentatge. És a dir, que dins d'un centre de formació reglada, gestionat pel Ministeri d'Educació nacional, es pot fer una formació d'aprenentatge com la nostra, de la mateixa manera i mitjançant, doncs, la mateixa organització. El que passa és que el finançament depèn exclusivament, per a tot el que és el pagament del professorat, de l'Educació Nacional, que nosaltres, no, nosaltres, la *Chambre de Métiers*, dins del finançament del centre hi ha un conveni amb la regió, i això passa a tot arreu de França, és la mateixa organització. Doncs, hi ha un finançament per a la regió, que és molt emmarcada, i hi ha també, doncs, un finançament per a la *Chambre de Métiers*, que ha d'aportar entre el 15 i el 20 per cent del pressupost, i també el recurs a un impost que es diu la taxa d'*apprentissage*, que és una taxa que paguen les empreses i que es reparteix dins de cada centre, d'una manera encara no equilibrada, però hi ha aqueixes tres eines de finançament.

Doncs, titulació comuna, un sistema on hi pot haver centres d'aprenentatge o centres de formació reglada que imparteixen la mateixa formació. Ara, quin és l'estatut de l'aprenent? L'aprenent és contractat; és un contracte de treball molt ben emmarcat per la llei

que, clar, aquest contracte també entra dins del marc de cada convenció col·lectiva, de cada branca, de cada sector d'activitat, però és emmarcat, i són les cambres consulars les que tenen la competència per enregistrar aquestos..., no és l'Estat, hi ha delegació de competència, doncs, a les cambres consulars. Per exemple, nosaltres tenim un servei d'enregistrament d'aquells contractes i enregistrem cada any mil contractes de formació professional, dins dels oficis del nostre sector, que són l'automoció, la perruqueria, la fleca, la pastisseria, la xarcuteria, etcètera, tots els oficis de l'artesania, tal com es defineix a França.

Els joves tenen un contracte de treball i això és el 80 per cent del públic que formem nosaltres. Ara mateix, d'ençà d'uns anys i d'ençà de la crisi, la regió, que té competència de formació professional, pot també –pot també– organitzar la formació de la gent que està a l'atur, tot fent un estudi d'oportunitat per veure dins de quin sector d'activitat hi ha una possibilitat d'integració social, i, doncs, ens confia la formació d'aquella gent. I aqueixa gent quin estatut tenen? Són becaris de la formació professional, *stagiaire de la formation professionnelle*. Reben una beca de la regió i aquesta formació ens confia als centres de formació..., doncs, hi ha una adjudicació, *un marché publique*, una adjudicació, i amb un control molt estricte, i vénen a fer formació dins del nostre centre, però, sempre, dins d'aquesta formació, hi ha un temps de pràctica dins l'empresa, sempre hi ha el lligam amb l'empresa, eh? Hi ha el contracte de treball o, inclús, a aqueixes formacions sempre hi ha un tríptic: hi ha el jove, contractat, l'empresa i el centre de formació, sempre. I nosaltres tenim, doncs, relacions molt properes amb aquest centre.

Ara, a nivell de titulació a França. A veure, tots els títols són emmarcats per l'Estat, l'educació nacional, que defineix la titulació. I quan defineix aqueixa titulació hi ha un òrgan nacional on participen no les cambres de comerç o de *métiers*, sinó –sinó– els gremis, i es fan uns títols per tenir en compte l'evolució de la feina, de la formació, etcètera. Però les branques professionals, els sectors d'activitats, poden també crear uns títols, però aqueixos títols reben sempre l'acreditació nacional.

El president

Hauria d'anar acabant, senyor Salles...

Jean Salles

Sí. Són títols que tenen, doncs, una homologació. Bé, doncs, és un sistema una mica complicat, perquè s'ha fet al llarg de la història, eh?, però que funciona, que funciona i amb el qual tenim molta experiència.

Si hi ha preguntes, amb força plaer.

El president

Moltíssimes gràcies.

Compareixença

d'Imma Estivill Balsells, presidenta de la sectorial Serveis Ocupacionals i de Qualificació de Pimec, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01000/10)

Doncs, ara, a continuació, parlarà la senyora Imma Estivill, presidenta de la sectorial Serveis Ocupacionals i de Qualificació de Pimec, i, en fi, té la paraula. No, anava a dir que el senyor Farriols, tal com hem parlat en privat amb els portaveus, s'incorpora també, i així, ja que està aquí, a la tarda no caldrà que torni. Gràcies. Senyora Estivill, quan vulgui.

Imma Estivill Balsells (presidenta de la sectorial de Serveis Ocupacionals i de Qualificació de Pimec)

Gràcies. Bé, com a presidenta representant del sector, faré una exposició de com jo veig la llei, però més des d'una perspectiva conceptual que no tant instrumental, no?, perquè és una mica la meva *expertise*, de trenta anys en un centre de formació, per tant, potser serà més de concepte que d'instrument.

Faré quatre parts, quatre punts concrets. Un primer seria la visió global; un segon seria el paper que juguen els centres privats de formació; un tercer que és l'orientació, i un quart que és la definició dels diferents clients, beneficiaris o usuaris que se'n derivaran quan es despleguin tots els serveis d'aquesta llei.

Bé, respecte a la visió global, penso que la creació d'un sistema real, que unifiqui, que integri tots els seus subsistemes de formació professional, evidentment, és indispensable per al nostre país. Penso que, com a objectiu clar que ha de tenir aquesta llei..., és aconseguir superar la forma de rellotge de sorra que arrosseguem des de fa temps, per arribar a la forma baldufa, a l'hora d'ordenar tot el que serien les persones treballadores en actiu. I, per fer això, lògicament hem de tenir una llei que ens ho permeti. Penso que aquesta llei, realment, és un pas cap a aconseguir aquest objectiu de forma baldufa, que podríem dir-li.

Realment, el que hem d'aconseguir és reduir els no qualificats, per minimitzar la part de baix, i reconduir els qualificats. El que pretenem és, doncs, que vagin cap a competències, com diuen, STEM, que se'n diuen, les competències de vocació bàsicament científicotècniques. Hem d'aconseguir això, hem d'aconseguir que la part mitjana, la part de tècnics, quedi coberta com realment necessita el teixit empresarial.

Llavors, dius: «Bé, la llei aquesta realment té el dibuix suficient per assolir aquest objectiu?» Bé, nosaltres pensem que sí, però sí que tinc una mica de dubte respecte a l'hora d'ordenar aquest sistema, no? A Pimec parlem del tema del cap, el cos i les cames, no? El Govern penso que està ben travat allí on ha d'estar travat, però, després, la part de participació i la part de gestió potser haurien d'estar més ordenades i vinculades a la part de dalt. Tot i tot, penso que és un sistema que pot ser bo, eh?

Un altre punt, des de la visió global de la llei, que penso, que em fa pensar, són els punts d'intersecció en-

tre el que seria la llei del SOC i la llei que ens ocupa avui. Perquè penso que no sé fins a quin punt estan ben identificats i ben travats, no? Jo, bàsicament, l'aspecte que penso que s'ha de treballar és el tema de la concertació territorial, de la qual parla la llei del SOC. Aquí parlem d'un informe de prospecció de necessitats, i jo penso que el tema de la prospecció de necessitats per donar una bona oferta formativa és un aspecte clau per obtenir gent ben qualificada.

Al final, és tot un procés, i on has d'arribar és a donar l'oferta necessària per cobrir les necessitats reals del teixit empresarial; vull dir, és teòricament senzill i, a l'hora de la veritat, bastant complicat, perquè jo crec que avui per avui encara no ens n'hem sortit, i la meva esperança és que amb la llei aquesta aconseguim el pas endavant per sortir-nos-en.

A les últimes mesos locals vam fer un estudi, vam fer un creuament de dades i, com a cosa curiosa, si tu intentaves mirar quants graus superiors, quants graus mitjans, els ajuntaves per família professional i, si no ho recordo malament, d'una família professional que era estètica i imatge personal sortien set mil places. I jo no hi entenc, d'aquest sector, i potser m'equivoco i sí que hi han set mil places de persones que s'hagin de formar per a aquest sector, però així mirat des de fora dius: «No crec que estigui ben travat.» Llavors, jo penso que aquests punts d'intersecció és superimportant que s'intentin lligar bé des de la llei.

Bé. Respecte al segon punt que us deia, el tema de la presència dels centres privats en el Consell de Formació i Qualificació de Catalunya, en el seu article 15, no?, parla que «formaran part d'aquest les entitats més representatives dels titulars de centres de la Xarxa del Sistema de la Formació i Qualificació Professional de Catalunya que no tinguin representació en altres sectors». Jo penso que això no hauria de ser així. Bé. De fet, jo, com a presidenta de la sectorial, i la Lourdes Esteban, com a directora de les polítiques d'ocupació de Pimec, utilitzem els dos barrets, i és lògic que sigui així, perquè jo tinc una visió, com a centre, com a executor, com a gestor, i, en canvi, la directora de Pimec té una visió de tot el teixit empresarial, perquè la formació, la qualificació, afecten qualsevol sector. En canvi, en el meu cas, jo sóc un sector executor, que té un paper diferent de la resta de sectors. Per tant, penso que hauria d'haver-hi un lloc per al mateix sector.

Després, respecte a l'orientació de l'usuari, per a mi l'orientació és un punt clau; ja fa molts –molts– anys que ho defenso; cada vegada que hi ha hagut eleccions noves i he tingut la possibilitat de donar el meu parer al respecte. Penso que l'orientació és superimportant. Es fa amb la llei un gran avenç. Per tant, estic contenta. Finalment, apareix un servei d'orientació, i, per tant, això per mi és un gran aplaudiment, i penso que està molt bé; però, com sempre, jo vull anar més enllà. Des de la meua visió, doncs, que jo faig orientació, treballo molt amb joves, especialment, penso que està molt bé definir un sistema, però hem d'anar «al tanto», que depèn de com quedi definit al final que no acabi sent el que en dic jo «un bolet». Realment, ha de ser un sistema totalment transversal, per mi, perquè funcioni i perquè sigui diferent del que tenim fins ara.

Moltes vegades, diuen, mira, l'orientació acadèmica, no?, tu vas a un institut..., orientació acadèmica. Tu vas a un centre de formació ocupacional, orientació professional, certificats de professionalitat... Depèn de com es munti o s'identifiquin les bases d'aquest sistema d'orientació, podem caure amb el fet d'agafar les dues parts, les ajuntem en una, i *that's all!*, i penso que no és això el que ha de ser.

O sigui, la meua visió de l'orientació va molt més enllà. Jo, quan parlo d'orientació i la seva transversalitat, no parlo d'ajuntar l'acadèmica de la professional, sinó que del que parlo és del desenvolupament global de la persona. I jo crec que ens estalviariem molts diners, tots, i molt de temps, i perdríem molta menys gent que cau del sistema, si fóssim capaços de fer aquest bon servei d'orientació. A mi m'ha vingut gent, al cap de tres anys d'haver «tripitit», i dius: «Quina pena! Quants diners ha gastat el Govern amb aquesta persona?; quants anys ha gastat aquesta persona a la seva vida?; i l'estat emocional no és el que hauria de ser. Si hagués vingut fa tres anys, això ho tindríem més que superat.» Per tant, per mi l'orientació és un element clau i molt important.

I, finalment, el quart punt que us havia dit que volia comentar, molt ràpid –que em sembla que ja m'ha sonat, no?–, és això, el paper dels diferents clients, i deixeu-me aquesta llicència de parlar, com a empresària, podem parlar de clients, beneficiaris, ciutadans, però jo penso que hi ha dos perfils, no? Un perfil seria l'usuari. Aquest crec que està força ben definit, i tots ho tenim prou clar, que parlem de tota una franja de gent, població en actiu, doncs, persona que es forma per incorporar-se per reorientar-se o, jo què ser, per millorar en el seu món laboral, no?

Ara, quan parlem de l'empresa, aquest segon agent, perfil que tenim per aquí..., jo recordo que el primer esborrany i tros que vaig veure d'aquesta llei, que parlava dels drets i les obligacions de les empreses..., no ho sé, jo em qüestiono si realment tenim molt clar el paper que volem que juguin les empreses o que poden jugar les empreses. Drets i obligacions? Evidentment, no?, en la llei s'ha d'emmarcar d'alguna manera. Però jo penso que hi segueixo trobant a faltar el fet que jo crec que l'empresa hauria de formar part del sistema. No és que jo com a centre me n'hagi d'anar a buscar les empreses –«agafeu-me nanos en pràctiques, o amb dual»–, sinó que hem de buscar la manera que l'empresa se senti seu el mateix sistema. Vam anar a Alemanya a veure experiències de dual, i parlaves amb l'empresari i ho sentien com a part pròpia. Jo no sé si aquí, realment..., avui per avui, evidentment, no ho tenim, però penso que estaria bé, doncs, encaminar-nos cap aquí.

I ja està, gràcies.

El president

Doncs, moltíssimes gràcies.

Compareixença

de Xavier Farriols, impulsor de plans de transició al treball, amb relació al Projecte de Llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01032/10)

Tal com hem dit, avançarem la compareixença prevista per a la tarda del Xavier Farriols, al qual li agraïm que hagi vingut amb tanta antelació i que s'hagi presat a intervenir ara en aquests moments. Endavant, senyor Xavier Farriols, exsecretari executiu del Consell Català d'FP, exsubdirector general de Programes d'FP del Departament d'Ensenyament.

Xavier Farriols i Sender (impulsor de plans de transició al treball, exsecretari executiu del Consell Català de Formació Professional i exsubdirector general de Programes de Formació Professional del Departament d'Ensenyament)

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair, per descomptat, a aquesta comissió la invitació a poder participar en aquest debat, un debat..., que és la primera vegada que es fa una llei de formació professional a Catalunya i, per descomptat, m'interessa molt particularment, perquè la meua trajectòria professional, fins fa un mes, ha estat sempre vinculada a això. I dic «fa un mes» perquè fa un mes que m'acabo de jubilar.

Dit això, doncs, també, l'oportunitat de compartir taula amb el senyor Salles i amb la senyora Estivill, amb qui també ens coneixem de fa molts anys, hem tingut ocasió de treballar conjuntament en diverses ocasions.

Bé, fets els agraïments, doncs, primer aspecte: oportunitat de la llei. Per descomptat, i amb això coincideixo jo també amb el que ha expressat el senyor Ramón Martínez, del País Basc, i el que han expressat els meus companys, que m'acompanyen aquí a la taula, està clar que Catalunya necessitava una llei de formació professional, això no ho dubta ningú; jo crec que és absolutament compartit per part de tots.

És evident, però, que existeix un tanmateix. Aquest tanmateix és el fet que aquesta llei s'haurà d'aprovar en el marc de la llei estatal més regressiva sobre la formació professional des de l'any 1970, que és la LOMCE, que torna, de nou, a segregat els alumnes, abans d'aprovar la secundària obligatòria, entre un circuit formació professional, de segona, i un circuit per accedir als estudis universitaris. Tornem a repetir, en el segle XXI, 2014-2015, els errors dels anys setanta, que vam haver de resoldre molt després –deuen recordar el famós debat que hi havia, en aquella època, sobre l'FP1, l'FP2, l'FP3, que mai es va fer, etcètera. Per tant, en aquest sentit, està clar que la LOMCE és un perill, una bomba de relotgeria per a la formació professional catalana i per a totes les formacions professionals que es fan a l'Estat, perquè, hi insisteixo, aquesta doble possibilitat d'accedir a uns estudis o a uns altres ja marca un sentit molt negatiu respecte a la formació professional, i incideix en el tradicional menysteniment que determinats sectors han tingut per a la formació professional.

Perquè, abans, el senyor Salles deia: «Efectivament, els sistemes de formació professional són producte

de la història.» Està clar, són producte de la història, però jo diria, també, de l'economia i de la legislació. Està clar que el sistema de formació professional a França respon a un determinat model de desenvolupament històric, polític i econòmic, i, en canvi, nosaltres, doncs, precisament per això, per les deficiències en el desenvolupament econòmic de l'Estat espanyol, hem tingut sempre uns sistemes de formació professional apedaçats –apedaçats–, i, com demostra la LOMCE, encara hi ha gent que no creu que la formació professional sigui un element clau en la formació de les persones i en el desenvolupament econòmic de les societats en el segle XXI.

I això és bastant xocant quan ens trobem que això apareix a tot arreu. Ja no és una qüestió, diguéssim, que ho digui aquesta llei o que ho diguem aquí les persones que puguem estar en aquesta sala, sinó que la mateixa estratègia 2020 d'Europa marca precisament aquest element clau de la formació professional, amb el seu doble vessant, d'element de promoció de les persones per al seu desenvolupament professional, i també com un criteri de millora de la competitivitat de l'economia europea a escala mundial.

Bé. Dit això, jo voldria dir que hi ha un aspecte que a mi em sembla important, que no queda recollit en la llei, i d'això sí que en voldria fer una aportació específica. I és quan parla..., ara ja anant una mica de manera molt concreta a l'articulat de la llei. L'article 3 diu: «Principis rectors.» Bé, jo no qüestiono aquests principis rectors, que em semblen bé, però em sembla que hi han uns elements que s'hi han d'introduir prèviament, i els puc anomenar «elements estructurals». És a dir, jo entenc que tot sistema de formació professional, i la meua experiència tant aquí com arreu d'Europa així m'ho ha demostrat..., aquests elements són: primer, tot sistema ha de ser suficient, ha d'existir una suficiència d'oferta pel que fa als potencials usuaris del sistema i a les potencials necessitats de formació que ens requereixi el sistema productiu. Per tant, aquesta és una qüestió, a mi em sembla, fonamental.

Un altre, que ha sortit en algunes de les exposicions dels meus col·legues i també expressada pel senyor Ramón Martínez, però que no apareix de manera clara en la llei, és el principi o l'element estructural d'accessibilitat. És a dir, la formació professional ha de ser accessible en tots moments de la vida a les persones, precisament com defineix l'estratègia 2020, com queda recollit en el mateix preàmbul de la llei, però que després no s'articula, no es recull en l'articulat de la llei.

El tercer és que tota formació professional, tot sistema, ha de tenir uns criteris de capitalització, és a dir, que aquesta formació professional ha de ser capitalitzable per les persones; no és, en fi, un element que el posem a la motxilla de manera personal. Ha de tenir un reconeixement, ha de ser capitalitzable totalment o parcialment. Això després apareix, diguéssim, de manera més o menys esmicolada o, diguéssim, dispersa en la llei, però no ho recull. Jo crec que és important recollir aquest aspecte de capitalització.

El quart és que ha de servir per a la promoció professional de les persones. A veure, aquí estem parlant...

A veure, dintre dels típics invents ibèrics, ara s'han inventat la formació per a l'empleo o la formació per a l'ocupació, però això, hi insisteixo, és un invent ibèric de l'Administració laboral. Tota formació diplomada, tota formació reconeguda, serveix per a l'ocupació, només faltaria. La formació inicial, la formació universitària no són per a l'ocupació? En fi, vull dir, això és un abús de l'Administració laboral espanyola que em sembla intolerable. Aquí, com que estem sotmesos a les lleis, hem de recollir-ho en l'expressió de la llei, però està clar que la formació per a l'ocupació és qualsevol formació que tingui reconeixement. Hi insisteixo, el sistema de formació de Catalunya ha de servir per a la promoció professional de les persones i ha d'anar vinculat a les categories laborals, i així queda recollit.

I, per últim, i que és un aspecte que tampoc apareix en absolut en l'articulat de la llei, malgrat que també es cita en el preàmbul, a veure, el sistema de formació professional ha de tenir la voluntat d'estar adscrit a l'espai europeu de formació. És un element cabdal. Vull dir, no estem..., aquí no fem un exercici endogàmic sotmès a les lleis de l'Estat, sinó que ens situem en el nostre marc, i el nostre marc és el marc europeu. Per tant, el sistema de formació professional de Catalunya ha d'estar adscrit a l'espai europeu de formació i, en aquest sentit, ha de participar dels elements de correspondència de titulacions existents i, per tant, doncs, ha de també situar-se amb relació al sistema ECVET, que és sistema de crèdits, de reconeixement de crèdits en la formació professional europea, i ha de promoure la mobilitat formativa, com molt bé explica el col·lega basc que ha intervingut abans, com així fan al País Basc i com així s'havia fet a Catalunya, almenys en temps anteriors, malgrat que la mobilitat ha baixat en els últims quatre anys uns dos terços, la mobilitat dels alumnes de formació professional ha baixat de més de 1.200 alumnes a uns 400 i escaig l'any 2013. Bé, és lamentable que sigui així; es poden explicar moltes qüestions. Però, hi insisteixo, la formació professional, el sistema de formació professional a Catalunya ha de tenir la voluntat de participar d'aquesta adscripció a l'espai europeu de formació.

Bé. Aquests em semblen..., i els dic a tall de contribució personal, però em semblen elements que haurien de recollir-se i, entenc jo, com a elements estructurals. Hi insisteixo, no vinc aquí a qüestionar els altres aspectes.

La llei, dit això, bàsicament, organitza o intenta definir el sistema de governança de la formació professional, que és un dels elements..., i, en la meua condició d'exsecretari executiu, em va tocar participar en diferents debats i al primer pla, i al segon pla, i al tercer ja no hi vaig participar, però va ser un dels elements que efectivament era molt controvertit i que en les mateixes intervencions d'avui ha sortit. Està clar que el sistema de governança ha de ser un sistema que sigui, per una banda, participatiu, però, per l'altra banda, ha de ser efectiu. O sigui, hem de trobar, en fi, la fórmula adequada perquè, efectivament, permeti la participació de tots els agents que formen, que intervenen –que intervenen– en la formació professional, però a la ve-

gada ser efectiu i, per tant, ha de tenir capacitat operativa per evitar aquestes coses que ara deia l'Imma, amb relació a ofertes que de vegades poden ser, diguéssim, poc entenedores amb relació a les possibilitats del mercat de treball, etcètera.

Bé. Dit això, volia referir-me també a la importància de situar els elements constituents d'aquest sistema de formació. Aquí, quan parlem de formació, els senyor Salles ens ha explicat el sistema francès, i a mi em sembla que el sistema francès està clar que és un sistema ordenat. Nosaltres tenim un sistema que l'Estat ens l'ha desordenat bastant, perquè tenim una formació inicial que, hi insisteixo, pateix les conseqüències de la LOMCE, però a la vegada tenim una formació ocupacional que en realitat planteja molts dubtes respecte a la seva eficàcia i a la seva eficiència. Per altra banda, està clar que el que sí que hem de trobar és una forma, diguéssim, de permetre el reconeixement de totes les formacions que les persones facin, incloses, per descomptat, les formacions no reglades, però amb la perspectiva posada en el fet que tota formació ha de ser conduent al final a un reconeixement, diguéssim, de tipus diplomant, que aquesta és una mica una orientació europea bastant antiga.

En aquest sentit, no cal oblidar que hi ha una diferència fonamental entre la formació professional inicial, que està avalada per uns títols, per uns graus, no?, està, diguéssim..., disposa de la garantia d'intervenció de la inspecció educativa i, en definitiva, té un reconeixement bastant clar, amb els anomenats «certificats de professionalitat», que, en fi, són, diguéssim, una altra creació de l'Administració laboral espanyola, que fa molt de temps que li donem voltes i demés, però que efectivament jo no recordo..., i, en tot cas, també aprofito l'ocasió perquè el senyor Casares en algun moment ha tingut experiències en això. Però jo no recordo mai haver trobat un anunci de treball que digui: «Es requereix o es valorarà certificat de professionalitat.» Sí que recordo, fins i tot –no ara, però ja fa uns anys–, que encara es demanaven oficialies i mestratges, que eren el sistema anterior a la llei general de 1970, eh?, i encara a començament del 2000 encara en algun anunci de treball es posava això, «oficial de metall», etcètera, no? En canvi, hi insisteixo, mai recordo haver vist un anunci de treball on es digui: «Es valorarà o es sol·licita un certificat de professionalitat.»

Bé, això és un aspecte que és important perquè després té la seva translació a nivell internacional. A veure, no solament hem de conformar un sistema, com deia abans, que ens serveixi aquí, diguéssim, en l'àmbit català, o que sigui fins i tot, diguéssim, extrapolable a l'àmbit espanyol, ibèric, sinó que necessitem un sistema en el qual avui s'integri aquesta formació professional en l'àmbit europeu i, per descomptat, mundial. Per quin aspecte? Doncs, pel fenomen de la globalització i de la internacionalització de l'economia. Avui, un sistema no pot ser endogàmic. Avui, un sistema ha de ser connectat i transferible a tots els sistemes de formació, almenys als del nostre entorn, eh?, almenys, doncs, això, al sistema francès, al sistema alemany, al sistema britànic, l'italià, als escandinaus, etcètera, els germànics, en fi, els que conformen, almenys, la Unió Europea. Per descomptat, podríem també fer

translació respecte als Estats Units, Canadà, Japó, etcètera, almenys als països desenvolupats, aquells que efectivament han generat sistemes adaptats, com deia abans, als seus models econòmics i legislatius.

Bé, aquest és un dels aspectes que jo he trobat molt a faltar en l'articulat de la llei. Europa està..., diguéssim, el marc europeu està ben descrit en el preàmbul, però queda absolutament desaparegut. No hi ha la més mínima menció ni a la mobilitat formativa ni a la utilització del sistema ECVET en tot el que és el reconeixement i transferència de qualificacions, ni hi ha cap aspecte que faci referència a aquest tema.

Bé, per acabar, i això seria l'últim aspecte que voldria esmentar en aquesta intervenció, el tema de les segones oportunitats... Respecte a l'orientació professional, també ho havia apuntat, però estic d'acord en el que acaba de dir la senyora Estivill. Per tant, no m'hi abonaré més. Però, respecte a les segones oportunitats, bé, això de les segones oportunitats és d'aquelles coses que ja d'entrada el nom és una mica, diguéssim... Clar, quan et diuen: «I tu què fas?» «Segona oportunitat.» Dius: «Bé, ui!» Doncs, són noms d'aquests que ja, d'alguna manera, castiguen, no?

Hauríem de ser capaços... Jo crec que a Catalunya hi ha una experiència important en l'àmbit de treballar amb aquells joves que no assoleixen la secundària obligatòria, i, per tant, evitar que a partir d'aquest primer fracàs escolar ja quedin en una situació de marginalitat en el que és el seu desenvolupament professional, social, i que, per tant, doncs, puguin superar aquest *gap*, millorar la seva formació i en definitiva inserir-se socialment i econòmicament i professionalment, que és l'objectiu, no?

Aquí s'han d'articular els sistemes a partir de la cooperació entre tres elements, està clar. D'una banda, l'Administració educativa, perquè els *gaps* fonamentals, o sigui, les mancances són de caràcter educatiu, eh? D'altra banda, l'Administració local, perquè l'Administració local té un coneixement molt directe i té molts recursos, i de vegades aquests problemes no són exclusivament educatius, sinó que el problema educatiu és conseqüència d'altres aspectes de caràcter social, de caràcter sanitari, de vegades, etcètera. I, en aquest sentit, doncs, els serveis municipals tenen un bon coneixement d'aquells sectors que són més vulnerables en el seu territori, i també d'aquells joves. I el tercer són les empreses, perquè qualsevol formació que vagi per a aquests joves ha de tenir un referent, diguéssim, d'ofici, ha d'estar vinculada a una activitat concreta de treball. Són joves que precisament amb una metodologia, per dir-ho així, acadèmica no superarem, per més segones, terceres o quartes oportunitats que els oferim, però, en canvi, sí que poden d'alguna manera desvetllar el seu interès per aprendre a partir de realització de pràctiques concretes, etcètera. I, per tant, vincular el que seria una formació teòrica a una aplicació pràctica molt concreta. I, en aquest sentit, la realització de pràctiques en empreses és el tercer triangle imprescindible per garantir això.

A Catalunya tenim experiències d'això, que han passat per diferents lleis perquè..., però, vull dir, els plans de transició al treball són precisament un model de co-

operació entre l'Administració local, l'Administració educativa i les empreses. I això ja fa molts anys que funciona, això funciona des de l'any 1986, no és d'avui. I això, imagineu-vos-ho, ha passat per la LOGSE, per la LOCE, per la LOE, per la LOMCE. Vull dir, en fi, és un sistema que, precisament si ha sigut capaç de sobreviure a les diferents lleis o adaptar-se a les diferents lleis, ha estat precisament per la seva capacitat d'adaptabilitat a aquests joves i per l'aliança, hi insisteixo, el treball en conjunt entre aquests tres elements, no?, Administració educativa –per tant, professorat i, per tant, aquí, doncs, el que és el desenvolupament de les competències bàsiques, etcètera–, Administració local –acompanyament, eh?, amb tot el que suposa un tractament integral a aquests joves– i, tercer, món empresarial, realitzant pràctiques, doncs, que poden ser pràctiques en oficis, com ha explicat abans el senyor Salles en el model francès, però que serien prèvies a adquirir aquesta condició d'aprenent, no?, o pràctiques en empreses en altres sectors.

En fi, aquests serien una mica els elements que jo havia plantejat per exposar en aquesta comissió i els agraeixo la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor Farriols. Ara és el torn dels portaveus. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, president. Bé, doncs, en primer lloc, agrair al senyor Salles, a la senyora Estivill i al senyor Farriols que estiguin aquí per ajudar-nos a fer la nostra feina i que, per tant, doncs, vagi d'entrada aquest agraïment. Com que només tenim tres minuts, intentaré ser bastant concisa en les meves preguntes.

Sí que m'agradaria començar explicant que des d'Esquerra Republicana, pel que hem anat veient en el treball que portem en els últims mesos, ens agradaria insistir en el que nosaltres considerem que és el quid de la qüestió, que és si la integració que planteja el text que tenim sobre la taula és suficient per ajudar-nos que aquesta llei sigui una eina útil i que, per tant, ens permeti no només consolidar un model que fa molts anys que es treballa, sinó que ens permeti i ens doni les eines per fer coses que vagin més enllà.

Per tant, dit això, la primera pregunta que ens agradaria fer-los és precisament aquesta, si creuen que aquesta és una llei que ens pot ajudar, és una llei d'integració real de la formació professional, o si creuen que, aprofitant que fem una llei, podríem anar més enllà.

Després, també ens agradaria saber quines funcions creuen que ha de tenir aquest institut, en la línia del que comentava anteriorment, eh?, per tal que sigui una eina útil, que ens ajudi a fer real la integració de la formació professional.

També una de les preguntes que acostumem a fer des del meu grup parlamentari a tots els compareixents, per tal de situar-nos, és si creuen que aquesta ha de ser una llei que reguli tota la formació professional o no-

més aquella que es fa en els centres integrats, per tal de començar tenint clar en quin camp estem jugant, per entendre'ns.

Després, també voldríem saber..., si partim de la base que els centres de formació professional inicial podran impartir formació per a l'ocupació –de fet, alguns ja ho fan, ja la normativa permet fer-ho–, creuen que de retruc els CIFO també han de poder fer formació inicial? Hi han controvèrsies respecte a això i, per tant, ens agradaria saber també la seva opinió.

Ens agradaria saber també l'experiència de França, doncs –ho ha deixat entreveure–; a veure si el senyor Salles ens podria explicar una mica millor quina és la clau per promoure una relació més estreta entre les empreses i els centres educatius. Creiem que aquí tenim encara bastant camp per córrer i, per tant, potser aquest exemple ens podria ajudar.

També ens agradaria saber la senyora Estivill què en pensa sobre com podem millorar l'orientació d'aquest text. Estem d'acord que cal millorar-la, fins i tot també creiem que cal parlar d'una xarxa integrada, en tot cas, integrar l'orientació per fer-la segurament més efectiva. Com creu que aquest text ens pot ajudar a millorar-la?

I, després, una última pregunta per a tots, per a qui vulgui, vaja. Si Catalunya tingués plenes competències en formació professional, com esperem que en breu les tingui, què afegirien a aquesta llei perquè aquesta pugui ser la llei dels propers vint, vint-i-cinc anys i, per tant, una llei que tingui molt de recorregut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Agrair la presència dels compareixents amb les seues explicacions.

Jo faria directament les preguntes, i preguntaria al senyor Salles... Ell ha estat parlant que el sistema és... (*Veus de fons.*) Jo li dic tal com ho tenim al nostre..., eh? Vostè ha parlat que el sistema és centralista a França, vol dir que és verticalista, per dir-ho d'alguna manera, que la competència la tenen les regions. A mi m'interessaria saber si aquestes regions tenen competències legislatives quant a la formació professional, o solament se dediquen exclusivament al que és complir el que en aquest cas el Ministeri d'Educació els comporta. M'agradaria saber si la facultat, quan parla de competències, és una competència organitzativa, de desenvolupament realment del que el ministeri els està dient, o realment vostès tenen competències legislatives que ho poden fer. Ho dic perquè abans el senyor Farriols els ficava com a exemples de la manera que França ha sabut estructurar aquest tema.

En segon..., jo conec ja el treball de la senyora Estivill, a la qual felicito i felicito Pimec. Jo, solament dos preguntes molt concretes. La primera pregunta que jo li faria, la valoració d'aquest projecte de llei, què va davant, l'empresa o la formació?

I la segona pregunta que jo li faria: vostè ha parlat de les excel·lències de l'orientació, jo hi afegiria quina opinió li mereix l'acompanyament, perquè no se n'ha fet menció i m'agradaria saber-ho.

Senyor Farriols, no li preguntaré res. Simplement per dir-li que, bé, ens ha fet una dissertació de com de dolent és l'Estat, que és Espanya, en qüestions d'aquest sentit. I, per tant, jo no sé ja al final si parlava com a govern o estava parlant ja com un exjubilat.

Gràcies.

El president

Senyor Joan Mena, per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Mena Arca

Sí. Gràcies, president. I jo, agrair la compareixença del senyor Salles, de la senyora Estivill i del senyor Farriols, i la seva expertesa com a impulsor dels plans de transició i treball. Jo volia començar per situar algunes preguntes.

Parlava el senyor Salles del sistema d'acreditacions o de les acreditacions. Per nosaltres és un element important també d'aquesta llei. Creiem que cal un model únic i un model permanent, i el que proposa actualment el projecte de llei, d'alguna manera, manté la dualitat que sempre hem tingut a Catalunya. Volíem saber si ens pot explicar com es resol això en el sistema francès en el seu cas.

També voldríem saber... La llei de la formació professional dona un paper important, nosaltres ho compartim, als consells territorials. Creiem que cada territori ha de tenir també la capacitat de poder organitzar la seva formació professional tenint en compte el teixit productiu de cada territori del país. Volfem saber si aquest tipus d'experiències ha funcionat a França i de quina manera es poden encabir.

I, finalment, vostè ha parlat també del finançament. És un aspecte que nosaltres treballarem perquè ens sembla fonamental en l'abast d'aquesta llei. I la pregunta és si vostès tenen un finançament estable i un finançament permanent, més enllà de les tres potes, diguéssim, que vostè ha explicat. I, per tant, concretar una mica més el sistema.

La senyora Estivill parlava de la participació. Nosaltres creiem que hem d'incorporar agents i actors importants de l'àmbit de la formació professional que no estan reconeguts en aquesta llei, però també donar un pas més en la democràcia interna. És a dir, als òrgans executius i als òrgans de govern de la formació professional no pot ser que sempre l'Administració sigui qui tingui el 60 per cent, per exemple, com passa a la Comissió Rectora.

El sistema d'orientació. Pensem que hem d'anar a buscar una fórmula d'un sistema d'orientació integrat. Avui, actualment, tenim una dispersió, doncs, des de les oficines municipals, els punts d'informació juvenil, el SOC..., fan informació, fan orientació d'aquest tipus. I voldríem..., si vostè té alguna concreció per veure com integrem tot aquest sistema.

I també vostè ha parlat de la formació professional dual en funció de la realitat productiva de cada territori. Per exemple, l'FP dual funciona d'una manera o funciona d'una altra, no? Ens mirem molt en el model alemany, però segurament Alemanya té més empreses grans que no pas pimes, com pot ser a Catalunya, i, per tant, voldria saber què n'opina vostè, si l'FP dual ha d'anar associada a un contracte laboral, a una garantia d'un contracte laboral, i com podem promocionar que també les pimes, al final, puguin accedir a aquest tipus de formació.

I respecte del senyor Farriols, ens ha semblat molt interessant l'aportació respecte a com la LOMCE també és una eina legislativa que d'alguna manera afecta la formació professional. Voldríem saber si vostè ha treballat, de quina manera..., quins elements podem incorporar a la llei de la formació professional de Catalunya per poder-la blindar respecte d'aquesta llei retrògrada i invasora. Compartim els principis rectors que vostè explicava.

I, finalment, hi ha dos aspectes que també els voldria situar molt concretament. Vostè ha parlat de la dimensió internacional. Em sembla fonamental com ambicionem tot aquest espai en la llei de la formació professional, però m'agradaria..., si té alguna proposta de com ho vehiculem també o com ho compatibilitzem amb la formació a distància, que em sembla que també ha de ser una peça clau en aquest aspecte.

I, finalment, què n'opina vostè –hem tingut diferents compareixents que ens han fet aquesta proposta i a nosaltres ens sembla que li hem de donar alguna volta–, sobre la creació d'un observatori de la formació professional a Catalunya amb l'objectiu, doncs, de tenir una radiografia de la situació en cada moment, tenint en compte que la situació es mou massa.

El president

Moltes gràcies, senyor Mena. Doncs, ara és el torn dels compareixents... Perdó, la senyora Barrufet...

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president...

El president

...falta encara, que és la més important quant a nombre de diputats. Per altres coses potser no, però aquesta sí.

Ramona Barrufet i Santacana

Aquesta al·lusió és reiterada.

El president

Endavant, senyora Barrufet, pel Grup de Convergència i Unió.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. En realitat jo també volia..., com saludar-los. Salles, *monsieur* Salles? (*Veus de fons.*)

Clar, el dubte és aquest, no?, si vostè té com a llengua la llengua de la... (*Veus de fons.*) D'acord, si està parlant amb la llengua de la Catalunya del Nord o la francesa. Per tant, no..., clar, és evident que després faria falta també poder saludar-lo en francès, si fos que la seva llengua és la francesa, perquè nosaltres respectem, evidentment... (*Veus de fons.*) Del de la Catalunya del Nord. Perfecte. Doncs, gràcies, també a la senyora Estivill, també al senyor Farriols.

Han plantejat, i també ho ha plantejat el senyor Salles quan ens ha estat explicant la realitat de la formació professional a França... Ens agradaria saber si cobreix, aquesta llei que tenim entre mans, la necessitat que tindrem de desplegament, si li dóna prou amplitud per donar les possibilitats a tota aquesta..., deia ahir una compareixent «l'amalgama» que abraça tota la professional al llarg de la vida, amb diferents aportacions que vostès ja han fet en aquest moment. Pel que ha dit el senyor Salles, veig interessant aquesta formació continuada, en què intervien el sector per part de gremis i el sector per part de cambres de comerç. Evidentment, és una altra estructura diferent, però interessant.

Participen les diferents entitats, ha dit. De quina manera? Amb coresponsabilitat? Amb participació en diferents òrgans? Ens ho ha explicat una mica; si ens ho poguéu concretar...

Com estableixen el contracte de treball en alternança? Ens ha parlat de l'estatut de l'aprenent. També ho trobem interessant. Evidentment que ens va molt bé parlar també de concepte, no només de l'instrument, tal com deia abans el company senyor Joan Mena. Potser hem parlat molt de governança, d'estructuració, i poc de forma conceptual. Per tant, ens va molt bé. Imprescindible preguntar sobre els contractes, sobre com influencien o com ens adaptem a la legislació laboral, una altra de les legislacions que evidentment ens influeix en les competències que nosaltres tenim en el moment, sobretot, de redactar aquesta llei.

I la Llei de riscos laborals, perquè s'estableix aquí una controvèrsia, que també ens han estat explicant, en contractes que es puguin realitzar amb joves que no són majors d'edat, eh? O la manera de treballar, doncs, amb algunes eines.

Com, dins de l'empresa, s'abraça la formació continuada? Per tant, que entraria a formar part de la formació al llarg de la vida. Potser també nosaltres ens perdem molt en la formació inicial per aquesta dificultat. Jo me n'he confessat cada dia, d'això, de no veure aquest abraçar la formació al llarg de tota la vida. La llei empara les necessitats que es van veient en els diferents territoris? També s'ha tocat. Són suficients els mitjans que posem a la llei per a aquesta cobertura de necessitats segons les empreses, atenent les diversitats territorials?

Ha parlat també –jo volia preguntar-li-ho i després vostè ho ha dit, senyora..., perdoni, Estivill– de la importància de l'orientació. Aquesta orientació ha set també una errada que hem tingut durant aquests anys per tal que la formació professional no estigui suficientment valorada? Hi ha hagut una afirmació en què s'ha dit, al final, per què no és formació ocupacional la formació universitària. Precisament, abans en parlàvem amb

el senyor Casares, tota la formació al llarg de la vida, sigui universitària, amb els graus que vulguem, va encarada al món laboral. I, en definitiva, el que fem és treballar en el món laboral. Jo, aquest és un defecte que he trobat molt, sobretot en la gent que està a les universitats; no són treballadors? Només afegir-ho perquè és que ara necessitaria un munt de temps.

Important també el que ens han dit de la internacionalització. Ja ha anat sortint. I com que el president em renyarà, aquí acabo.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyora Barrufet. Senyor Salles, quan vulgui, és el seu torn.

Jean Salles

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...amplitud de la llei, eh? Per jo, una llei de formació professional cal que tingui una amplitud màxima, i cal que hi hagi ponts entre els diversos dispositius que seran dins la llei.

Un exemple. He dit: «Els títols a França es poden fer o d'una forma reglada o d'una forma ocupacional.» Però això és vigent també per als títols universitaris, eh? O sigui que, per exemple, un màster de dret internacional es pot fer, doncs, per un sistema d'alternança, amb el contracte de treball. El màster de gestor d'empresa, que és un màster molt llarg, es pot fer també de forma, doncs... Què cal per a això? Cal que únicament la universitat que porta..., doncs, i a França és una evolució, doncs, ara mateix, la universitat que porta el màster decideix de fer-ho o d'una forma universitària, reglada, o d'una forma ocupacional. I el títol és el mateix, perquè el que se valora és el sistema de formació en alternança, que és un sistema molt productiu a l'hora de «trapar» feina, perquè el jove o la persona que és dins l'empresa, doncs, coneix l'àmbit de l'empresa i té facilitats per integrar-s'hi, eh?

Per jo, doncs, aqueixa llei cal que sigui d'un àmbit molt ample i cal que hi hagi a dintre tots els dispositius que siguin dispositius de formació inicial, o dispositius de formació continuada, o valoracions de l'experiència professional, etcètera. Cal que hi hagi tot, a dintre, eh? I sobretot cal fer ponts d'una banda a l'altra.

Després, per tot el que és..., a veure, com podem..., per respondre la vostra pregunta, senyora Russiñol, com fer-ho per agafar lligam amb el sector empresarial. Doncs, d'una manera..., amb eines molt concretes. És a dir, per exemple, que el sector professional participi de l'avaluació, no solament de la redacció dels programes de formació, però també de l'avaluació de l'aprenent. Primer, cal que el sector empresarial es senti a gust dins del centre. Nosaltres, per exemple, tenim espais on rebem els gremis que fan formació professional, o siguin els assalariats, o sigui, doncs, el cap d'empreses, eh?

Cal que també..., i donaré un exemple. Vàrem fer, doncs, l'any passat una formació quan..., com a daixò, no?,

d'una forma gratuïta, al Gremi de Xarcuters de Barcelona. El Gremi de Xarcuters de Barcelona va venir a casa nostra a fer una formació d'una diada per veure com podia valorar les peces de carn per no fer el 80 per cent d'hamburgueses. Doncs, van venir a casa nostra gent, xarcuters de Barcelona, n'hi havia també de Girona que van venir. Per tant, nosaltres ens emmarquem sempre també amb l'empresa i tenim un lligam amb l'empresa, eh? Doncs, això són exemples.

Però, per jo..., el que deia la senyora Estivill, és a dir, que les empreses no s'apartin de la manera de veure la formació, de desenvolupar la formació, però que agafin un sentiment de pertinença, eh? És molt important perquè, alhora, després de tenir contractes de treball del jovent, perquè nosaltres..., es pot firmar un contracte d'aprenentatge d'ençà setze anys, eh?, fins a vint-i-sis anys, eh? Doncs, clar, per mor que després sigui més fàcil que l'aprenentatge i que la formació dual siguin un reflex per a l'empresa. I és molt important això, tenir sempre lligams amb l'empresa.

Després, pel que és la resposta a la qüestió del senyor Vivas, eh?, doncs, no, la regió no té un paper legislatiu. La regió, les regions de França no tenen un paper legislatiu per a tot el que és l'emmarcament jurídic de la formació professional. Ara mateix hi ha una llei que està en preparació. Tot això és el Parlament francès que ho porta. Ara mateix, dins de les comissions, dins de..., etcètera, hi ha una mena de diàleg social, que és un costum molt compartit a França; doncs, hi ha un diàleg social on participa tota la gent que té interès per la formació professional. La regió el que fa és que, dins d'aquest marc, pot iniciar formacions professionals, doncs, que siguin pròpies a un territori, eh? Això sí que ho pot fer. És ella que fa el mapa de la formació. Per exemple, nosaltres, a casa nostra, clar, hi ha formacions sobre turisme que són més importants que el que es pot donar, doncs, dins del centre de França. Ara, tot això és fet dins del marc definit per l'Estat.

Les acreditacions, doncs, com es pot acreditar un centre? Hi ha una llibertat. És a dir, que hi ha centres de formació privats, doncs, que poden respondre a una oferta de formació i que poden organitzar una formació, que sigui una formació, doncs, o de l'Estat o homologada per l'Estat, etcètera, eh? Però aquest centre, doncs, quan se li dóna l'acreditació, hi ha un control; hi ha un control sobre la competència del professorat, hi ha un control sobre els resultats, eh?, i la manera com es fa de manera quotidiana la formació dins del centre. I, de vegades, se treu aquesta acreditació, si el centre no funciona com cal, etcètera, eh? Doncs, hi ha sempre aquest control. I, per exemple, la regió Llenguadoc-Rosselló, quan dóna una formació, doncs, l'organització d'una formació a un centre, controla també els clients del centre. És a dir, que truca a l'alumnat, si és un adult que fa una formació professional, i diu: «Sou contents de la formació que ha estat impartida pel centre? Què us sembla?» Doncs, hi ha també això, hi ha tota una mena de control que és molt estricta.

El president

Hauria d'anar acabant, senyor Salles.

Jean Salles

Sí. A veure, sí, l'alternança, n'he parlat. L'acreditació. Sí, i el finançament. Sí, el finançament, doncs..., hi ha negociacions cada cinc anys, perquè són convenis que duren..., cada cinc anys, però el conveni és emmarcat per la Llei de treball, i això és... Un centre pot tancar però és excepcional. I sempre, quan tanqui, hi haurà una altra entitat que agafarà, doncs, el funcionament, amb l'Estat... Hi ha sempre, doncs..., eh? Però el finançament, la llei l'afavoreix.

És tot, gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Estivill, quan vulgui.

Imma Estivill Balcells

Gràcies. Bé, quasi que contestaré la que és denominador comú de tothom, que és el tema de l'orientació. Totalment d'acord amb el senyor Rafa Luna respecte a l'acompanyament; és cert. El que passa, que potser jo no hi he entrat perquè jo crec el nivell de la llei va una mica per sobre, no? Però el model que tinc jo en el cap del que parla és d'uns centres que són centres acompanyadors o centres tutors, mentors, o com li vulguem dir. Realment jo crec que aquesta figura hauria d'existir, però jo entenc que això potser ja seria en un altre nivell, no?, doncs, en una ordre o quan es desenvolupi la llei. Però sí que realment és superimportant.

A nivell de llei, què és el que jo penso? És que el que s'hauria de fer, assegurar-se aquesta doble transversalitat. Després, quan se desenvolupi, sigui com sigui, sigui en format *coaching* o acompanyament o el que sigui, no? Però, d'entrada, assegurar que realment, sigui el que sigui el que es faci, que sigui amb aquesta doble transversalitat, és a dir, que es tingui en compte al llarg de la vida, és a dir, la transversalitat en el temps, i en el contingut, eh? Per mi, al que s'hauria d'arribar a la llei és a això. Potser puntualitzar més aquesta transversalitat per assegurar-nos que després s'acabi desenvolupant, eh? Vull dir, d'idees en tinc moltes, eh?, però si ara em poso a parlar d'això potser em passarà el temps.

Vaig a respondre'n algunes, així, concretes, de diferents. Respecte al tema del futur, què passaria si ens donessin totes les competències? Jo el primer, primer, primer que faria seria, pel tema de la LOMCE, treure la formació professional bàsica i tornar a recuperar la figura dels PQPI, cosa que avui en dia, doncs, no pot ser pel marc legal que tenim. Seria una de les primeres coses que faria, perquè penso que això de les segones oportunitats..., no, el que està clar és que quan un nano cau del sistema el que has de fer és treure'l i reincorporar-lo, però no pots treballar-lo des de dins del sistema. Per tant, jo una de les primeres coses que faria seria aquesta.

Respecte a la formació professional dual, totalment d'acord. Evidentment, el nostre teixit és el català i és el nostre. Per mi un dels handicaps que té la implantació de la formació professional dual és la figura del tu-

tor, el tutor d'empresa. Clar, jo què sé..., doncs, un que es dedica a temes d'electricitat, quatre treballadors, vull dir, com tindrà un tutor que realment farà la formació necessària? Llavors, de fet, des de Pimec estem donant voltes a veure com ho podríem fer, jo què sé, doncs, des dels gremis, com es podria fer per..., perquè penso que la figura del tutor és una figura que és difícil, amb el teixit que tenim aquí a Catalunya, que es pugui dur a terme, però es poden trobar solucions.

Respecte al tema dels contractes, jo realment penso que tenim un problema. O sigui, nosaltres ens trobem amb situacions, però la llei és més operativa. Jo vaig fer un programa amb «la Caixa» que es deia «Orientat, jove», i el meu gran problema era que no podia fer pràctiques perquè..., i eren iniciatives privades, eh? Llavors, realment aquí hi ha un problema, però també és més operativa. Com es fa per aconseguir que en qualsevol situació que sigui realment de formació, demostrable o com sigui, realment hi pugui haver un marc legal que puguis fer que el nano pugui entrar a fer la seva primera experiència en l'àmbit laboral.

Respecte... –sí hi ha moltes coses– al tema de què va primer, com deia el Rafa Luna, si primer l'empresa o la formació, a veure, entenc que és la llei de formació i qualificació professional; per tant, lògicament el primer que va és l'empresa, respecte a la llei. És lògic que sigui així. Ara bé, jo no crec que sigui què va primer, si formació o empresa, sinó que s'ha de buscar quin és el millor paper a l'empresa, eh? És a dir, com ho podem fer perquè realment..., doncs, el que comentava de França, no?, que realment agafes i li dones un paper com més..., que en forma part, no «ara et necessito, i ara no, i ara has de fer això, o ara allò». Donar-li un paper. Però jo no crec que sigui primer o segon. La formació és l'objectiu de la llei, però a l'empresa se li ha de buscar un paper que sigui el millor possible.

Clar, i després també el que si la llei..., no?, que preguntava la senyora Agnès Russiñol, si la llei havia de regular tota la formació professional o només els centres integrats. No, no, jo, totalment d'acord, tota la formació professional, a veure si aconseguim una integració real, eh?

Gràcies.

El president

Doncs, moltes gràcies. I, finalment, el senyor Farriols.

Xavier Farriols i Sender

Bé. Jo coincideixo també en això que acaba d'expressar la senyora Estivill, en el sentit que la llei ha de tractar el conjunt de la formació professional i no exclusivament una, sinó...

Amb relació a altres aspectes que han sortit, a veure, com garantir l'accessibilitat. Doncs, bé, jo penso que s'han donat passos importants en determinats moments. Per exemple, en el seu moment va ser un pas molt important el Decret de mesures flexibilitzadores de la formació professional inicial, perquè permetia precisament, diguéssim, rebentar una sèrie d'encoti-

llatges que tenia la formació inicial i obrir-la de manera molt directa, amb la possibilitat de fer crèdits solts, amb la possibilitat de fer...; en definitiva, obria la porta que els adults poguessin fer-ho. I això va anar acompanyat, després, perquè, si no, altrament hauria estat molt difícil, de la creació de l'Institut Obert de Catalunya i de l'oferta de formació professional, que ha tingut, com vostès saben, un creixement exponencial en els darrers anys, no?

Jo crec que, en aquest sentit, la formació professional inicial ha aparegut com una bona oferta en els últims anys, precisament en una situació de crisi, d'atur, etcètera, com un bon recurs per a moltes persones que potser, doncs, havien fet altres itineraris i que no havien passat en el seu moment per la formació professional inicial. Precisament, una mica lligant-ho a l'aspecte que deia abans de l'accessibilitat, és important que garantim aquests elements. I, en aquest sentit, jo crec que la tasca de l'Institut Obert de Catalunya, juntament amb un altre aspecte que també quedava recollit a la Llei d'educació de Catalunya, que era tota l'autonomia de centres de formació professional, és clau precisament per poder adaptar la seva oferta a les diferents necessitats dels usuaris potencials. Aquí em sembla que això és un aspecte molt important.

Amb relació a la pregunta que feia la senyora Russiñol sobre els CIFO, no? Bé, aquí s'ha de tenir en compte... És a dir, si els centres, per dir-ho així, els instituts poden oferir ocupacional o continuada, etcètera, podrien fer-ho als CIFO. Vejam, primera qüestió, no podem comparar una xarxa de sis CIFO o vuit, no sé... –potser el senyor Casares en coneix exactament la xifra, però jo diria... (*veus de fons*), nou..., vuit, vuit; doncs, llavors ho havia encertat–, amb la xarxa que suposen tots els centres públics i també els privats concertats que ofereixen formació professional. Vull dir, d'entrada tenim una diversitat de magnitud important. Però, de tota manera, l'aspecte principal és un, és un de molt clar.

Aquí el senyor Salles ens acaba de parlar de tot el tema de, diguéssim, la preparació professional, la competència professional, reconeixement del professorat dels centres de formació en aprenentatge, que són els que depenen de les *chambres de métiers*, no? Clar, no és el mateix. El personal que treballa en un CIFO són experts, experts que ara apareixen en un moment, que després desapareixen, en funció de l'oferta que es fa, etcètera. Vull dir que no estem parlant..., malgrat que en paper pugui semblar el mateix, però no estem parlant, diguéssim, de dos dispositius de formació comparables, en absolut, no? Per tant, en aquest sentit, doncs, jo diria que no, perquè està clar que... Què hauria de fer? La inspecció educativa hauria d'anar als CIFO?, en primer lloc, després... El primer, necessitaríem que aquests experts complissin realment les garanties, diguéssim, de competència professional, etcètera. Vull dir que, en definitiva, en la situació actual, no. Que això pugui canviar en el futur? Per descomptat. Jo crec que Catalunya no ha de menystenir cap recurs ni cap dispositiu de formació del qual disposi. Per tant, és important en aquest sentit que aprofitem la xarxa existent, que depèn del Servei d'Ocupació de Catalunya, no?, i que la posem també al servei de la

formació. Això, per descomptat. Però, dit això, hi insisteixo, em penso que no podrien en les condicions actuals oferir-ho tot.

Altres aspectes. S'ha parlat de la LOMCE, no? Bé, està clar que el sistema de formació professional haurà de conviure, en el temps que li toqui, amb la LOMCE de la manera, doncs, més intel·ligent possible, no?, i evitant que aquesta LOMCE, doncs, produeixi els efectes que pot comportar, no? Per tant, doncs, bé, és una qüestió d'espera. Vull dir, hi han lleis que passen i, malauradament, en l'àmbit educatiu, en aquest Estat, jo..., des de l'any 70 em sembla que en portem sis o set, vull dir, de lleis d'educació, eh? I la primera que jo recordo, que em va afectar en aquell moment perquè estava a punt d'entrar a la Universitat, era la Llei general d'educació del 1970. Des d'aleshores fins a la LOMCE n'hem conegut tots plegats moltes. I, hi insisteixo, el que he dit abans, el problema principal de la LOMCE respecte a la formació professional és que ens retrotrau a la doble via d'accés a ensenyament superior, i això és un error històric, amb independència del partit que l'hagi promogut. Però, hi insisteixo, haurem de sobreviure a la durada d'aquesta llei, que esperem que tingui la mateixa vigència que va tenir en el seu moment la LOCE.

Hi ha altres aspectes. Bé, ja està, eh?, em sembla que m'afegeixo al que ja han respost els meus companys de taula i, en tot cas, doncs, si hi hagués alguna qüestió més, doncs, quedo a la seva disposició.

El president

Molt bé, doncs, moltes gràcies als tres compareixents per les seves aportacions.

Reprenem la sessió a les quatre. Atès que el senyor Farrionals ja ha intervingut, segurament s'escurçarà una mica la tarda, perquè hem dit també als d'un quart de sis si poden venir a les cinc, i així podem marxar més aviat avui.

Moltes gràcies, i fins després.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i set minuts.

El president

Senyores i senyors diputats, senyors compareixents, moltes gràcies per la seva presència. Iniciem la sessió de tarda d'aquestes compareixences per la llei de qualificació professional.

Compareixença

d'una representació de la Fundació Paco Puerto amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01037/10)

I, en primer lloc, té la paraula el representant de la Fundació Paco Puerto, el senyor Antonio Córcoles, que n'és el gerent, durant un temps de deu minuts,

aproximadament; si pot ser deu minuts, millor. Moltes gràcies. Endavant.

Antonio Córcoles Gallo (gerent de la Fundació Paco Puerto)

Senyors diputats, en primer lloc volem agrair la invitació a aquesta compareixença en el procés de discussió d'una llei, sens dubte, important i necessària per al desenvolupament econòmic i social del nostre país. M'han precedit a la meua intervenció altres organitzacions que han desenvolupat un punt de vista global i general entorn dels problemes que en relació amb la formació i la qualificació té Catalunya.

La perspectiva que desenvoluparé davant de vostès és una perspectiva parcial, concreta i limitada, podríem dir a peu de carrer, una mirada que abasta només la d'un centre que ha desenvolupat polítiques de formació i de qualificació al llarg de més de vint-i-set anys i, per tant, en contacte directe amb la realitat de les persones desocupades i amb les necessitats de qualificació dels treballadors i treballadores. Així, doncs, el que proposo aquesta tarda és un petit diari de navegants a l'àmbit de la formació per a l'ocupació.

Però, abans d'entrar-hi, permeteu-me una breu presentació. Com tots vostès coneixen, la Fundació per a la Formació i l'Estudi Paco Puerto, abans Ceprom, és una entitat vinculada a Comissions Obreres, que neix amb la voluntat del sindicat d'intervenir directament en la formació dels treballadors i treballadores, i de garantir el seu dret a la formació al llarg de la vida. Per tant, podríem convenir que aportem, totes dues organitzacions, un ampli ventall de perspectives, des de la negociació i l'acord, o el desacord, a la negociació col·lectiva o amb administracions, fins a l'àmbit de la impartició directa de polítiques formatives a les nostres instal·lacions.

Ara sí, quins són els grans problemes que per a una organització com la nostra té la formació professional i que aquesta llei hauria de resoldre? Una de les finalitats del sistema de formació professional és l'acreditació de les competències professionals. Al mateix preàmbul de la llei s'assenyala que el 45 per cent de la població activa no disposa de competències acreditades. Una de les realitats habituals del nostre centre és rebre i atendre treballadors desocupats que, després d'un llarg període de feina, s'han quedat a l'atur. Aquestes persones, amb una important experiència al seu lloc de treball, tenen els coneixements necessaris per desenvolupar el lloc de treball de, per exemple, posem per cas, gestor de magatzem. Però es troben, aquestes persones, que en el període que s'han quedat a l'atur l'Institut de Qualificacions Professionals no té convocatòria per a l'acreditació de competències de la seva ocupació. Quina solució els podem oferir, a aquestes persones? L'única resposta que els podem oferir és que han de realitzar tot el certificat de professionalitat, que en el cas d'organització i gestió de magatzems és de més de tres-cents hores. No seria més lògic acreditar les competències parcials d'aquest treballador i que realitzés únicament el mòdul o unitat formativa que li resta per completar les competències de tot el certificat de professionalitat?

Avui, a Catalunya, amb l'actual oferta de formació per a l'ocupació, no està garantit que una persona a qui li quedi alguna unitat formativa d'un certificat de professionalitat el pugui completar. No seria més eficient per al sistema? Cal, doncs, per nosaltres, un sistema únic i permanent d'acreditació de les competències professionals de les persones, no sotmès a convocatòries, que faci possible itineraris de formació, orientació, formació i acreditació. Fa massa temps que els sistemes d'informació, orientació i acreditació són l'ànec lleig, *el patito feo* de les polítiques actives. L'última dada de què dispoço és que la taxa de cobertura, el 2011, de persones beneficiàries d'accions d'orientació professional a Catalunya era del 16 per cent. Cal, doncs, una forta intenció en polítiques de formació, orientació i acreditació, que a mitjà i a llarg termini segur que demostraran la seva rendibilitat.

El segon aspecte que voldria compartir amb tots vostès és la necessitat d'una oferta permanent i estable de formació. Cal introduir una lògica més racional a les convocatòries i abordar escenaris de contractes programa plurianuals. Quina és la realitat d'aquest 2015? Amb relació a la programació de persones aturades, l'ordre que regula les bases de la convocatòria per al 2014 va sortir el 20 d'octubre. La resolució d'atorgament de la subvenció en el nostre cas és realitzà el 15 de desembre i, amb l'obligatorietat d'iniciar una acció abans del 31 de desembre del 14, hem d'executar la convocatòria fins al 30 d'octubre del 2015. Al marge d'intentar executar la programació l'any corresponent, ara mateix es produeix, en aquest moment, una concentració de l'oferta formativa entre gener i juliol per a aturats de tots els centres, i a partir d'octubre fins al desembre els treballadors aturats no tenen gaire oferta de formació. Amb relació a la formació de persones ocupades, la convocatòria adreçada a persones va sortir el 7 de juliol de 2014, amb la resolució d'aprovació al desembre. Cal, doncs, per nosaltres, una programació estable, coordinada, integrada de les dues ofertes formatives, que introdueixi racionalitat, l'execució al llarg de l'any i que permeti augmentar la taxa de cobertura de polítiques de formació i qualificació per a la nostra gent.

El tercer aspecte que vull comentar amb vostès és: al preàmbul del projecte s'assenyala que la formació professional ha estat administrada i desplegada d'acord amb el criteri de segmentació dels perfils, i s'ha fet formació per a persones en atur, formació per a ocupats..., que ha comportat una consolidació històrica de marcs de referència conceptualment i administrativament diferenciats, amb dinàmiques i procediments propis de cada àmbit. Cal introduir una nova cultura de tots els àmbits interdepartamentals, dels processos administratius, i que probablement, al nostre entendre, milloraria a partir d'una viceconselleria com a receptacle de competències repartides entre conselleries, i entenent que integració dels subsistemes implica que la formació de tots els àmbits té el mateix valor. Amb un exemple vostès ho entendran perfectament.

A la nostra programació de formació per a persones aturades, executada per la Fundació el 2014, vint persones que no complien els requisits inicials de forma-

ció van realitzar les proves de competència que, una vegada superades, els permetien accedir al certificat de professionalitat de nivell 2 o nivell 3. Aquestes mateixes persones, si volguessin incorporar-se posteriorment als cicles de la formació professional, haurien de realitzar de nou unes proves d'accés al sistema reglat. No estem parlant d'integració absoluta? Cal recordar que amb el nivell 3 s'assoleix una competència, segons el reial decret, que permet realitzar un conjunt d'activitats que requereixin el domini de diverses tècniques i pot ser executat de manera autònoma. Comporta responsabilitat de coordinació i supervisió de treball tècnic i especialitzat. Puc assegurar, i permeteu-me aquesta gosadia, que moltes persones de les que estem aquí en aquesta comissió tindríem problemes per realitzar les proves de competències matemàtiques de nivell 3.

Al llarg de tots aquests anys, des del primer Pla de formació professional, tots els esforços per la integració han tingut massa connotacions acadèmiques, que amb aquest projecte de llei cal equilibrar per donar la mateixa dignitat i valor a totes les formacions professionals.

El quart aspecte que els volia comentar és el tema de la xarxa de centres que s'articula al títol tercer del projecte de llei. Per nosaltres, cal definir amb major precisió el paper nuclear que poden realitzar els centres de formació professional integrats als territoris, especialment amb relació a l'adequació d'oferta vers el teixit empresarial i de les persones; cal especialitzar aquests centres en funció dels clústers de Catalunya i articular la seva col·laboració amb altres entitats; cal impulsar més diàleg social al territori i descentralitzar més funcions operatives de l'Institut de la Formació i Qualificació professional. Però el que sobta, com una de les organitzacions absents al territori i al consell de formació d'empresa, proposats al projecte de llei, és l'absència de les oficines de treball de la Generalitat.

Aquest aspecte em porta a manifestar que una autèntica voluntat integradora dels sistemes de formació i qualificació hauria facilitat un debat conjunt sobre polítiques actives d'ocupació. Aquesta compareixença nostra s'està produint de forma paral·lela a compareixences de diferents organitzacions davant la llei d'ordenació del sistema d'ocupació i del Servei d'Ocupació de Catalunya. Tot sembla prefigurar, de la mateixa manera que aquestes dues compareixences, estructures paral·leles, manca d'integració i pervivència de maneres d'actuar.

Cal una oferta per a col·lectius amb baixa qualificació. Segons el document estratègia catalana per a l'ocupació 2012-2020, que fou aprovat pel Govern el 21 de febrer de 2012, el 46 per cent de les persones en atur registrades no tenia titulació d'ESO, més del 40 per cent de les dones aturades no tenen l'ESO o equivalent, el 41 per cent dels joves menors de trenta anys no tenen l'ESO o equivalent. Amb el nou model d'extensió de certificats de professionalitat per part de tots els centres de formació per a l'ocupació, aquest col·lectiu no té gairebé oferta atès que per a la major oferta de nivell 2 i nivell 3 es requereix com a mínim l'ESO o el batxillerat. Aquesta situació aprofundeix en la desigualtat en l'accés a polítiques de qualificació de les

persones i no fa avançar el necessari augment de població ocupada de qualificacions mitjanes. Així no sembla que ens puguem escapar de la nostra sobrea-bundància de mà d'obra poc qualificada i sense possibilitat d'accés a formació, i una escassetat de qualificacions intermèdies. A Europa, com tots vostè saben, la qualificació del sistema productiu s'assenta sobre unes bases de qualificacions intermèdies, mentre que a Espanya es basa en una combinació de qualificacions baixes i superiors.

En definitiva, i per acabar, un text important, necessari, estratègic, però insuficient i poc ambiciós amb les necessitats de les persones i de les empreses.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Compareixença

d'Antoni Garcia, responsable de formació professional de l'Institut Can Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès), amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01038/10)

Té ara la paraula el senyor Antoni Garcia Rodríguez, responsable de formació professional de l'Institut Can Vilumara.

Antoni Garcia Rodríguez (responsable de formació professional de l'Institut Can Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat)

Bona tarda, senyor president. Bona tarda, senyores diputades; bona tarda, senyors diputats. Iniciaré la intervenció amb una frase que he sentit aquest matí a la ràdio, que deia: «Fer coses noves reproduint coses antigues no és un bon camí.»

Dit això, els he de dir que estic molt agraït, il·lusionat d'estar aquesta tarda aquí amb vostès i compartir la meua humil opinió al voltant de l'avantprojecte de llei que tenen la responsabilitat de discutir, millorar i aprovar com a diputats i diputades al Parlament de Catalunya. Content per representar també un centre compromès amb la formació professional –pràcticament complirem trenta anys compromesos amb aquesta realitat– i on he trobat companys i companyes de gran vàlua i amb molta implicació professional, i no una implicació qualsevol, eh?, una implicació real, una implicació sincera i molt compromesa amb la qualitat del servei i el tracte, tant a l'alumnat com als usuaris i les usuàries que hem tingut al llarg d'aquests anys en tota la formació que hem fet i en tots els programes que hem implementat.

Som un equip de persones que implementem formació, sobretot en cicles formatius de la família professional de serveis socioculturals a la comunitat, el que vol dir que som persones que formem persones per intervenir amb persones. Segurament, aquesta inquietud també ens ha fet que incorporem a la nostra forma de

treballar un sistema d'avaluació constant, que ens fa repensar molt el que fem cada vegada, amb la intenció de tenir una cultura avaluadora que ens permeti millorar en el nostre dia a dia. Segurament, aquest tarannà de centre és el que m'ha portat avui a aquesta comissió parlamentària, a poder donar la nostra opinió, la meua opinió davant d'aquest avantprojecte de llei, de la llei d'FP.

Els vull explicar que el centre que represento té una llarga història, com els he dit abans, pràcticament de trenta anys implementant diferents tipus de programes, que, com ja saben, ja fa temps que es fan al nostre país: programes d'habilitació professional; programes d'acreditació de competències, amb tots els seus processos d'informació, d'orientació, d'avaluació; també amb els programes com el «Qualifica't», que també s'han fet des del Departament d'Ensenyament; serveis d'assessorament i reconeixement professional, que també fa uns quants anys que fem, així com processos d'informació i orientació professional, i, últimament, ja fa un parell d'anys que també estem a la Xarxa Orienta, on s'estan establint tots aquests protocols d'orientació i informació professional. Per tant, jo crec que han de tenir molt clar que parlo des de l'experiència de la implementació d'aquestes actuacions en primera persona, i no només en primera persona, sinó també en primera línia d'atenció als usuaris i a l'alumnat.

Amb referència al contingut de la llei, els vull donar la meua percepció al voltant de cinc aspectes que considero rellevants. El primer de tots, al preàmbul de l'avantprojecte, com ja saben, es planteja la coordinació i la integració efectiva dels subsistemes de formació professional; no només això, sinó que, a més a més, tenint aquest aspecte com un eix principal, s'estableix la necessitat d'establir instruments que permetin compartir, interrelacionar i optimitzar els dispositius i recursos existents. Sobta que, amb aquesta declaració d'intencions inicial que surt a l'avantprojecte, no tan sols es mantenen les estructures actuals dels departaments implicats, el Departament d'Ensenyament i el Departament d'Empresa i Ocupació amb els seus serveis respectius, sinó que es creen noves superestructures –que li vull dir, eh?, el concepte aquest de «superestructures»–, per sobre d'aquests dos departaments, com seria la Comissió Rectora del Sistema de Formació i Qualificació Professional de Catalunya. Per sota situem, també, l'Institut Català de la Formació i la Qualificació Professional, amb unes funcions ben delimitades, eh?, com un òrgan executiu que, en definitiva, ha de coordinar la implementació dels serveis bàsics del sistema de la formació professional. I per sota posem, a més a més, el Consell de l'FP, que passa a dir-se Consell de la Formació i la Qualificació Professional, com un òrgan consultiu, amb una composició molt similar a la Comissió Rectora, però amb més participació social; amb una participació social que potser, al meu parer, també queda una mica fluïda, amb la Comissió Rectora, i es podria ampliar amb altres sectors que també són importants a la formació professional, a part dels sindicats, el món empresarial i la mateixa Administració de la Generalitat, com podrien ser els municipis.

Bé, dit això, també, dir que des d'una perspectiva de centre, entendran que més que una simplificació administrativa i una optimització i integració del sistema, aquesta superestructura es percep com una complicació estructural, segurament innecessària, ja que la nova proposta no garanteix els canvis necessaris que s'han de donar en la planificació i la gestió dels serveis bàsics, per donar un bon servei a l'alumnat i a la ciutadania en general a través dels serveis que s'ofereixen al sistema.

Tanmateix, i per què no, si es vol posar en relleu la importància de la formació professional com un element clau de país, amb el protagonisme necessari en la qualificació professional de la població i que ha de permetre afrontar la incorporació d'aquesta població al mercat laboral amb una qualificació professional adient a les necessitats del mercat laboral. Per què no fem una integració efectiva i completa? Per què no donar la rellevància que es mereix i crear una conselleria, un departament o no-sé-què, eh? Un departament, o una conselleria, o el que sigui, que integri tots els serveis sota el mateix paraigua i tingui la capacitat de planificació, d'ordenació, d'organització, de gestió. De gestió dels serveis bàsics amb els serveis d'FP traspassats des del Departament d'Ensenyament, des del Departament d'Empresa i Ocupació.

La integració no és tan difícil. L'Institut Català de Qualificacions Professionals ha fet una feina des de la seva creació, i que pràcticament està enllestida, creant el catàleg de competències professionals, un catàleg que, a més a més, ja té la seva correspondència amb les unitats de competència, que les unitats de competència estan lligades a certificats de professionalitat. La formació inicial ja la tenim lligada amb aquestes unitats de competència, i, a més a més, molta formació ocupacional que s'està oferint ja està lligada amb aquestes unitats de competència.

Per tant, la integració, des del punt de vista formatiu, està molt clara, i hi ha molta feina feta, que cal tenir molt present. Simplement, cal integrar centres, professionals i estructures de funcionament, i aquest fet només depèn d'una voluntat, que jo crec que és una voluntat política. Segurament, les persones que estem treballant ja amb aquests serveis..., benvinguda sigui. En definitiva, un departament propi d'FP permetria planificar, organitzar i distribuir els recursos propis en funció dels reptes de l'FP, que ja estan recollits al tercer Pla de la formació professional de Catalunya, independentment de les necessitats, totalment diferents d'altres etapes educatives, perquè la formació professional ja representa, per si mateixa, un món amb les seves característiques i els seus reptes, com estem discutint aquí.

Bé, un segon punt que també voldria destacar al voltant de la llei és el tema del catàleg de serveis del sistema, que es defineixen al títol IV, al capítol I. Des dels centres, i crec que des del punt de vista de les persones que atenem, també, necessitem posar ordre a tot un seguit d'actuacions i programes implementats amb poca planificació en els últims deu anys. Programes similars, tots ells pensats amb molt bones intencions, d'això no hi ha cap dubte, eh? Vull dir, les bones intencions hi

han estat sempre i, realment, la seva utilitat considero que ha estat positiva, però tots ells amb protocols diferents, sense continuïtat en el temps, amb requisits d'accés molt diferents quan la certificació era molt similar. Programes poc ajustats a les demandes. Fer que serveis com el de la dependència, per exemple, que és el que més conec de primera mà, no es pugui donar a l'abast el reconeixement de requeriment que el mateix Departament de Benestar i Família ens està fent per poder qualificar aquestes persones per a aquest any 2015.

Cal dir que l'avantprojecte de llei pràcticament no aporta res de nou a nivell d'oferta de serveis. Fa un recull i simplifica tot allò que ja fa temps que estem fent des de la formació professional, i, de fet, ja està bé. Necessitem això. Necessitem una simplificació, necessitem que hi hagi una cartera de serveis ben definida. Per tant, en aquest sentit, jo crec que l'avantprojecte de llei aporta alguna cosa positiva en aquest sentit, ens clarifica què es vol fer i com es vol fer.

Un tercer punt que vull destacar, i fa referència al capítol segon, descriu el Servei d'Informació, Orientació Acadèmica i Professional, i l'assessorament, i l'estableix com un servei gratuït. Fins aquí, bé. Capítol tercer, formació professional. Quan fa referència a la formació professional per a l'ocupació, es deixa clar que també ha de ser un servei gratuït. Perfecte. En canvi, la formació del sistema educatiu i l'acreditació de competències, no diu res de la gratuïtat. Si no diu res, aquest fet obre la possibilitat, a què? A mantenir i perpetuar uns preus públics? Uns preus públics que s'han posat, inicialment, m'agradaria pensar, de forma conjuntural, a causa de la situació de crisi que estem patint? Però sembla que la llei veu que aquests ingressos són molt importants, i renunciar ja d'entrada per llei a aquests ingressos, d'entrada, potser no ens hi atrevim. Si es vol fomentar l'FP, cal repensar aquest apartat i poder oferir una FP gratuïta en tots els seus sentits.

Actualment, als centres ens trobem amb persones vàlides, persones motivades i amb necessitats de qualificació professionalment i que no es poden matricular als centres. I aquesta realitat la tenim curs rere curs, juliol rere juliol, al moment de la matrícula, i procés darrere procés d'acreditació de competències, també. Persones que no es poden pagar l'acreditació, perquè se l'han de pagar de la seva butxaca i no poden fer front a aquest pagament. Sí que hi han les beques, hi són, però les beques arriben sis mesos després, i el pagament és un requisit, en l'actualitat, per poder matricular-se. Bé, llavors cal garantir l'article 21 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on es preveu que totes les persones tenen dret a la formació professional dins d'un model educatiu d'interès públic. I, en aquest sentit, crec que la gratuïtat seria de rebut.

Un quart punt important, que crec, també, i que vull posar en relleu. L'article 31 fa referència a l'FP dual. Des de la meua perspectiva, crec que cal plantejar-se l'FP dual no només com una eina per a la formació, sinó també com una eina per a la inserció laboral de l'alumnat i, per tant, ha d'anar lligada a la contractació, a una contractació laboral posterior, quan acabi aquest període de formació amb l'empresa. Si no, estem creant un sistema pervers i fàcil d'utilitzar per les

empreses, on s'utilitzi la formació dual com una forma de tenir mà d'obra barata, que difícilment acabarà amb una contractació real. Per tant, considero com un propòsit que cal especificar a la llei.

Com a cinquè i últim punt, fer referència al títol cinquè, de la qualitat del sistema. Personalment, crec que la qualitat del sistema va més enllà d'implementar un sistema de qualitat on els processos de treball estiguin clars i protocol·litzats. Cal una inversió en recursos, que estiguin dimensionats a les necessitats dels serveis, i que creïn l'ambient adequat per poder atendre tot l'alumnat com persones dels diferents serveis del sistema amb el temps, els espais i la qualitat humana que es mereixen. Cal tenir-ho molt present, perquè fins a l'actualitat això no passa. No es pot continuar treballant i oferint programes a la població des de la precarietat de les hores extres del personal dels centres. O contractacions temporals de professionals de reforç puntual com fins a l'actualitat.

Implementar els serveis de la cartera que es proposen en qualitat representa invertir en recursos de temps necessaris. Cal personal preparat, format, organitzat per donar uns bons serveis. Per tant, cal que la llei reconegui de forma explícita que es dimensionaran els recursos per poder oferir els serveis del catàleg amb qualitat, i cal també introduir un apartat de com es finançarà la posada en marxa de la llei i dels recursos necessaris per dur a terme els serveis. En definitiva, la llei crea molta estructura, que s'afegeix a l'actual, a la part superior, i continua sense resoldre l'estructura organitzativa necessària per posar en marxa els serveis en la part baixa de l'estructura, que és on cal dedicar esforços i molts recursos.

Bé, a l'inici de la meva intervenció els he dit també que estava il·lusionat, i així és. Més que res perquè confio que la responsabilitat que tenen aquí les senyores diputades i els senyors diputats..., doncs, tinguin en compte les necessitats reals de la població, la seva situació socioeconòmica, la seva vàlua i les seves ganes de tirar endavant. I és per això que confio que tindran en compte les consideracions que els he fet i que resumeixo ràpidament: necessitat d'una estructura integrada realment en una conselleria, departament o el que sigui; serveis bàsics ben definits i clarificats; la necessitat de la gratuïtat de tots els serveis; l'FP dual lligada necessàriament a la contractació laboral, i, per últim, la dimensió ajustada de recursos per donar un servei de qualitat.

Tinc moltes altres observacions sobre l'avantprojecte, però per la manca de temps, evidentment, no les puc comentar, però resto a la vostra disposició per poder comentar-les si ho creuen necessari.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. I si vol enviar-nos-les per correu electrònic, doncs, també seran ben rebudes, si se n'ha deixat alguna. En fi, ja veurà com va el debat i vostè mateix. Començarà el Grup d'Esquerra Republicana, la senyora Agnès Russiñol. Endavant.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, president. Doncs, donar la benvinguda al senyor Córcoles i al senyor Garcia. Agrair-los que estiguin aquí per ajudar-nos en la nostra tasca parlamentària, que no és altra que, doncs, en aquest cas, fer una llei de formació professional a l'alçada de les necessitats que té ara mateix el nostre país. Com que sabem que només tenim tres minuts, tinc alguna pregunta concreta per dirigir-los.

De fet, el senyor Garcia, en el seu primer punt dels cinc que ens ha subratllat, doncs, creiem, des d'Esquerra Republicana, que ha donat en el quid de la qüestió, no?, que és veure si realment la llei que tenim sobre la tau-la és un projecte de llei que ens planteja una integració suficient, o, en tot cas, en quina mesura ens planteja una integració que sigui útil i que vagi més enllà d'allò que els centres actualment ja poden fer, no? En aquest sentit..., vostè n'ha parlat una mica –he arribat una mica tard i, per tant, no he pogut escoltar, disculpin, la part inicial del senyor Córcoles–, no si s'ha fet referència a la integració, i, en aquest sentit, sí que ens agradaria preguntar, doncs, si creuen que aquesta llei, doncs, si la integració que es planteja és suficient com perquè sigui una eina útil per als ciutadans.

Després, també ens agradaria saber quines funcions creuen que ha de tenir aquest institut, hi insisteixo, perquè sigui, doncs, de veritat un ens, un organisme útil. I em remeto a la part de la integració que deia fa un moment.

Després, també ens agradaria saber si creuen que aquesta llei ha de ser una llei de tota la formació professional o una llei que només sigui de la formació integrada, per veure, per tant, doncs, per on hem de començar la modificació d'aquest text. També ens agradaria saber si creuen que ha de ser l'Institut el que gestioni tots els recursos de l'FP. Per tant, estem parlant de recursos humans, dels materials, dels funcionals.

També ens agradaria saber si creuen que en un marc d'integració com el que estem parlant té sentit la compatibilitat que ens han de demanar els professors per impartir tota l'oferta dins del seu mateix horari, o és una de les coses que hauria de desaparèixer si anem cap a la integració real.

Després, també ens agradaria saber si creuen que..., si té sentit tendir a la creació de centres integrats i centres específics de formació professional, allà on, evidentment, les característiques del territori ho permetin, però que ajudin a..., que estiguin deslligats de les dinàmiques de l'ESO i del batxillerat.

Després, també, no sé si han treballat, o han vist, o han llegit la llei del SOC. On creuen que han de convergir aquestes dues lleis? Nosaltres hem identificat la detecció de necessitats territorials, d'estratègies territorials com a element clau. On més creuen que aquestes dues lleis podrien convergir?

I, ja per acabar, si Catalunya tingués plenes competències en formació professional, com esperem que sigui aviat, què creuen que podria afegir aquesta llei perquè fos realment una llei completa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Socialista, la senyora Montserrat Capdevila.

Montserrat Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. I també moltes gràcies al senyor Córcoles i al senyor Garcia. Jo crec que entre els dos han anat a l'essència del que ens hauria de portar, en aquest cas, una llei de formació professional, de formació i qualificació professional. En aquest sentit, els cinc punts del senyor Garcia jo crec que també són uns elements clau, que, en tot cas, la llei segurament no ens acaba de resoldre. En tot cas, deduïm de la seva intervenció que no els resol bé. I, per tant, sí que, certament, si les seves aportacions es poden complementar amb tot allò que s'ha deixat al tinter, també ens aniria molt bé, com deia el president de la comissió.

I, pel que fa al senyor Córcoles, l'element clau, també, del sistema d'acreditacions i com s'hi pot accedir, o com es pot garantir de manera permanent i oberta que aquest gran gruix de persones amb necessitat puguin realment accedir i fer-ho de manera, doncs, això, sense barreres, vaja.

Per tant, en aquest sentit tenim, crec, força coincidències amb quins són els punts crítics. I respecte a alguns dels aspectes, que hi han passat, sí que m'agradaria fer-los alguna... Alguns han parlat de l'adscripció i, per tant, la integració real i efectiva dels sistemes, i l'adscripció. Comentaven que si una viceconselleria o que un..., és igual, tant se val, un departament, en aquest cas. Podem coincidir segurament que hi ha d'haver una unitat de recursos humans, materials, infraestructures, etcètera, perquè sigui realment efectiu, i, per tant, amb un comandament. Ara tenim el comandament, no?, tenim un gran cap, però un cos petit. Hauríem de tenir, segurament, el cos ben gran i el cap, també.

Ens explicava les dificultats, o la dualitat del sistema d'acreditacions, el senyor Córcoles. Queda resolt a la llei?, en el text que se'ns proposa? I, en tot cas, què li caldria a la llei per garantir el dret a l'acreditació, amb un sistema únic, obert i permanent? Si, primer, queda garantit, i, segon, què caldria perquè ho garantís.

Sobre el sistema de governança. Se n'ha parlat bastant amb els diferents compareixents. Complex, no?, segurament. I, en aquest sentit, l'opinió sobre la participació, específicament en el consell d'empresa, per exemple: com veuen la participació, tal com està plantejada; el paper dels municipis, que hi podrien tenir paper, o no; la representació dels treballadors, la representació dels estudiants... Bé, en tot cas, està molt enfocat a l'empresa. Hi troben mancances o ja està bé tal com està? La proposta que se'ns fa, garanteix el sistema de seguiment i acompanyament, en aquest cas, per a tots els processos d'orientació i d'informació?

I, per últim, també un element clau: el sistema de finançament. La llei hi passa potser de puntetes. Nosaltres hi trobem a faltar, realment, que determini i ordeni el sistema, les fonts de finançament i la dotació específica, en el cas de desenvolupar tots aquells ele-

ments que ja porta de més, si és que hi són. En tot cas, si poden aprofundir en el tema.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies per la compareixença del senyor Córcoles i el senyor Garcia. La veritat és que amb aquesta són ja, penso, tres sessions que portem de compareixences, i no sé si aquesta... –quatre, no?–, i aquesta penso que és l'última, o no sé si encara queda, doncs, una altra compareixença. Però la veritat és que els temes se van reiterant. Això vol dir que coincideixen vostès en l'anàlisi de la mateixa llei.

Per tant, aquí ha sortit el tema de la governança, el tema, inclús, de la creació d'una viceconselleria, que això ha estat reiterat constantment, buscar una unitat d'acció, per dir-ho d'alguna manera. Vostès també han tret el tema dual de la contractació. Aquí s'han debatut ambdós models, el model de contractació, el model d'estudiant, el model de beca d'estudiant, inclús avui ens parlaven d'un sistema mixt. També s'ha estat parlant del tema de finançament. I vull dir que les preguntes que han fet els meus companys, doncs, serien les mateixes preguntes que jo els podria fer, perquè estem donant voltes al mateix.

També, doncs, a mi, el que sí que m'ha sorprès és que, i això sí que m'agradaria que el senyor Garcia, si pogués, en donés alguna dada més, la complexitat en el tema de la llei. O sigui, el que estem buscant, a més, és que siga una llei que siga flexible, una llei que siga adaptable en el temps, que pugui tindre els canvis necessaris que el mercat vaja marcant, i, sobretot, una llei que sigui fàcil. Vull dir, abans s'ha parlat de la complexitat del que és la governança, i aquí estem parlant d'aquestes superestructures que vostè parlava que s'interposen una amb l'altra. Per tant, si el que estem creant és més burocràcia que el que és la flexibilitat de la llei, malament anirem.

Per tant, jo celebri que ja estem al final d'aquestes compareixences, i la veritat és que un ja es pot fer una idea, més o menys, d'on estan els buits en aquesta llei o les mancances en aquesta llei. No? I és que tots ja estan reincidint en els mateixos temes. Per tant, aquí ningú s'inventa res que no, realment, ho haja analitzat abans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Gràcies, president. I també agrair la compareixença del senyor Córcoles i del senyor Garcia. És cert el

que deia el senyor Luna, no?, estem parlant moltes vegades dels mateixos temes, però també és cert que ho estem fent des de perspectives diferents, i això ens dona una globalitat que almenys, per al meu cas, i suposo que també a la resta de diputats i diputades d'aquesta comissió, fan, doncs, que les compareixences siguin interessants i útils, que en teoria, o en definitiva, és per al que han de servir aquestes compareixences.

S'ha abordat el tema de la governança. Per nosaltres és un aspecte important. Ja ho deia jo aquest matí. Segurament, hem parlat molt de la forma, de la governança, de com garantir-la, i poc del contingut de la formació professional en aquesta llei. Però és cert que hem d'anar a un model per acabar amb aquesta històrica bicefàlia entre els dos departaments i poder incorporar nous agents i nous actors, però també entenent la governança com a més participació i més democràcia interna. No pot ser que sempre sigui l'Administració qui tingui l'última paraula, sinó que s'hauria d'abordar tot des del màxim diàleg possible i, si fos possible, doncs, a través del consens.

Per al nostre grup, per a Iniciativa i Esquerra Unida és important el tema que comentàveu de les acreditacions de les competències professionals. Per tant, hem de blindar que sigui..., o hem de garantir que sigui un model únic, i un model permanent. No sé si vostès tenen alguna aportació sobre com concretar això en el marc d'aquesta llei.

Em sembla que ho deia el senyor Garcia, és important, també, la xarxa de centres. Per tant, jo volia algunes preguntes específiques. Primera, quina és la seva opinió, l'opinió de vostès, respecte dels centres de segona oportunitat, o dels centres de nova oportunitat, en el sentit que alguns compareixents ens han explicat que segurament aquests centres poden generar una certa segregació de l'alumnat, i, per contra, hauríem d'anar en la línia de programes o de projectes de segona o de nova oportunitat, que no pas per centres de segona oportunitat. I també, en aquest cas, la necessària..., perquè a la llei no es dona..., com resoldrien vostès la vinculació que creiem que ha d'haver-hi, entre els centres específics amb els centres integrats, i quin paper donen vostès als CIFO, que, tot i que a Catalunya, doncs, em sembla aquest matí dèiem que eren vuit, hem de veure de quina manera aquesta llei, també, els resol.

Ho deia la diputada Capdevila: per nosaltres la incorporació del món local ha de ser important. Per tant, voldria saber, també, a través de la seva experiència, atès que treballen amb entitats que tenen molt en compte el seu entorn, el seu municipi i fins i tot la seva comarca, no sé si a través dels consells territorials que preveu també la llei de la formació professional, hauria de ser un motor de tot aquest canvi de les polítiques quant a la formació professional.

I acabo concretant amb el tema de la formació professional dual, de l'FP dual. A banda que pensem que, evidentment, han d'anar acompanyades de la necessària garantia d'un contracte laboral, volem saber també quina és la seva opinió respecte a la figura dels tutors d'empresa, en l'àmbit de la formació professional du-

al. Com els acreditem o com els formem, i qui els habilita. Si qualsevol treballador pot fer de tutor d'empresa en la formació professional dual, o si bé han de tenir un sistema d'habilitació concret.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa, que si pot apagar l'altre micro li ho agrairé, també. Gràcies. Endavant.

Carlos Carrizosa Torres

No, que, como hemos llegado tarde, no hemos podido oír su intervención, pero la podremos seguir después por vídeo y en las transcripciones, y en su momento, si tuviéramos cualquier tipo de duda, pues les haríamos llegar alguna comunicación.

Muchísimas gracias.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Gràcies, president. Bona tarda, i agrair la compareixença, les explicacions del senyor Córcoles i del senyor Garcia. Entenem, en principi, que els dos palesen la importància de la llei. I jo diria que, d'alguna manera, ens reclamen consens, rapidesa i efectivitat, atès que sí que és la primera llei de formació professional que establim a Catalunya, tot i que, tal com ha dit el senyor Garcia, evidentment no partim de zero; aquí hi ha una feina feta que hem de reconèixer, per part dels professionals, per part dels centres.

Partim, evidentment, del III Pla de formació professional, però que sí que en algun moment –i ho hem anat comentant, eh?, diferents vegades–, donar importància a aquesta feina feta, perquè avui tenim professionals que són bons i eficaços; per tant, hi ha hagut una tasca al darrere.

Quan parlen de formació per a l'ocupació –senyor Córcoles, em sembla que ho ha dit vostè–, parla dirigida a desocupats, però entenem que sí que també vostès poden valorar si aquesta llei engloba suficientment –per part dels dos–, doncs, aquesta formació que volem que sigui al llarg de la vida, i que és tota una amalgama i tot un context molt ampli.

Han parlat de les acreditacions. Importantíssim acreditar les competències que s'han anat adquirint en el món laboral i que fins a aquest moment, doncs, no hem set capaços de fer-ho. Ens apuntem, fem nostra aquesta petició del sistema únic d'acreditació no sotmès a convocatòries. Recollim aquesta proposta, és recurrent. I ja s'ha dit que algunes aportacions són recurrents, per tant, ens diuen molt clarament que no és una sola visió a millorar la llei sinó que n'hi ha moltes. Però, curiosament, també n'hi ha de contradictòries, d'aquestes opi-

nions que ens van aportant des de diferents sectors. Per tant, també les hem de valorar.

També recollim els comentaris de l'estructura de la governança, de la problemàtica que hi ha hagut des de sempre en aquesta bicefàlia departamental. Per tant, també l'haurem de valorar i l'haurem de discutir en període d'esmenes. Volem recordar, però, que si no som més concrets en la llei, o si no podem donar-li més ambició, que s'ha dit aquí també, és perquè no som competencials en aquest moment, com a Parlament, en molts temes, per exemple en les titulacions –i n'hi ha d'altres, no? Per tant, no ens podem «agossar» a escriure directament a la llei una competència que no tenim, perquè sabem què pot passar després. Ara bé, els preguntem si és prou àmplia la cobertura que dona la llei com perquè en el moment de desenvolupar-se pugui cobrir tots els aspectes, i esperem que en el seu desenvolupament puguem tenir aquestes competències plenes; per tant, puguem donar el sistema de formació professional que volem.

S'ha fet una al·lusió a la llei del SOC. Sí que m'agradaria si poden concretar-nos què voldrien, què els falta, que no coincideixen les dues proposicions de llei. Manifestar el reconeixement, ja ho he dit abans, al professorat i als centres i al sistema que hi ha hagut fins a aquest moment. Han parlat d'assessorament, d'orientació. Ens han dit també «acompanyament». Creuen que la llei cobreix suficientment aquest assessorament i aquesta orientació? Perquè també pensem que el no-reconeixement de la formació professional al llarg de molts anys, socialment, i formativament, i educativament, i a tots els nivells, potser també pot provenir d'un assessorament o una orientació que s'ha d'enfocar d'alguna altra manera. Avui al matí dèiem: tots anem al món del treball, titulacions universitàries, titulacions de cicles, titulacions de grau. Potser no hem sabut donar bé aquest missatge. Estaria també en l'assessorament o en l'orientació que podríem millorar això?

I de la formació professional ja n'han parlat. Sí que hi ha coses coincidents, però hi ha una pregunta que no m'ha contestat encara ningú. Tot el sistema contractual, com salvem tota la legislativa laboral, i la Llei de riscos laborals? Perquè les persones que estan treballant en els centres s'hi troben al moment de les pràctiques.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Doncs, ara, per respondre les preguntes que s'han formulat, té la paraula, en primer lloc, el senyor Córcoles. Set minuts.

Antonio Córcoles Gallo

Molt bé. Renuncio a set minuts, perquè, obligatòriament, em sento totalment incapaç de respondre una per una totes les intervencions de vostès. (*Veus de fons.*) En general, exacte. Faré una resposta general.

Jo crec que el que és important i que han de tenir en compte tots els grups parlamentaris és que hi ha un nivell de coincidència important, i molt important, entorn de la llei de formació i del diagnòstic que fem agents

socials i, en aquest cas, centres de formació, tant per a l'ocupació com per al sistema de formació reglada. Amb aquest diagnòstic important, consensuat i important que tenim, calen mesures polítiques potser amb més ambició que les que tenim encara al projecte de llei. Una ambició que cal equilibrar, i el format de la integració, ja sigui viceconselleria, integració a un sol departament..., bé, el que cal és realment integrar totes les formacions en l'actualitat.

Evidentment que cal incorporar el món local com a element important de tota la formació, com cal, també, i a nosaltres ens semblaria molt millor, una governança tripartida de tota la gent implicada en la formació, en aquest cas, l'Administració i els agents socials, amb una participació molt més equilibrada del que hi ha a la llei en l'actualitat.

I ja està.

El president

Doncs, moltes gràcies. Senyor Antoni Garcia Rodríguez, endavant.

Antoni Garcia Rodríguez

Bé, a veure, per on comencem? Hi ha el tema de les funcions que ha de tenir l'Institut, i com a estructura, si realment pot ser útil, si no pot ser útil per a la gestió. Mirin, els explicaré una mica sobre la pràctica la sensació que tenim, perquè parlo de sensacions, quan estem dient que la governança ha d'estar ben definida.

I, en definitiva, la sensació que em dona la llei és que, realment, l'únic que està fent és agafar tot el que estem fent, posar-ho sobre un paper i, a més a més, afegir una superestructura –que n'he dit així, «superestructura»– perquè està per sobre, en teoria, dels departaments, i ha de tenir la funció de poder dir als departaments com han de fer les seves coses. Interpreto que aquesta és la voluntat, i aquí està el fenomen de la integració en aquesta llei tal com està plantejada ara. Si m'equivoco, m'ho diuen, eh?, però és simplement com la interpreto, eh? I, des d'aquest vessant, se'ns fa difícil veure com això es portarà a la pràctica.

Ara què passa? L'Institut Català de Qualificacions Professionals, que ha fet tota la feina del catàleg, i també ha tingut la potestat i la capacitat de poder fer les convocatòries d'acreditació de competències, per exemple. D'acord? Perfecte. Convocatòria d'acreditació de competències: és necessari acreditar aquest sector, aquest sector, aquest sector. Vinga, centres. Departament d'Ensenyament, centres que puguin fer aquest tipus d'acreditació: el nostre, un altre, un altre, un altre, un altre. Perfecte. Com ho fem? Doncs, de vegades s'ha dit: «Us toca fer aquest tipus de programa.» A part, de vegades s'ha dit: «Us toca fer aquest tipus de programa.» «Com ho fareu?» «Doncs, mireu, ho fareu a hores extres, i, això sí, remunerades, eh?, cap problema.» L'hora a tant, l'orientació a tant, després cada avaluació a tant, i, per tant, tot molt ben organitzat.

És a dir, no és que no estigui ben organitzat, però, clar, què passa? Els centres ens veiem obligats..., o les direccions del centre, en aquest sentit, a fer unes comissions

que tenen una data límit i a proposar una sèrie de gent perquè hi sigui, vulgui o no vulgui, independentment de si té temps o no té temps, i que, per tant, al final les direccions han de fer un llistat, i aquestes persones han d'implementar aquests programes amb la seva realitat de centre, compaginant amb la seva tasca docent, en el nostre cas, com a centre de formació professional. Això vol dir amb les vint hores lectives; amb totes les hores de preparació; totes les hores de correcció; totes les reunions d'equips docents, d'avaluació; totes les reunions que tenim, també, de seguiment de l'alumnat, d'organització interna; totes les guàrdies per cobrir tots aquells professors i professores que no es cobreixen ateses les situacions i la conjuntura actual. Però, a més a més, després de tot això, encara que tinguis la teva família, has de tenir el temps necessari per continuar implementant aquell programa amb les hores que et queden. Perquè, evidentment, no faltaràs a una classe per fer un assessorament, o un reconeixement, o una junta d'avaluació de reconeixement d'aquella persona que té el seu dret a fer-lo.

Per tant, amb el sistema actual que es planteja a la llei, en definitiva s'està reproduint la situació actual. Es canvia el nom de l'Institut Català de Qualificacions Professionals, es planteja l'Institut Català de la Formació i la Qualificació Professional, i que es diu que té competències sobre l'acreditació de competències. Fantàstic. Però tindrà competències l'Institut Català de Qualificacions Professionals de dir al Departament d'Ensenyament: «Doncs, en les instruccions d'inici de curs de l'any que ve, reconeguim la feina que suposa fer aquest tipus de programes de forma estable.» I, per tant, que el professorat que s'hi impliqui o que sigui necessari per implementar aquest programa tinguin les hores dintre de la seva jornada laboral per poder fer amb qualitat aquell servei. Què vol dir? Si ara tenim vint hores d'atenció a l'aula, i l'assessorament i el reconeixement professional suposa per a cada usuari una dedicació de sis hores, fer un càlcul. Tenim càlculs fets, eh? Vull dir, aquí els he portat cartes que vam fer el 2009, el 2007, a l'ICQP, de tots els centres que fèiem l'acreditació de competències, proposant millores i totes aquestes propostes que els dic ara.

Per tant, aquesta feina està feta, està calculada, se sap quant costa fer una acreditació de competències d'una persona. I, per tant, això s'ha de reconèixer, però no s'ha de reconèixer des del punt de vista simplement de fer-ho amb les hores extres i els centres de la forma tan precària com s'està fent ara, perquè això no és qualitat, eh? És a dir, fer-ho així no és qualitat. Perquè la qualitat la perds. La formació inicial, perquè aquí el professor o professora no té el temps per poder dedicar-lo a preparar aquelles classes, però és que tampoc la té l'acreditació de competències, perquè ho està fent a les hores que ho fa, i l'usuari també l'està atenent a les hores que el professorat pot. Independentment de la seva realitat personal, de les seves necessitats individuals, també.

Per tant, la nova estructura que es crea a l'avantprojecte de llei difícilment fa preveure que això sigui diferent. Perquè, en definitiva, tindrà capacitat l'Institut Català de Qualificacions Professionals de dir «Departament d'Ensenyament, imposi que dintre dels centres

que tinguin aquest tipus de programa, tindran aquestes hores de dedicació a això»? Fins ara no ha passat. Això és una de les coses que jo crec que difícilment... Sóc molt escèptic a creure que aquesta estructura nova podrà tenir aquesta capacitat. En canvi, si és un òrgan que realment té la capacitat de planificar, organitzar, gestionar, definir realment què es necessita perquè cada servei..., i realment quantificar bé què es necessita per implementar amb qualitat aquests programes, escolta'm, doncs, es decideix dintre d'un mateix departament, dintre de la mateixa estructura, i es fa. I ja està. Això sí que és simplificar.

Ara, si ens hem d'estar barallant, «que no, perquè aquestes hores les necessito per aquí», l'altre diu «no, però és que és necessari que es faci», «bé, ja ho farem a les hores extres, que, a més a més, sortirà barat a nivell pressupostari que no contractar personal nou o dedicar professorat a això»... Clar, aquestes batalles jo les desconec, però em puc imaginar per on van les coses. Llavors, en aquest sentit, sí que és veritat que difícilment ens podem creure que realment aquesta integració pugui ser efectiva, perquè continuaran aquestes tensions de dependència i de decisions que realment a la gestió dels centres..., es podrà millorar.

Bé, això quant a..., i no sé si m'he passat del temps només amb la primera. (Pausa.) Sí? Doncs... (L'oradorriu.) És que podríem estar molta estona parlant, però... Bé, ho deixo aquí.

El president

Moltes gràcies. I moltes gràcies per la seva presència, pel temps que ens han dedicat. I acabem aquí aquestes compareixences. I passem, sense solució de continuïtat, a les altres previstes per a aquesta hora.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i tretze minuts i es reprèn a les cinc.

El president

Molt bé, doncs, continuem, senyores i senyors diputats.

Compareixença

de Francesc Castellana, president de la Fundació Utopia, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01048/10)

Gràcies als compareixents per venir. Es tracta del senyor Francesc Castellana, el senyor Carles Martínez i el senyor Nicolau Galdeano, tots ells experts en el tema que estem tractant, així que els agraïm molt la seva presència. Començarà el senyor Francesc Castellana, president de la Fundació Utopia. Endavant.

Francesc Castellana Aregall (president de la Fundació Utopia)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, per a mi és un plaer poder tornar aquí al Parlament i

compartir les reflexions amb vostès. Alguns de vostès ja van estar a la comissió de la nova Llei d'ordenació del servei públic d'ocupació –en vaig poder parlar abans d'ahir–, i avui, tornant a parlar, doncs, en algunes coses necessàriament m'hauré de repetir.

Segurament, però, voldria començar per dir que estem davant d'una proposta valenta. I una proposta valenta, s'ha de reconèixer com a tal, que és la d'intentar integrar i ordenar els sistemes de formació en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya. Dit això, que és un reconeixement, doncs, a qui ha preparat el projecte que tenim entre mans i qui, doncs, d'alguna manera, els ha posat a tots vostès en aquest debat i en aquesta proposta de llei, doncs, fer-los una sèrie de consideracions, que modestament puc fer ateses dues coses. Una, que vaig ser director del Servei d'Ocupació de Catalunya entre l'any 2004 i 2006, integrats els tres anys, i després vaig ser coordinador general de la fundació tripartida a nivell de l'Estat l'any 2011. És a dir que, per tant, he tingut una visió del sistema des de la part ocupacional, tant a Catalunya com en el conjunt de l'Estat. I, en aquest sentit, els voldria dir que la paraula «integració» –i «coordinació»– és una paraula meravellosa, és una paraula que diu moltes coses, però que si no es fa efectiva no diu més que una declaració. Res.

M'explico, a nivell de l'Estat, des de fa molts anys, des del 2002 –venim de molt lluny–, s'intenta transposar el marc europeu de les qualificacions amb el sistema nacional de les qualificacions, i des de llavors que es parla d'«integració» i de «coordinació» dels diferents sistemes. En la pràctica, i a mi és una de les primeres sorpreses que veig en aquesta llei, abans parlàvem de tres subsistemes. Després, algú va dir: «Ja només se n'ha de parlar de dos.» I ara ja es diu: «Ja només hem de parlar d'un.» Però, mentrestant, segueixen els tres subsistemes, és a dir, la formació per a ocupats, la formació per a desocupats i la formació, diguem-ne, del sistema inicial o reglat, els mitjans i els graus superiors. Això segueix en l'actualitat absolutament igual que abans. I, a més, a nivell competencial, la formació continuada està en l'àmbit estatal, no està en l'àmbit autonòmic més que el que es traspasa al Consorci de Formació Continuada. Hi ha, en l'àmbit català, una part de la formació per a ocupats, una part per a la formació a desocupats, i el sistema.

Dir-los que en la meva experiència política al Govern de la Generalitat de Catalunya, el director general de Formació Professional en els mateixos anys que jo i jo mateix vàrem intentar una experiència pilot d'integració per mitjà de consorcis experimentals de tot allò que estava en l'àmbit competencial de la Generalitat. Idea que vàrem compartir, de nou, en aquest marc general que s'ha d'integrar i s'ha de coordinar, però, la veritat, fets, de recels, i també de falta de definició possible, per l'àmbit competencial..., no van tenir èxit i no vàrem poder portar-la a terme. Recels de tot tipus. Per part dels professionals que estan en el seu exercici, és a dir, els professors i els experts professionals; per part dels sistemes propis de la conselleria d'Ensenyament, sistemes propis de la conselleria de Treball. No dono la responsabilitat a ningú, però sí que són elements corporatius, i de cost, els que normalment, sen-

se un marc clar de definició, no permeten portar endavant la integració i la coordinació.

El concepte «autoritat única» seria un concepte, segurament, més..., que podríem compartir tots, i aquest concepte d'«autoritat única» té un recel, que és que si és Ensenyament, si és Treball, o la llei que ho ha arreglat i dient que el conseller de Presidència serà molt més sensible. Vostès saben..., els que hem estat en els governs, quina és la funció del conseller de Presidència, no de la Generalitat, sinó de qualsevol govern. És a dir, està per tot menys pels temes específics, lògicament; és una conselleria de coordinació. A tots, als governs de tot tipus, a Europa, o els que jo fins aquí sóc capaç de conèixer.

Estem davant d'una proposta que parla de sistemes de gestió, que vol coordinar dos sistemes de gestió. I jo li trobo a faltar una cosa que per mi és essencial en una llei: és a dir, quins són els objectius d'aquesta llei, clarament? Quants catalans i quantes catalanes passaran..., és a dir, han de promocionar-se d'un nivell de formació a un altre nivell de formació? És a dir, del nivell 1 al nivell 2, del nivell 2 al nivell 3... És a dir, hi hauran plans anuals que establiran aquests objectius? Que, a partir d'aquí, hi hauran programacions específiques per poder-ho fer? Hi hauran sistemes d'avaluació per poder mesurar fins a quin punt es pot fer i fins a quin punt no es pot fer? Jo no li ho sé veure. Si hi és, potser se m'ha escapat a mi i demano disculpes, però vostès, que estan en aquest tràmit, doncs, ho podran veure millor.

És a dir, on està la definició clara d'objectius? Perquè la llei, en definitiva, té uns destinataris finals, que són unes necessitats d'emergència nacional, pel creixement del nivell de qualificació de les persones del nostre país. Sense l'increment del nivell de qualificació del nostre país no és possible el canvi de model productiu i no són possibles uns nivells d'estructures, de relacions laborals, de contractació i de qualificació a l'alçada dels nostres països, del comú dels països de la Unió Europea.

M'he centrat en aquest tema dels objectius, lògicament. Un altre és el de recursos. Em disculparan, però he mirat la documentació i no he pogut veure si aquesta llei suposa més o menys despesa que l'anterior. No ho he pogut veure. La memòria no és accessible per a la ciutadania, només ho és per als diputats, està dintre la seva intranet i, per tant, doncs, espero que el dia de demà ho facin accessible a tota la ciutadania. Però avui no és possible i no puc comentar-ho. A la d'ocupació vaig poder-ho fer perquè hi va haver algun diputat que va poder-m'ho fer arribar. Però em temo –em temo– que aquest pressupost, aquest pressupost que està a la memòria, que està en els documents generals de la llei, em temo que no posa més despeses. Facin-se vostès una pregunta: si no hi ha més despesa, la llei sola canviarà tot el sistema? Farà que es resolguin tots els problemes de qualificació, d'integració? Motivarà més el professorat? Ajudarà...? Vostès mateixos, parlin de recursos i vegin si sense recursos es pot canviar el marc normatiu.

Entrant al tema de la governança. Mirin, jo, és que les paraules són molt maques. Ara està de moda el tema

de la governança. Quan jo era més jove, i no és que sigui molt vell, era el tema de la responsabilitat. És a dir, era la seguretat de la ciutadania davant dels poders públics que els garantia les coses, no tant com s'ho feien els que governaven. Bé, ara potser és més important, sobretot si hem d'incorporar altres actors en els sistemes, i això és molt interessant. Però, escolti'm, si anem a una autoritat única, per què no anem a una agència provisorà de la formació professional i de la formació ocupacional en aquest país, que tingui clarament un objectiu d'aixecar els nivells de formació de la població catalana i que tingui plans anuals, objectius anuals verificables, avaluables, i tingui els recursos necessaris i suficients?

Una agència, a més, ens permetria arribar a acords amb l'Estat. Per què dic amb l'Estat? Perquè tenim una part del model que està en aquests moments únicament i exclusivament en mans de l'Estat. Independentment del procés polític que Catalunya i el conjunt de l'Estat determinin, que no és el tema que a mi m'ocupa, si fos una agència podria arribar a acords amb l'Estat. I tots els temes de la formació continuada i tots els temes de la formació per a ocupats podrien integrar-se, realment, en el seu marc. Però no pensat com un ens regulador únic. Això és una altra discussió política, que segurament és molt interessant, però en el fet pràctic, el que és interessant és que hi hagi un gestor que ho integri tot, que sigui responsable davant dels centres, que doni seguretat i previsibilitat en les seves actuacions davant dels centres, i, sobretot, doni la garantia als usuaris, als que diríem, en termes de mercat, clients finals, les seves possibilitats de formació professional.

Per què? Doncs, bàsicament, nosaltres tenim un atur estructural, en aquests moments, a Catalunya, que bàsicament el 60 per cent no té una formació més enllà de la primera part de la primària..., és a dir, perdó, de la secundària, el que abans en dèiem primària. Jo amb aquests noms a vegades m'embolico; aquí tinc al meu costat experts que ho diran molt millor, eh? És a dir, que no tenen l'ESO completa, sinó que en tenen una part. Nosaltres tenim un greu problema, aquí, però és que les persones que estan en aquest món, que es relacionen amb les anomenades «competències clau», i no m'agradaria deixar-ho, però resulta que tenen un segon problema: no poden accedir al sistema de formació ocupacional bé. No poden accedir als mòduls formatius ni als certificats professionals. Per tant, tenen dos problemes: no poden accedir als cicles de grau mitjà, no poden accedir als cicles de grau superior, òbviament, però tampoc accedir als certificats de professionalitat. Són una prioritat, i algú s'hauria d'ocupar exactament de posar-ho en rellevància, que aquest és el sector prioritari.

Per acabar, participació social. Mirin, sense la participació dels actors socials en la governança –i aquí sí que ho dic–, en els sistemes de govern, i, per tant, assumint responsabilitats, no només demandes, en els plans i en les execucions, però assumint els seus compromisos, tot allò que ells aporten en la negociació col·lectiva, en la definició dels marcs laborals, tot allò que ells aporten en el marc de l'aportació en les regulacions

laborals, tot allò que ells aporten en el marc de la concertació amb els que tenen capacitat de regulació a nivell de l'Estat, això no hi és, i ha de ser-hi. I ha de ser-hi en tots els nivells, pel que aporten, ja ho dic, en la negociació col·lectiva, en la negociació del marc de regulació laboral, però també per allò que poden mobilitzar en l'àmbit local. Són els agents socials, són els agents empresarials, són les empreses, en concret, són les persones involucrades específicament aquelles que poden fer que les programacions dels centres, d'aquelles programacions que tenen més a la vora, s'adaptin a les necessitats.

I aquí, una discrepància, que últimament està de moda, però jo en discrepo. Mirin, la formació no només ha de garantir allò que demana el mercat de treball, que ha de fer-ho, ha de fer-ho indiscutiblement, i no ho estic posant en qüestió. El que dic és que també ha de permetre a les persones adquirir aquella professió que els permeti realitzar-se en el seu futur personal. Perquè, si no, resulta que jo em vull formar per a una cosa que no demana el mercat de treball demà, però sí que em puc formar per a una cosa que demanarà el mercat de treball demà passat. I em realitzaré més i podré aportar més a la competitivitat i al desenvolupament de la carrera professional si ho he fet d'acord amb la meua vocació i amb la meua capacitat de desenvolupar-me. Això vol dir ignorar l'altre? No. Però també s'han de tenir en compte les dues coses. No ens faci, no?, que una cosa ens faci perdre l'altra. Les dues han de tenir un equilibri. Evidentment, amb la situació d'atur i la situació d'ocupació que tenim, ha de ser el primer, l'immediat, satisfer les nostres necessitats i potenciar el desenvolupament i la creació d'ocupació, però no oblidem la segona, que és el desenvolupament humà i l'equilibri amb el desenvolupament de l'activitat productiva, i l'organització social dels sistemes econòmics.

Ho deixem aquí.

El president

Molt bé. Moltes gràcies.

Compareixença

de Carles Martínez, catedràtic d'institut jubilat i expert en formació professional i qualificacions, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01042/10)

És el torn ara del senyor Carles Martínez, catedràtic d'institut, expert en formació professional i qualificacions. Endavant.

Carles Martínez Riba (catedràtic d'institut jubilat i expert en formació professional i qualificacions)

En el nom que m'heu posat heu posat «jubilat». Sóc jubilat recentment, i estic molt satisfet de ser-ho després de quaranta-tres anys de treball. O sigui que jo crec que és un dret que hem d'exercir els ciutadans.

Però, dit això, sí que sóc un expert en formació professional, tant des de l'àmbit de la docència com tam-

bé des de l'àmbit local, perquè durant uns quants anys vaig ser representant del municipalisme en el Consell Escolar de Catalunya, i també des de l'àmbit del sindicalisme, perquè fins al dia d'avui, pràcticament, he estat en el Consell de Formació Professional de Catalunya, en representació de Comissions Obreres. Dic això perquè crec que són òptiques diferents, però que, d'alguna manera, doncs, poden servir per aportar alguna cosa.

Jo crec que variaré una mica el plantejament inicial que tenia, perquè crec que hem estat molt reiteratius amb les posicions, amb els plantejaments. Coincideixo amb el senyor Luna a dir que realment hi ha coincidència en la diagnosi, hi ha coincidència en els defectes que té el projecte de llei, en el sentit que és un projecte de llei que no és prou atrevit com per fer el salt al que realment necessitaríem.

Jo crec que aquesta llei fonamentalment hauria de ser un instrument útil per modificar la situació en què ens trobem, situació que si es caracteritza per una cosa és per la baixa qualificació de la nostra població adulta. I hauria de ser una llei que abordés la problemàtica de l'ocupació juvenil, vinculada a la formació. En aquest sentit, elements com el sistema dual poden ser elements clau. També, no vull deixar de dir que em preocupa moltíssim que es tracti la llei del Servei d'Ocupació per una banda i la llei de formació professional per una altra, quan l'objectiu d'aquesta llei és vertebrar una estructura que permeti la integració real. Fins i tot, alguns diuen que no serà mai possible. Això jo crec que és una bajanada absoluta. És un problema de voluntat política. I afortunadament estem en un parlament, i en els parlaments és on es prenen les decisions polítiques, i, per tant, jo els encoratjo que realment facin això.

En aquest sentit, potser com a plantejament teòric, a mi m'hauria agradat més que sobre la taula, en aquests moments, ja que parlem d'integració, parléssim de la integració real de tota la formació al llarg de la vida, com s'han atrevit a plantejar els del País Basc. Han fet una llei, l'any passat, que en definitiva abordava la complexitat de tota la formació de les persones en edat activa, i no activa, però majors de setze anys. I que, per tant, plantejava la necessitat d'establir el dret a la formació abordant les connexions entre els diferents nivells de formació, tant la universitària, com la formació professional estrictament, com la formació bàsica per a persones adultes, com la formació en idiomes, etcètera, no?, en ensenyaments especials, musicals, artístics, etcètera, no?

Bé, anant una miqueta més al gra, i intentant fer propostes en el sentit de possibles esmenes o qüestions que a mi em semblen bé. Al gra en el sentit que, bé, tenim sobre la taula aquesta llei i, pel que sembla, és una llei que ha agafat, diguem-ne, el rumb, que ha de tirar endavant, i jo crec que és bo que tiri endavant. És bo que tiri endavant, però crec que és tasca dels diputats posar les correccions que facin que realment faci aquesta funció, i no quedí en aquesta situació intermèdia, que en el fons no deixa de ser una, diguem-ne, millora, una adaptació de la Llei del 2002 a Catalunya, amb algunes millores.

Una de les millores importants jo crec que és el tema de la governança. Ho han parlat, s'ha parlat ja en totes les intervencions que he sentit, la necessitat que hi hagi una governança amb un comandament únic, en definitiva. I aquest és el quid de la qüestió. I aquest comandament únic jo crec que s'ha encertat que estigui plantejat des de la perspectiva de..., en el marc d'un organisme autònom, com pot ser l'Institut, que estigui amb la representació, com ja es produeix en la gran majoria dels països en els quals ens emmirallem, amb representació dels sindicats i les patronals, que en definitiva són els agents que estan en el marc de l'empresa.

Després, s'estableix un segon nivell de participació, que és l'actual Consell de Formació Professional, per entendre'ns, que a mi em sembla bé que sigui més ampli, com actualment es planteja, però, sobretot, el que em semblaria interessant és que aquest consell, ja no de governança, sinó que és un consell, sense competències executives, per entendre'ns, tingués més competències que les que té actualment el Consell de Formació Professional, que, com saben, ni tan sols fa dictàmens. O sigui, està en els llimbs. La formació professional està en els llimbs. Mentre els dictàmens els fa el Consell Escolar de Catalunya, i els altres dictàmens els fa el Consell de Treball, Econòmic i Social, i el Consell de Formació Professional no fa dictàmens, fa informes, que es poden llegir o no llegir, però que no condicionen o no predeterminen les lleis, no? Per tant, partidari de crear un comissionat, o viceconselleria, o departament que unifiqui totes les diferents, diguem-ne, formacions que actualment estan en el mercat, diguem-ne, eh?

Respecte a la participació, jo crec que és encertat, aquests diferents nivells de participació. S'introdueix la participació en els consells de centre. O sigui, tindríem la participació en el territori, i en el sector, la participació en l'àmbit superior, però també s'introdueix el tema del consell de centre. El centres integrats, jo crec que han de tenir una participació específica. No pot ser que els centres integrats vagin amb un model de participació com els consells escolars. És una altra cosa. De fet, la normativa estatal modifica, elimina els consells escolars dels centres integrats de formació professional i crea uns consells socials. Entenc que aquest consell d'empresa hauria d'introduir aspectes d'aquests consells socials, eh?, i, per tant, tenir aquesta característica.

Respecte a la xarxa de centres, estableix tres tipus de centres, la normativa; a mi em sembla bé. Entenc, però, que els centres ordinaris que no siguin de formació integrada, per entendre'ns, no poden estar... La formació professional ha de tenir un marc específic, no pot estar dirigida per equips directius amb l'interès i amb el centre del seu sistema a la formació bàsica, i, per tant, ha de tenir un plantejament diferent en què pugui desenvolupar-se tot el que és relació amb empreses, etcètera. Respecte als centres de formació professional integrada, jo crec que han de jugar un paper de referent per al conjunt de xarxa de centres, i han de jugar un rol de lideratge. En diferents comunitats autònomes, en aquest tema s'ha avançat, i a Catalunya

l'experiència de l'FP.cat pot ser un bon marc per emmirallar-nos en alguns dels aspectes que es van desenvolupar.

Jo proposaria que la disposició addicional vuitena, que fa referència a centres específics, es modifiqués, es modifiqués amb una proposta com que digués que: «En el període d'aplicació de la llei en l'àmbit de la planificació i programació es prioritzarà la creació de nous centres de formació professional integrada, i la transformació d'instituts i CIFO existents que es considerin necessaris.» Perquè, tal com queda, queda com un plantejament jo crec que una mica antic, no? Vull dir, sembla que estigui parlant d'impulsar la creació de centres específics, però dintre del model del sistema educatiu exclusivament.

I jo crec que això..., s'ha de fer un salt, i, a més a més, de la LOGSE cap aquí hi han coses molt positives en la formació professional, però n'hi han d'altres que no han estat tan positives. Una de les coses positives –aquí a Catalunya, eh?, concretament, que és el que jo conec més–, indiscutiblement, és la relació amb les empreses. Una de les coses negatives, indiscutiblement, és el tema que no s'han construït nous centres. Ni un nou centre de formació professional, i que les prioritats moltes vegades han passat per l'educació secundària obligatòria o pel batxillerat. La demanda dels municipis ha sigut: «Necessitem més places del sistema obligatori.» Però no hi ha hagut una demanda específica, ni s'han posat els recursos, per descomptat, per crear centres de formació professional, la qual cosa indica que la cultura del Departament d'Educació ha estat situada en un altre marc diferent al marc que es necessita.

Després, a mi em sembla molt interessant..., també, el tema dels centres de segona oportunitat, per descomptat. Programes de segona oportunitat. Centres de segona oportunitat, jo crec que està plantejat amb molt bona voluntat, però és un error haver-ho... D'alguna manera pot produir segregació. Ara, també ha de quedar clar en la normativa, tant a l'article 17.5, que parla d'això, com en l'article 28, que qualsevol centre de segona oportunitat ha d'anar dirigit a joves majors de setze anys, o a persones majors de setze anys. Perquè l'element motivador que porta a aquesta segona oportunitat és el treball. I aquest és un element clau. I, en aquest sentit, ha d'haver-hi una programació específica que faci possible que aquestes persones es graduïn en ESO, si més no que obtinguin les competències bàsiques, i, en segon lloc, que aquestes persones adquireixin competències de nivell 1, i, sobretot, que tinguin capacitat d'ocupació i de continuïtat en el món del treball, de fer la seva carrera professional. Això em sembla que és un element importantíssim.

Després, respecte al catàleg de serveis, jo crec que és un dels elements innovadors de la llei, i em sembla que és molt important, però s'ha d'ordenar d'alguna manera. El catàleg de serveis..., els serveis que han de fer els centres són: primer, informar i orientar; segon, acreditar. Per tant, fer un balanç de la situació amb què es presenta la persona en el centre, sigui alumne, sigui el que sigui, sigui alumne o sigui treballador que ha deixat el sistema educatiu o que fa molts anys que està fora

del sistema educatiu. I, en tercer lloc, el que s'ha de fer és fer un pla de formació, o aplicar-li un pla de formació, o aplicar-li una proposta d'ocupació. Aquest sistema, aquest plantejament ha de ser integrat, s'ha de fer indistintament en les oficines d'ocupació, com en el sistema educatiu o en els centres educatius.

Respecte a la planificació...

El president

Hauria d'anar acabant, senyor Martínez.

Carles Martínez Riba

Sí. Són dues cosetes. Respecte a l'ordenació. La planificació, en tot cas, ja els ho comentaré. Però respecte a l'ordenació, jo crec que es parla d'interessos de carrera en l'article 29, i jo entenc que hauria de parlar de projectes de vida i carrera, no d'«interessos de carrera», que sona com estrany, no? La llei hauria de regular un sistema d'acreditació únic i igual per a tots els ciutadans. En aquest sentit, suposa la modificació de l'article 29.1.j, que, per la via de l'ordenació se'ns estan carregant la possibilitat d'un sistema únic d'acreditació. Parla dels dos sistemes. Jo crec que això l'únic que genera és confusió. Per tant, canviar l'article 29.j, i parlar de convalidació o exempció de les unitats de competència, obtingudes per les persones a través del procediment d'avaluació i acreditació de competències adquirides per l'experiència laboral o la formació no formal.

I respecte al tema de les pràctiques obligatòries en alternança, per descomptat, per raons òbvies, jo entenc que les pràctiques obligatòries en alternança, que ha estat una de les millores, com he dit, i un gran avenç important, les pràctiques obligatòries, la part d'alternança, si són més enllà de les obligatòries, jo crec que han d'estar regulades clarament. I aquí no estan regulades. Estan regulades clarament, segurament amb contracte laboral. I, per descomptat, en el sistema dual, em sembla que és imprescindible que hi hagi contracte laboral com es dona a tot Europa. És un dels elements que a tot Europa ens dona uns resultats més positius per millorar l'ocupació juvenil.

A més a més, estem parlant del xocolate del lloro. No és veritat que les empreses facin un problema d'això. Si el fan és que no hi ha voluntat de fer formació. Perquè a una empresa un alumne li costa 3,9, em sembla, o 3,8 euros, si és via beca, i li costa 4 euros/hora –estem parlant d'hora– si és amb un contracte laboral. Per tant, és absurd. I tenir contracte laboral implica: estar compromès amb l'empresa, participar dels criteris d'organització de l'empresa i de la negociació col·lectiva, i tenir relació amb..., i implica, també... Per a casos com el d'Irlanda seria claríssim, en el qual durant molts anys això estava separat, es mantenia un sistema només de beques, en el moment en què van posar el sistema de contractes i el compromís dels sindicats, va ser un salt endavant molt important en el sistema dual.

Tampoc hem de pretendre forçar els centres sense recursos, forçar els alumnes, forçar les empreses, que a

vegades també se les força; es van a buscar empreses com si fos un mercat, quan el que hem d'aconseguir és que vegin l'oportunitat que significa el dual. Perquè significa una oportunitat de selecció de personal molt bona, significa una oportunitat de garantia en la contractació... En fi, jo crec que... I, a més a més, la despesa inicial reverteix en la mateixa empresa, en la fase en la qual hi ha més treball efectiu. Aquí hi ha una contradicció molt gran. En la llei es parla de treball efectiu i es dona la possibilitat que no sigui un contracte. Això em sembla una barbaritat, que qualsevol jurista se la podria carregar.

El president

Moltes gràcies.

Compareixença

de Nicolau Galdeano, inspector de formació professional, amb relació al Projecte de llei de formació i qualificació professional de Catalunya (tram. 353-01056/10)

Doncs, ara té la paraula el senyor Nicolau Galdeano, inspector d'FP. Endavant.

Nicolau Galdeano Garcia (inspector de formació professional del Departament d'Ensenyament)

Bona tarda, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, si hagués hagut d'escriure les línies que he fet per a aquesta compareixença després d'escoltar-los a tots vostès, segurament moltes coses ja no les diria. Només repetiré aquelles que em sembla que no s'han comentat, però també anomenaré aquelles que em sembla que, malgrat que les repeteixo, són rellevants perquè són de coincidència per a la seva decisió.

També, com ha dit el director anteriorment, és un plaer ser en aquesta comissió i ser escoltats, l'opinió de persones, com en el meu cas, que fa vint-i-nou anys que estic al servei de la inspecció d'ensenyament, i vuit anys en un centre. Per tant, fa trenta-set anys que estic al servei del Departament d'Ensenyament. Des de l'antiga FP-1 i FP-2 hem recorregut un petit camí.

Només tres paradigmes, molt ràpid. Primer paradigma: fa trenta anys, Catalunya va ser el primer territori on vam avançar les pràctiques no obligatòries, que després la LOGSE va recollir com a obligatòries a les empreses. Fa deu anys –segon paradigma–, en el meu territori, molt modest, que és Lleida, vàrem signar el primer conveni de col·laboració amb empreses. Afortunadament, això s'ha desenvolupat. Estem creant a Catalunya una cultura de col·laboració en l'àmbit social i empresarial. Fa tres anys –i el tercer paradigma–, també en el nostre territori vam signar el primer conveni dual de Catalunya. I perquè ens ho creiem, eh?; com ha dit el senyor Martínez, ens ho creiem.

També, aquestes reflexions, aquestes quatre línies estan basades en l'aprenentatge que he pogut assolir els últims anys de la meua carrera professional, a partir de viatges i intercanvis amb països del nostre entorn,

com Alemanya, Àustria, Itàlia, França, Anglaterra, que m'han enriquit força.

Algunes consideracions, per anar de pressa. Encara que s'hagi repetit, em permetran, i encara que sigui pesat, que llegeixi literalment el que he escrit, respecte al que em sembla coincident i repetitiu, com ha dit el senyor Luna.

Dic que el text del projecte de llei visualitza la necessitat d'integrar de forma efectiva els subsistemes de la formació professional a Catalunya. Al meu entendre, el model tradicional dels subsistemes de la formació professional –que avui no ha quedat clar si eren dos, si eren tres, eh?, estem per aquí, encara– ha d'evolucionar cap a un únic sistema realment integrat. Seria el quart paradigma, si m'ho permeten.

Jo vull felicitar el senyor Martínez, perquè ja gaudeix del seu jubileu. A mi em queden uns quants anys, i m'agradaria que abans de jubilar-me poguéssim veure aquesta realitat. Segurament no sortirà d'aquesta llei, però a mi m'agradaria, eh?; encara em queda temps en actiu, però també és un desig. També li vull dir que aquest no és un document propi. A mi m'agrada treballar en equip, i amb el meu equip –jo sóc coordinador dels inspectors de formació professional de Catalunya–, i l'avantprojecte el vaig fer arribar a quatre companys meus abans de Nadal, i jo he rebut i he recollit les notes, les aportacions que m'han fet els meus companys. Per tant, més que la meua aportació, m'agradaria que també entenguessin que és l'aportació dels meus companys, encara que fos restringida, d'inspectors de formació professional.

Bé, des del meu punt de vista, aquest nou sistema de regulació de la formació i qualificació professional té al seu davant reptes molt importants que a la vegada han de ser clau per superar les dificultats per a la integració real i efectiva dels subsistemes integrats. Són, entre d'altres, i em sembla important remarcar-les, encara que sigui que n'hem repetit algunes: la planificació de l'oferta de formació professional més ajustada a les necessitats del teixit empresarial i productiu de Catalunya, tant per als sectors actuals com per als sectors emergents de la nostra economia; l'ajust de les qualificacions professionals a les necessitats reals dels sectors productius; l'adequació de les qualificacions professionals als futurs llocs de treball; l'ajust entre la demanda i l'oferta per determinar els perfils professionals; el reconeixement de l'experiència laboral i dels aprenentatges no formals; l'establiment de centres de formació professional integrats i de referència per a les persones, les empreses i totes les administracions –aquí es citen els ajuntaments, ja dic totes les administracions–; el desenvolupament d'un sistema d'orientació professional per a les persones encaminat a millorar l'eficàcia de la formació, millorar l'ocupabilitat i reduir l'exclusió social.

Tot això, des del meu punt de vista, ha d'anar encaminat a dues grans finalitats: la primera, a l'assoliment, el reconeixement i l'acreditació de les competències professionals de les persones que estan en formació i al llarg de tota la seva vida, de qualsevol tipus de formació –escurço la frase, perquè seria molt llarga–; i la

segona, la millora de la competitivitat del teixit empresarial i econòmic de Catalunya.

Si m'ho permeten, no repetiré el que s'ha dit ja pels compareixents anteriors, perquè ho han fet amb molta brillantor –la formació al llarg de la vida, la creació de centres, l'avaluació d'entitats–, però sí que vull dir que quan parlem d'autonomia organitzativa i de gestió econòmica, a l'article 19, entenc que aquest és un aspecte important que s'ha de regular després d'aquesta llei –s'ha de regular.

I, per últim, aquí he sentit..., que ho tenia com a quarta observació, jo i els meus companys proposem que s'ha de promoure la creació de centres de segona oportunitat. A mi ara ja m'ha quedat el dubte si centres o programes. Però és veritat que s'ha de treballar la segona oportunitat. No hem d'excloure. Però, a més a més, aportem una cosa que no he sentit en tota la tarda, que hem de promoure programes adreçats a persones amb handicaps, amb necessitats educatives específiques, que cal formar i cal inserir professionalment. Això és molt important. I els podria parlar de molts programes que estem desenvolupant, que jo he vist nens autistes que al mes de setembre no em parlaven i ahir em servien un cafè en una escola d'hostaleria. I em van xocar la mà i em van donar una abraçada. D'acord? Perquè estan farts d'estar en una aula avorrits. Els hem d'inserir, perquè, després, quin és el seu futur? Per tant, aquest és un aspecte. Perquè la llei –la llei– s'ha de basar en les persones, i si pensem en les persones tota la resta serà més fàcil i possiblement vostès, com a polítics, serà més fàcil que es posin d'acord.

Una cosa molt important per nosaltres, des del nostre punt de vista, i això suposo que agradarà al director escoltar-ho, és que des del punt de vista de l'autonomia organitzativa i de gestió dels recursos humans, cal adequar-los a les necessitats formatives del sector i, per tant, cal definir la provisió de llocs de treball de forma més flexible i incorporar experts de les empreses. No podem tenir un centre que imparteixi formació professional amb el cent per cent de la seva plantilla tancada amb funcionaris. No volem un sistema flexible i adequat a la productivitat del país? Per tant, hi ha d'haver incorporació de persones estables, que hem d'anar formant al llarg de la seva vida, però hem de tenir els experts en les últimes tecnologies que es puguin incorporar i puguin tornar, i que puguin compatibilitzar amb les activitats a la seva empresa.

És evident –també ho ha dit el senyor Martínez– que aquesta llei, per executar bé aquesta llei, caldria dotar econòmicament els centres integrals, o integrats, perquè sembla que és la clau. De tot el que es diu, una xarxa no-sé-què, bé, tot és important, però la clau està en els centres integrals. Mirin, perdonin, encara que perdi un minut de la meva intervenció. Fa uns anys, quan vam incorporar al sistema l'ESO, vam requerir dels centres de formació professional els edificis per poder fer l'ESO i els vam dignificar, eh? Però ara –no vull dir la paraula «ens fa nosa»–, ara necessitem, els centres, els edificis per fer formació professional integrada. M'enteneu? Per tant, caldria anar cap a la via d'anar creant centres integrals. Dels centres, ja parlaré després de dignificació.

Ja s'ha dit, també, l'articulat manté, a l'article 7.26-28, la dualitat dels departaments quant a la gestió. No és una llei d'integració? Potser haurien de buscar..., ja ho diré després, però ja ho dic per si em quedo sense temps, jo he dit que això hauria de ser o una secretaria general que tingués totes les competències d'educació... –perdó–, de formació, eh?, formació professional, o una agència d'FP, o la formulació que sigui. Però hem d'avançar. En això el País Basc ens porta avantatge, i vostès han escoltat el que ha fet el País Basc, no?

Entenc –entenc– que en l'actualització de les qualificacions professionals han d'intervenir tots els agents socials: empreses i agents socials, sindicats.

Entenem que s'hi han d'incorporar, que no ho diu la llei, programes de mobilitat i la internacionalització de la formació professional. Els alumnes han de conèixer els països del seu entorn. Nosaltres no els hem de formar a Barcelona perquè treballin a Barcelona, a Lleida o a Girona; els hem de formar perquè treballin al món. No perquè se'n vagin d'obra barata o formar-los perquè se'n vagin. Ells han de tenir una oportunitat de vida. Nosaltres tenim una formació de qualitat i hem d'aspirar a tenir una formació de qualitat, però hem d'aspirar que treballin. Perquè, si és un universitari i és metge i se'n va a investigar a Estats Units, està ben vist, però si és un alumne de formació professional i se'n va a Alemanya a fer de mecànic, està mal vist. No, senyor. No creiem en una dimensió europea? Nosaltres els hem de formar aquí, bé; però llavors això implica el domini de llengües, això implica que coneguim altres tecnologies que poden portar també cap a casa.

He dit abans el tema pressupostari, evidentment, repeteixo que la llei haurà d'anar acompanyada d'un calendari –n'hi ha alguna menció–, però també d'una dotació pressupostària. N'explico els motius, crec que no tindrè temps de dir-ho, però vull dir unes certes reflexions, aquestes són ja molt puntuals. Amb relació a l'oferta i la demanda, aquí s'ha comentat el tema de la formació dual; jo me la crec –jo me la crec. He estat pioner a Catalunya incorporant formació professional a les meves terres, amb moltes empreses, me les he trepitjat totes, he parlat amb els empresaris, hi he fet fins i tot amistat personal. Però calen diverses coses perquè... I he estudiat molt el sistema dual alemany i tot el que el rodeja, perquè a Croàcia, a Àustria i a aquests països són tots satèl·lits d'Alemanya.

Bé, vejam, Alemanya fa 145 anys que fa el sistema dual, d'acord?, però en fa només cinquanta, als anys seixanta i escaig, després de la Segona Guerra Mundial... –ells han fet diverses guerres mundials i continuen fent un sistema que els funciona, eh?, vull dir que no tenen problema; si funciona, ho mantenen. Però, mirin, ells van segellar un pacte a foc amb una llei només fa seixanta anys, que consisteix –o cinquanta i escaig– que el Ministeri d'Educació de Berlín, diguem-ne, eh?, el federal –que aquí seria la Generalitat de Catalunya–, els lands –que aquí serien els centres–, les empreses i els sindicats van signar un acord a foc per desenvolupar la formació dual, i cadascú ha tingut la seva responsabilitat. No tinguin recances. Perquè els sindicats hem de tenir la responsabilitat de partici-

par i vetllar perquè funcioni el dual i perquè els alumnes tinguin un contracte de formació, que, a més a més dels avantatges que ha dit el senyor Martínez, coticizin la seguretat social i quan se jubilin veuran que, si han estat dos anys formant-se, també són dos anys de formació.

Els que van fer la «mili» de suboficials aquells sis mesos són coticitzats a la seguretat social.

Per tant, com que avui en dia costa molt trobar feina, aquells dos anys ja són de coticització. Ja veurem quants anys els demanaran als nostres joves per poder tenir una pensió.

Bé, més coses que per mi o per nosaltres són rellevants...

El president

Ja hauria d'anar acabant.

Nicolau Galdeano Garcia

Sí, molt ràpid. Una cosa trencadora que no crec que hagin sentit molt aquestos dies per aquí: nosaltres proposem..., perquè si estem fent formació professional als centres i estem donant acreditacions de competències als centres docents, a les empreses, creiem, una –que s'ha dit avui–, que han d'estar molt ben formats els formadors de les empreses, com estan a Alemanya, molt ben connectats amb els tutors dels instituts, però, a més a més, creiem que hi ha d'haver una prova externa per reconèixer el títol i la competència professional, on estiguin les empreses, els centres docents i els sindicats. D'acord? Perquè, si no, no alliberarem..., no anivellarem –perdoneu.

Com puc saber jo si el que es fa a Sant Cugat coincideix amb el que fan a Tarragona? Ho fan dues empreses, sí, però totes dues empreses tenen la mateixa responsabilitat i tots dos instituts tenen la mateixa qualitat?

Vaig molt de pressa. Orientació. Informació i orientació. Informació, en tenim molta. Però orientació, jo proposo... –i ja no explico més coses–, però proposo, perquè, mireu, el més difícil és l'entrada dels alumnes; parlem de la formació al llarg de la vida, però, quan entren, tenim un percentatge enorme d'alumnes que comencen graus mitjans i abandonen perquè no saben realment què faran.

«El meu fill és un crac en informàtica.» No, el seu fill ha estat tota la nit mirant dues pàgines web, però un crac d'informàtica no ho és. D'acord? I, aleshores, jo proposo, com fan a Alemanya –a Alemanya ho fan més bèstia, però jo proposo que sigui així–, que hi puguin haver programes experimentals, encara que sigui a nivell experimental, d'estades dels alumnes de quart d'ESO a instituts integrals que fan dual a les empreses, durant una setmana, perquè llavors sabran..., realment estaran més orientats a professions reals. Prou de fires, prou de congressos, prou de pamflets. No, senyor. No hi ha... Hi ha informació, però no hi ha orientació.

He parlat de la mobilitat, he parlat o dic que cal una equiparació dels nostres ensenyaments, difícilment els títols, però sí les competències professionals adquiri-

des a Catalunya amb altres països de la Unió Europea. És molt difícil que un xaval de Catalunya vagi a treballar a Alemanya perquè no reconeixen el seu títol. Hem d'equiparar recíprocament, no els títols, les competències que s'adquireixen. Per això parlo d'un examen o d'un control final.

Dues qüestions només: el reconeixement social de la formació professional. És veritat que hem avançat en els últims anys, però volen que els digui una cosa, amb sinceritat? Fa més feina un cuiner o un mecànic en una sèrie de TV3 que tot el que puguem fer des d'aquest Parlament, des de totes les reunions que jo he fet amb empreses, des de totes les orientacions que puguem fer. Com surti un cuiner, tothom vol fer cuina. Però no fem mecànics, no fem manteniment electromecànic, no fem electricistes, doncs, hauríem de ficar un electricista que s'enamori de la xiqueta guapa de la sèrie. M'entenen?

Per acabar, la llei no anomena..., l'avantprojecte de llei no anomena re amb relació a la formació professional a distància, que és una qüestió molt emergent, que és una qüestió per on s'estan produint determinades qüestions que no vull comentar aquí, i que crec que cal refundar o cal també incloure.

Dues qüestions molt fàcils: jo he anomenat el rol dels agents com a vetlladors de l'ocupabilitat, ja ho he comentat.

I, finalment, perdonin que sigui així de cru, però fa trenta anys que treballo amb aquesta empresa que és la Generalitat de Catalunya i encara hi han centres que depenen del Departament d'Ensenyament, centres que depenen del Departament d'Agricultura i centres que depenen del Departament de Política Territorial. (*Veus de fons.*) No, de Sanitat encara no. Ah, doncs... Perdoneu, eh? (*Veus de fons.*) Doncs, escoltin, que no pot estar tot en un sol departament? Diguem-li ara aquesta agència... És que ja és la mateixa empresa, més val que... Parlem de gran governança i la petita no l'hem administrat en molts anys.

Moltíssimes gràcies per la seva atenció i estic a la seva disposició.

El president

Moltes gràcies. Doncs, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, president. Gràcies també al senyor Castellana, al senyor Martínez i al senyor Galdeano per les seves exposicions i per ajudar-nos a fer la nostra feina, que ara, doncs, és fer el millor..., en aquest cas, la millor llei de formació professional, ajustada a les necessitats del país i, per tant, ajustada a les necessitats de tots els que en formem part.

Vostès estaven preocupats per no reiterar-se en els seus comentaris, nosaltres també ens reiterem en les nostres preguntes, i, per tant, doncs, d'entrada, també demano

disculpes perquè, si han seguit alguna sessió de les que hem fet abans, doncs, segurament els sonaran. El que intentem és insistir en allò que nosaltres considerem que és important, també per anar valorant com tenir punts per valorar-ho.

En primer lloc, ens agradaria saber..., n'han parlat una mica, eh?, però així intentarem afinar..., si creuen que aquesta és una llei d'integració de la formació professional, tenint en compte que el text, no el preàmbul, certament, que el preàmbul està més acurat, però tenint en compte que en l'articulat cada una de les conselleries conserva les seves competències, creuen vostès que això pot ser o, en tot cas, què pensen al respecte, i elements de millora.

Des d'Esquerra creiem que no només és necessària la creació d'aquest organisme únic i, per tant, doncs, també trobar-li una bona ubicació en l'organigrama, sinó que, a més, el que cal és que aquest organisme aglutini totes les competències de formació professional que tenen els dos departaments que actualment les tenen. I quan dic totes, vull dir totes, és a dir, l'objectiu hauria de ser buidar de competències sobre formació professional el Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball. Ens agradaria saber com ho veuen vostès; què pensen sobre això.

Després, han parlat també de la convergència que ha de tenir aquesta llei amb la llei del SOC, que hi estem totalment d'acord. Nosaltres hem detectat el tema de les estratègies territorials i la prospecció de necessitats de nivell territorial com un element que podria ser de convergència entre aquestes dues lleis; si ens poguessin afegir alguna cosa més, en el cas que hagin pogut analitzar els dos textos.

Després, també ens agradaria saber com podem millorar l'orientació. N'han parlat una mica, eh?, però, en aquest text, què és el que hi podríem afegir. Si no vaig errada, a la Llei de formació al llarg de la vida del Govern del País Basc parla de la integració, de l'orientació –és un capítol específic–; si els sembla que podríem anar cap aquí.

Després, també, com els sembla que podem promoure la relació entre empreses i centres educatius? I no només com a... I com aquest text, evidentment, ho podria facilitar.

I, després, sí que el senyor Galdeano ha acabat molt de pressa perquè se li acabava el temps; ha parlat d'aquesta prova externa al final de la seva intervenció. Si ens la pot acabar d'explicar una mica més amb detall, ens sembla que podria ser una bona idea.

El president

Moltes gràcies. Senyora Montserrat Capdevila, pel Grup Socialista.

Montserrat Capdevila Tatché

Molt bé, moltes gràcies. Moltes gràcies als tres. Crec que ha estat molt interessant, si més no perquè, bé, segurament ens refermen la visió que ja tenim aportada per altres compareixents o la que ja teníem, però jo

crec que també ens aporta, sobretot, la seva visió, com deia abans el senyor Mena.

Bé, jo crec que és evident i constatem, no?, que la llei d'ocupació i la llei de l'FP no es parlen. I, en tot cas, el senyor Castellana jo crec que ens posava un repte al Parlament, jo crec, i als diputats que estem a un cantó o a l'altre. I jo no sé si això és possible o ho podríem explorar, com fer una ponència conjunta de les dues lleis i posar-nos tots junts a treballar els dos textos, perquè realment acabéssim fent això que crec que tot-hom evidència i que ens hem de proposar. I, per tant, amb aquesta agència ens fa canviar, jo crec, l'enfocament fins i tot de la llei, li estem fent aquí una esmena a la totalitat. Segurament caldria i, per tant, ja ho deixo dit, en aquest cas, aquí. També perquè hem tingut, segurament, l'oportunitat que un compareixent que havia analitzat l'altra llei també ha pogut analitzar aquesta i ens les ha pogut, segurament, analitzar més a fons que la resta. Per tant, la primera.

Segona: el senyor Castellana ens comentava, no?, un element que compartim, és a dir, que la llei ha d'oferir, doncs..., un dels objectius és oferir el que demana el mercat de treball, però l'altre ha de ser oferir, doncs, a les persones una oportunitat perquè es desenvolupin personalment i, per tant, aconseguixin realment assolir aquest desenvolupament. I, en aquest sentit, ho lligo amb algunes compareixences que es van produir ahir també i que va sortir la temàtica, és a dir, què és primer, l'ou o la gallina? Què és primer, la competitivitat o primer que aconseguim qualificar uns recursos humans que després ens oferiran o ens permetran aquesta competitivitat?

Ahir la Fundació El Llindar, no?, ens comentava i ens parlava de centres de segona oportunitat, i que també aquí ho poso, centres i programes de segona oportunitat; potser les dues coses hauríem de... Perquè ells parlen des d'un centre de segona oportunitat, i ens convidaven a anar-hi per veure realment de què estem parlant. I programes, ells ho viuen o ho veuen com a elements inestables o no continus. Per tant, possiblement s'haurien de fer compatibles centres, en el cas que siguin necessaris centres, i programes, en el cas que siguin necessaris programes, i els centres ho puguin fer. Per tant, en aquest sentit, els plantejo la pregunta.

Però lligant amb el que deia abans, també, l'element que ens comentaven era el fet d'això, si tenim persones que aconseguim..., no?, s'aconsegueix trobar quin és aquell element de motivació que els permet qualificar-se millor, en el fons tindrem persones que tindran més oportunitats i significarà menys cost social pel que significa de treure'ls del risc d'exclusió. I, en el fons, acabaran contribuint a la competitivitat de les empreses i a la productivitat de les empreses.

I li preguntaria al senyor Castellana, què ens faria falta per casar les dues coses? És a dir, el mercat de treball..., no?, oferir el que el mercat de treball ens demana, i també les persones, doncs, aconseguir orientar-les o enfocar-les en allò que realment acabaran sent més competents i ho faran amb millor satisfacció i, per tant, acabaran sent més competitives. L'altre dia sortia una paraula clau, que era l'«acompanyament». En aquest sentit, com veu vostè això?

Programes de segona oportunitat, centres, com ho veuen els tres. El senyor Martínez ja ens ho ha dit, que ell no veu centres, veu programes; el senyor Castellana i el senyor Galdeano, com ho veuen? Hem d'apostar per tot, hem d'apostar només per un? Quina seria la fórmula més adient?

I, com a darrer element, la formació del professorat. És un element també que ha anat sortint, i com ho veuen, com ho hem de fer, no?, perquè realment acabem adaptant-nos també a la necessitat de les empreses, de les persones i de tot el sistema. Per tant, com ho veuen i com queda recollit, en aquest cas, en la proposta que ens fa la llei?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. El senyor Castellana ja vam tindre la possibilitat i l'oportunitat d'escoltar-lo a la seua intervenció en el projecte de la llei del SOC, en la qual també ens va il·lustrar, d'alguna manera, amb la seua experiència que ha tingut, i no solament al Departament, sinó en moltes altres feines. També agrair al senyor Martínez la seua participació, i al senyor Galdeano.

Torno a dir que hi ha temes que, vulguin o no vulguin, s'han reiterat, no?, vull dir..., però és així. Però hi ha un tema que a nosaltres ens crida molt l'atenció, és la paraula i..., vaja, el senyor Castellana ho ha dit, «agència». Ha parlat de possiblement d'una agència, no? Aquí estàvem parlant tots d'una viceconselleria i estàvem parlant tots si ho fem a Presidència, si ho fem a... Com algú deia, no? –no sé qui ha estat–, diu: «Presidència, al cap i a la fi, el que fa és coordinar, no té una potestat com a autoritat única, no?» Per tant, a mi m'agradaria aprofundir en aquest tema de l'agència, perquè la veritat és que totes les compareixences han vingut a demanar això: tindre solament una autoritat en la qüestió no solament de la formació professional, sinó també de la llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, que han d'anar les dos tremendament lligades i que han vist que tenen algun desequilibri, inclús en representació o en unes altres tasques.

Per tant, a mi m'agradaria aprofundir més en això: quina manera... Evidentment que una agència pública, aquí no estem tractant que algú pugui sospitar que aquí del que es tracta és..., perquè hem tingut el debat de Servei d'Ocupació de Catalunya, servei públic, perquè, vaja, tota la llei és un servei públic, vull dir que se sobreentén.

Senyor Martínez, insistim també en el tema orientació, guia, orientació, guia, orientació, guia. Nosaltres pensem que hi té a veure també la paraula «acompanyament». Escolti, no solament «jo l'oriento, jo el guio, però vagi sol», no? Escolti, què s'ha fet? Ho ha fet? No ho ha fet? Com s'avalua? De quina manera es fa?

I ja al final de tot ja és, que també hi han coincidit vostès tres –i jo aprofito molt el senyor Galdeano que està

aquí–, també s'ha debatut el tema que nosaltres, des del nostre grup parlamentari, estem en això molt interessats, que és la formació professional dual, que és el model alemany, però no vol dir que sigui exclusivament l'alemany. El model alemany el podem fer d'alguna manera més participatiu al nostre, no? Però, bé, sembla que ha sigut el d'èxit.

Aquí hi ha dos qüestions: hi ha els que diuen que ha de ser un alumne –ho dic fàcilment perquè s'entengui– el que ho fa, per tant, la competència hauria de ser d'Ensenyament, i hi ha els sindicats o els agents socials que diuen: «Escoltin, no, ha de ser un contracte de treball, estem parlant de relacions laborals.» Per tant, per què ho diuen? I ho diuen fins a cert punt amb raó: «Escoltin, si nosaltres tenim un jove que el que ha de fer és pràctiques i el que ha de fer és entrar a l'empresa, tinguéssim cura que no l'utilitzen realment perquè faci més del que ha de fer, és a dir, que l'exploitin d'alguna manera, eh?» Vull dir, casos concrets i tal.

Per tant, com podem fer que es coordinen les dues coses? Perquè quan està prestant un servei, sense cap dubte, hi ha una relació laboral, per això, vull dir, els que hem fet graduat social o ciències del treball tenim clar que existeix una relació laboral. Però també existeix l'altra part, que és important, que és la part d'ensenyament: qui avalua, qui guia, qui és el tutor? Per tant, aquí hi ha dos inspeccions. Per això li dic la pregunta: per una part, inspecció de treball, i, per l'altra part, inspecció d'ensenyament.

A mi m'agradaria trobar la fórmula que vostès siguin capaços de poder aportar-nos una esmena que pogués clarificar això amb exactitud, no?, de tal manera que les dos funcions siguin clares: la funció de relacions laborals amb un contracte, que a nosaltres ens és igual, i la de formació d'aquesta persona.

Moltes gràcies, i moltes gràcies per les aportacions que ens han fet.

El president

Moltes gràcies, senyor Luna. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Sí, gràcies, president. I agrair la compareixença del senyor Castellana, del senyor Martínez i del senyor Galdeano, que, a banda de ser molt interessants, també ha sigut un plaer poder escoltar-los i donar el seu punt de vista.

Jo crec que la llei, pel que fa, diguem-ne, a la governança o l'arquitectura, no al concepte o al contingut de la formació professional –que segurament ho hem discutit poquet, ens hem fixat molt en l'arquitectura i poc en el contingut de l'edifici–, però, en tot cas, hi ha dos elements que per mi són importants: un, com superem la bicefàlia, no?, l'eterna i la històrica bicefàlia entre les conselleries d'Ensenyament i Empresa i Ocupació. Segurament, acabant amb això serà quan aconseguirem la integració dels diferents subsis-

temes. Però, a més, tenint en compte que no només cal la implicació dels departaments d'Ensenyament i Empresa i Ocupació, hi ha altres departaments que tenen una potencialitat professionalitzadora, com poden ser Agricultura, per exemple, a les Terres de Lleida, o com pot ser fins i tot el Departament de Sanitat. I, per tant, hem de veure com també els incorporem en tota la dinàmica de la formació professional.

I el segon element..., deia el primer com acabar amb la bicefàlia, i el segon, que hi té molt a veure, és com garantir aquesta autoritat única. Per tant, volia saber si vostès pensen que l'institut que proposa la llei, amb algunes modificacions, podria assumir un paper més executiu de les polítiques de la formació professional, garantint la seva autonomia, evidentment, dotant-lo de recursos, que és una mancança que té la llei pel que fa al finançament, i també amb aquesta transversalitat de les polítiques, que penso que són importants.

No sé si consideren vostès, com ens van explicar els sindicats, que segurament un sistema tripartit entre l'Administració, les organitzacions empresarials i els sindicats, pel que fa a la participació social en la governança, pot solucionar alguns d'aquests aspectes.

Tercer element, per nosaltres, la incorporació i la implicació i jo diria que fins i tot la coresponsabilitat. Segurament, d'alguna manera, imitant el model de la LEC, de la Llei d'educació de Catalunya, parlar, per tant, de la coresponsabilitat del món local també com un agent important. Abans deia el senyor Galdeano el tema de la planificació, hem de tenir en compte la realitat productiva de cada territori; no tot Catalunya és igual. No participaran els mateixos agents a les Terres de l'Ebre que al Baix Llobregat o al Vallès Occidental. I, segurament, això s'ha de tenir molt en compte en aquests consells territorials, que jo crec que han de ser una peça clau en aquesta llei.

I acabo per dos aspectes: el primer, que per nosaltres és important, el tema de la formació professional dual. Hi ha dos models a nivell europeu, no?, el model britànic, on l'aposta o la implicació és més privada, més de capital privat, i el model alemany, on sí que hi ha una implicació de diner públic, de l'Administració pública. Aquest és segurament el que més ens agrada des d'Iniciativa i Esquerra Unida. Però també és veritat que allà segurament ha tingut èxit perquè hi ha determinats informes que indiquen que la grandària de les empreses també té molt a veure amb l'èxit o no de la formació professional dual. Per tant, voldríem saber què pensen vostès d'aplicar aquest model en un territori on les pimes tenen un impacte important en el nostre territori.

I acabo. S'hi ha fet referència molt ràpidament, però pensem que és un aspecte a millorar respecte de la llei, el de la dimensió internacional, no només europea, sinó també internacional, i parlant no només dels idiomes, que necessitem incorporar-los en la nostra formació professional, des d'estades a l'estranger, beques tipus Erasmus per a la formació professional i, evidentment, també l'homologació dels títols a nivell europeu.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Ciutadans, el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies, senyor president. Gràcies a tots els compareixents per la seva presència i per les seves aportacions. Jo no afegiré cap qüestió més a les que ja han comentat els meus companys, perquè havia pres diverses notes i totes pràcticament han sortit. Sí, inclús l'homologació de títols que no havia sortit, ara sortit ara amb el senyor Mena.

El senyor Martínez s'ha referit a un sol sistema d'acreditació, em sembla, i crec jo que ha mencionat un article que no l'he trobat. No sé si vostè, si algú té..., per si tenim mal preses les notes, si ens poden fer arribar algun escrit amb les seves aportacions o esmenes que vostès proposin per al text, els estariem molt agraïts.

I res més. Agrair-los... I disculpar-me perquè hauré de marxar ara i no podré escoltar la seva resposta, però l'escoltaré després pel vídeo.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència, la senyora Ramona Barrufet.

Ramona Barrufet i Santacana

Sí, gràcies, president. Un agraïment per les seves intervencions al senyor Castellana, al senyor Martínez, senyor Galdeano.

Avui, permetin-me, president, com ahir van fer vostès també, reivindicar territori, per tant, reivindicar Lleida; ahir es va reivindicar Tarragona... El president no m'està escoltant. (*Veus de fons.*) No, dic reivindicar territori avui, aquesta llicència me la permeten.

Agrair, doncs, les experteses que s'han mostrat, que, en definitiva, és la finalitat de les compareixences, però coincideixen les experteses, els tres compareixents, en el fet de fer molt temps que estan treballant en el sistema de formació professional, que hem anat reivindicant també. Perquè no tenim la sensació que partim de zero, sinó que de feina se n'ha fet molta anteriorment.

A causa d'aquestes experteses, sí que jo voldria demanar-los, i si no poden contestar-nos-ho ara, sí que ens fóra de molta ajuda, perquè se'ns està dient contínuament que no interlocutem o que no canviem..., no intercanviem amb la llei del SOC que s'està desenvolupant al Parlament –cosa que penso que no és certa–, però sí si ens poden dir què és el que no tenim en compte, per casar les dues lleis, que hem anat sentint repetidament. Per tant, hi deu haver unes coses clau que consideren que no tenim en compte. Els agrairíem que ens ho poguessin dir.

Comparteixen, i li ho agraeixo sobretot al senyor Castellana, que hi ha fet referència, diguem-ne, l'incís,

que no és petit incís, de les divergències competencials que tenim, perquè al llarg dels diferents compaïxents arriba un moment en què es confon. O sigui, se'ns diu que no concretem la llei, que la llei no és ambiciosa, però que la proposició de llei no conté alguns aspectes, però és evident, i vostè ho ha remarcat, que topem amb les competències. Per tant, el que no pot ser és que aquest fet –per això dic que no és només un incís– faci que alguns ho rebïn com a falta d'ambició o com que no som valents. També diem que el desenvolupament de la llei esperem que pugui donar aquestes competències i puguem aspirar a una formació professional tal com volem.

Ho he entès massa bé això dels destinataris i els objectius, perquè si només intentem agafar la formació mercantilitzant, o sigui, buscant els tants per cents i les necessitats a present i a futur de la nostra societat, que és important, llavors, com ho lliguem això amb aquesta formació al llarg de la vida? Sí que al final, senyor Castellana, me sembla que ha fet una explicació dient que també hem de tenir en compte l'aspecte vocacional. Llavors, aquí no acabo d'entendre ben bé aquestes dues afirmacions.

És el primer cop que fiquem fil a l'agulla i que, per tant, estem redactant un projecte de llei. Per tant, vostès, experts i persones participants en el sistema des de fa molt temps, per què creuen que hem arribat fins aquí sense elaborar una llei? Perquè és que és un tema..., dualitat o bicefàlia en les conselleries, governança, de qui depèn, de qui no depèn..., és un tema etern que hem anat arrossegant tots i s'ha anat arrossegant en tots els sistemes. Què no hem aconseguit per trencar amb tot això que tothom veu claríssim i que, efectivament, s'haurà de clarificar en el període d'esmenes, perquè no pot ser d'una altra manera. Si tothom veu el problema aquí, en què hem fallat, que no hem arribat abans a solucionar-ho? Perquè és evident que hem de mirar en què hem fallat per poder-ho solucionar.

Recollim la participació, la coresponsabilitat. Penso que és la primera llei en què surt la coresponsabilitat d'altres lleis que s'han fet en comunitats autònomes, com diuen alguns, perquè, precisament, aquest matí escoltant el País Basc, no donen participació als ajuntaments, per exemple; ens ho han dit ben clar. Que ara s'ho estan plantejant, però que no la donen. I la creiem important i la recollim. El que passa és que aquesta participació no s'està demanant només, vostès deien ara –em penso que ha set el senyor Martínez qui ho ha dit– representació sindical, representació dels agents empresarials... Però és que els compareixents que han vingut, representants de professors, representants de centres, representants d'alumnes, també ens han demanat aquesta participació. Llavors, com donarien vostès cabuda a aquestes ganes de participar?, deixem-ho així, no?, on posaríem totes aquestes participacions i en quin nivell?

El senyor Galdeano... –perdonin, que a aquestes hores estem una mica ja espessos–, ha parlat del reconeixement de la feina feta en formació professional, l'hem anat reivindicant tots aquests dies.

Hem parlat de segones oportunitats, i ahir vam tindre, almenys jo, un cas curiós, no? Parlant de sego-

nes oportunitats sí que realment ens han vingut en diferents moments persones amb necessitats educatives especials, especialment pares preocupats per aquests nois que no tenen la titulació d'ESO i com continuen. Ahir ens van aparèixer també altres handicaps, perquè la paraula l'he trobat molt encertada, perquè n'hi ha moltíssimes, de segones o d'altres oportunitats. Dèiem aquest matí que haurem d'incidir-hi. Han parlat avui d'algunes altres. Però també ens van aparèixer ahir persones que –no m'agrada la paraula «conductual», no?, però...–, per estructura familiar o personal, també necessiten aquesta atenció, que és el que ens reclamen les segones oportunitats. Per tant, haurem de veure com enllacem totes aquestes oportunitats, en definitiva, diferents. Hi ha gent que la segona, tercera o quarta la va fer amb un tema pejoratiu. Les oportunitats pensem que sempre han de ser bones; a veure com ho fem. Però encabint tots aquests handicaps, eh?, que deia el senyor Galdeano.

Important el que han comentat de trencar el sistema de funcionariat, perquè ens apareixen, i aquí penso que tenim un enquadrament –potser els que estem en el món de l'ensenyament encara més– docent, no?, docent funcionari o docent sense ser funcionari. I, en canvi, en la formació professional apareixen els especialistes, ens han aparegut els experts, que els hem anat a buscar durant tot aquest temps perquè, precisament, no teníem persones capacitades o titulades per a exercir –tampoc capacitades– uns determinats temes. Estic pensant ara, que ja ho vaig dir l'altre dia, en tècnic conductor d'una màquina excavadora. Ha de ser un expert, perquè no existeix aquesta... Llavors, com resitem tot això? I a partir d'aquí hem parlat de la formació, però és que aquesta formació..., també hem de sortir d'aquest enquadrament que tenim, perquè és multidisciplinària, és multifuncional i hi ha especialitats molt concretes, totes les habilitats són concretes. Per tant, no sé com solucionar tampoc el tema de la formació, no?

Evidentment, recollim això de la internacionalització i la dimensió europea.

I sí que, com que sóc l'última intervinent abans de vostès, nosaltres tenim una responsabilitat, ara en aquest moment, d'arribar a un consens, de tirar endavant una llei que tothom considera molt important i que hem de tirar endavant. Nosaltres ens involucraïem ara en la legislació, però segurament que, en el moment de la gestió, vostès, com a experts, participaran o participen o han participat en la gestió des de diferents àmbits, hi hagi el Govern que hi hagi. També els demanem que en el moment del desplegament de la llei, com a experts, estiguin en aquest desplegament de la llei, perquè nosaltres després, legislativament, ja no hi entrarem, en el desplegament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Barrufet. Doncs, ara és el torn dels ponents. Començarà el senyor Castellana.

Endavant.

Francesc Castellana Aregall

Moltes gràcies de nou per les seves preguntes. Comprendran que el limitat temps de resposta obliga a una resposta al més àmplia i general possible, i telegràficament.

Mirin, el tema de l'acreditació, més enllà de la voluntat que puguem expressar els que estem compareixent o vostès mateixos, el qui firma el títol és una autoritat, i el qui firma el certificat de professionalitat és una altra autoritat, i qui firma el certificat de professionalitat no està a Catalunya. Primer tema, eh? El firmava el Servicio Público de Empleo Estatal, si no ha canviat en els últims temps. És un tema claríssim.

Per tant, escoltin, això no es pot gestionar integradament, és impossible. Ara, sí que es pot gestionar integradament per delegació de tots dos. I això és el que jo els estic dient; és a dir, es pot gestionar integradament el que reguli Treball, el que reguli Educació per una agència del Govern de Catalunya. I si tenim habilitat, hem de reivindicar la plena competència també en matèria de formació continuada per ser una agència que realment integri la gestió.

Què donarà més suport? Plans integrats. On estan? Els del SOC són els del SOC; els d'aquesta llei són els d'aquesta llei. Ja té una diferència claríssima: en termes de formació hi han dos plans, i seguiran havent-hi els plans de la Direcció General de Formació Professional, els plans de la Direcció General del SOC. Escolti, hem fet..., l'arquitectura al pis de dalt i hem creat un ens coordinador.

Jo discrepo d'una cosa molt clarament: jo, si no estic equivocat, que puc estar equivocat, però Alemanya té una agència i té un sistema federal; per tant, si té una agència i té un sistema federal, no està lluny del que jo els estic dient a vostès. És a dir, necessites un ens gestor de la provisió de formació respectant els sistemes d'educació i el sistema ocupacional integrats en uns plans que ens permetin dotar el màxim de competències i que ens permetin uns sistemes d'acreditació. Que seria millor tècnicament una altra cosa? Jo no ho discuteixo; jo no parlo ara del que podríem ser, sinó d'allò que es pot legislar a partir del marc competencial que un té i a partir de les possibilitats de gestionar que un té. Només parlava d'això, hi insisteixo.

Insisteixo en el següent..., jo no ho sé, vostès són els diputats i diputades i ho deuen saber, però enllaçar en aquest debat les dues comissions, ho vaig dir a l'anterior amb tota rotunditat i ho torno a dir-ho ara: ara vostès aquí en el Parlament tenen dues lleis; sincronitzar-les és una possibilitat que tenen, els diputats i diputades. El Ple ho farà? Però si el Ple no és capaç d'ajudar a coordinar les dues comissions, doncs, això ja ho deuen saber vostès, que per això tenen la responsabilitat, i aquí només proposem coses positives.

Els objectius. Jo no parlava d'objectius mercantils. L'estratègia 2020 d'ocupació, les estratègies generals de la Unió Europea estableixen objectius; jo dic: on estan els objectius a mitjà termini perquè la gent que està a nivell 1 pugui passar a nivell 2 i la gent que està...? Jo no dic que s'ha de posar en un article de la llei, però potser

en una addicional...; per això hi ha les addicionals. És a dir, marquin uns objectius.

Però jo ja sé..., no faig trampa, ho dic amb claredat, sense més recursos, tot pot acabar sent un brindis al sol. Fan falta recursos per a això, i aquí està la clau.

I el sistema d'acreditació és la base, és a dir, si no acreditem a aquest país 200 o 300.000 persones l'any en el que saben, els estem posant una dificultat. Miri, gent de la meua edat, jo en tinc cinquanta-vuit... Avui hi havia un article que deia que la gent de més de cinquanta, els que veníem del *baby boom*, resulta que tenim grans capacitats i grans talents no reconeguts enlloc; no tenim títols, no tenim certificats de professionalitat, però tenim una llarga vida i una llarga experiència. On podem acreditar això? On se'ns obre una porta per fer-ho?

Educació d'una determinada manera que és molt difícil d'accedir-hi, ho ha dit una intervenció en la compareixença anterior. Escolti, s'han de buscar aquestes fórmules. Jo insisteixo que l'acreditació seria... I si una bona acreditació et puja a nivell 2, ja pots fer tots els certificats de professionalitat i pots fer els cicles de grau mitjà, si no m'erro, o el superior. No, de mitjà, sí, no m'equivoco. A partir d'aquí, jo el que els estic dient és, escolti, això, què és el que preocupa de veritat les persones.

El tema de la formació a distància, s'ha dit abans, i acabo amb el següent: no només –no només– per regular les noves tecnologies, les noves possibilitats i els sistemes que poden acreditar de formació a l'accés, no?, mitjançant aquests espais tecnològics, els espais virtuals, també per la vella distància. Molta gent compra vella distància i no té moltes garanties que aquesta distància que compra li sigui realment efectiva si no és amb una prova i amb una oportunitat. No hi ha un sistema que ho reguli. Suposo que estem parlant dels dos i que, en aquest sentit, coincidim.

I, per acabar, jo em pronuncio clarament –clarament– pels centres de segona oportunitat. I per què? Perquè fa molts anys que conec els programes de segona oportunitat bastits; no segreguen ningú si estan inclosos dintre del sistema, si són una part integrada dintre el conjunt del sistema; només segreguen si són programes que separen del conjunt del sistema perquè allà està *el pelotón de los torpes*. En canvi, si reconeixem que tenim un nucli de gent jove, com hem vist en determinades experiències concretes que han emergit de l'experiència de la mateixa societat civil i del mateix suport dels ajuntaments que fan aquests centres, poden canviar i transformar les vides de persones que el sistema escolar els ha portat a l'abandonament o al fracàs escolar, es miri com es vulgui. També ells segurament amb la seva actitud, però estan allà. Si aquestes persones no tenen un espai de retornar al sistema amb una fortalesa, jo, la veritat, és que amb programes la meua experiència és que això no ha funcionat, els que jo conec, els ocupacionals. Si hi han programes educatius que han funcionat, no els conec.

I també, en aquest sentit, doncs, deixar la meua intervenció amb una sol·licitud a vostès: nosaltres estem disposats a col·laborar allà on sigui i com sigui per

bé que les coses funcionin més bé. I els que hem tingut la sort i l'honor d'adquirir una experiència en tasques públiques, hi estem obligats, és condicionat. Però, sobretot, el que potser valdria la pena és que en moments en què es fan elaboracions parlamentàries, els que hem sigut, tots, de diferents colors polítics, de diferents èpoques històriques, responsables dels sistemes, alguna cosa poguéssim aportar a les lleis, més que res perquè coses que ja ens han passat no tornin a passar.

En aquest sentit, la meva disposició personal ja la tenen.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula ara el senyor Carles Martínez.

Carles Martínez Riba

Moltes gràcies. A veure, sobre... Jo crec que és molt difícil donar una resposta que no sigui global, però intentaré donar resposta sobre algunes de les coses que han preguntat.

Respecte al tema de la informació i orientació, jo crec que és un dels serveis, diguem-ne, del catàleg de serveis clau, i l'acompanyament ha d'estar present en tot ell, ha d'estar present en el servei d'informació i orientació i ha d'estar present en el servei últim de formació, inclús d'ocupació. S'ha de fer un seguiment de les persones que s'informen i s'orienten. Això és un element clau. Això no s'aconsegueix amb uns orientadors contractats amb programes precaris, vull dir, això també s'ha de dir així. Això s'aconsegueix amb una estructura. I aquesta llei, un dels objectius que té és vertebrar, o hauria de tenir, un sistema, un sistema propi, independent, se li digui «agència», se li digui el que se li digui.

També vull dir una altra cosa que no és ben bé certa: els títols tampoc els dona la Generalitat; té títols específics que són de la Generalitat, però els títols els dona l'Estat, eh?, com tots els estats. Els títols i els certificats. Per tant, no és tan complicat fer una única gestió d'una cosa en la qual tens, diguem-ne, les competències de gestió, per entendre'ns, les competències delegades de gestió. Jo veig que no és tan complicat. En tot cas, reflexionem-hi, sobre això.

El que sí que em sembla que és important respecte a l'orientació és la gratuïtat. El Govern té competències exclusives en educació, però en els títols no; compte, eh? (*Veus de fons.*) Les té compartides, d'acord?, les altres no estan compartides, però, bé, aquí tindries molt a dir.

Respecte al tema de la segona oportunitat, bé, jo he fet la proposta aquí dels programes, però, potser sí que caldria una reflexió en el sentit de parlar de serveis de segona oportunitat. El que no em sembla raonable –el que no em sembla raonable– és que es faci un gueto de centre específic. Potser un dels serveis del catàleg ha de ser la segona oportunitat, i la pot donar un centre integrat –jo crec que l'ha de donar un centre integrat. I jo crec, també, doncs, que segurament pot haver-hi

centres específics que, per les característiques que sigui... El que sí que ha de ser, a mi em sembla, important en els serveis de segona oportunitat, si volem dir-ne així, és que realment siguin per a majors de setze anys, que poden tenir lligams amb l'ESO, i els han de tenir, però que siguin per a majors de setze anys; que poden agafar una població més àmplia, també, i que sobretot han d'estar vinculats al treball. Això sí que és un tema claríssim.

Respecte al tema de la bicefàlia, doncs, bé, crec que això ha estat clar.

Respecte a la dimensió internacional, jo crec que aquí no es fa cap referència a ECVET, però jo crec que aquest tipus de coses la llei les ha d'enunciar, que no les enuncia –les ha d'anunciar–, però no crec que hagi de desenvolupar una cosa que és més de programa, crec, eh?

Respecte a la participació, jo crec que la llei ho planteja bastant correctament: planteja participació en el nivell més elevat, amb els agents que intervenen directament a l'empresa, que són els treballadors i els empresaris, i l'Administració de la Generalitat. El territori ha d'estar representat per l'Administració de la Generalitat en aquest nivell, en aquest nivell macro. Ara, després, en el nivell territorial –en el nivell territorial–, jo crec que sí que s'ha de donar cabuda, no cabuda, se li ha de donar el pes que té l'Administració local. Jo crec que això em sembla que és important. Igual que s'ha de donar pes als agents que actuen en el servei, com, per exemple, les cambres. Però en aquest segon nivell, no en el nivell de direcció. Jo entenc que en el nivell de direcció a qui li correspon, com passa a tot Europa, és als que estan a les empreses, i, diguem-ne, allà es defineixen les contradiccions que hi han a la mateixa empresa i amb l'Administració que controla o que té la responsabilitat de fer funcionar la formació professional, en aquest cas, o les administracions.

I després, respecte al tema de la llei del SOC i la llei de formació professional, jo crec que, bé, aquí ha aparegut una proposta que a mi em sembla prou raonable, que seria interessant que es fes algun tipus de comissió que compartís i que corregís alguns dels defectes que té aquesta visió, diguem-ne, com d'esquenes, no?, (*sona el senya acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a la realitat. Suposo que aquest timbre és perquè em toca..., per tant, ho deixo aquí.

Nicolau Galdeano Garcia

Molt bé, molt breument... Ai, perdó.

El president

Senyor Galdeano, endavant.

Nicolau Galdeano Garcia

Disculpi, era per avançar temps. Senyora Capdevila, després del que he escoltat, encara me queden menys dubtes, eh?, centres o programes, jo pensava que lligat al territori, perquè depèn del territori hi ha poca població i molta extensió de terreny, i, per tant, és difícil

tenir centres de segona oportunitat, però sí programes. La paraula «serveis de segona oportunitat» és la ideal, perquè poden ser programes i poden ser centres.

El que sí que està clar és que tenim molt jovent –aquí no és el cas– que necessiten..., i quan troben el seu camí segurament no els agrada la geografia, segurament s'avorreixen a l'anglès, però quan agafen un ganivet i comencen a crear... Jo sempre fico l'exemple: quan nosaltres fitxem Messi, el Barça té un programa de formació molt important per als seus jugadors de base, però el que ens interessa és que faci gols i que ens ompli d'alegria, m'explico?, que sigui professional en la seva feina. Per tant, sí que hi ha d'haver, hi estic d'acord, fins als setze anys una formació, que és de la qual ens hem dotat com a ciutadans, obligatòria, però a partir d'aquí no hem d'excloure la gent que es pugui professionalitzar.

La diputada..., i no recordo el seu nom, disculpa... (*Veus de fons.*) La senyora Russiñol, d'Esquerra Republicana, torna a insistir en el tema de les competències de les conselleries, i també el diputat d'Iniciativa. Jo crec que correspon al vostre o al seu consens com a polítics trobar l'espai de com ha de ser el que aquí hem estat dient –jo no crec que no només aquesta tarda, sinó durant moltes intervencions–, que això requereix un espai –un espai–, diguem-li agència, diguem-li viceconselleria, diguem-li conselleria, diguem-li secretaria general, que tingui tot l'abast de gestió, de planificació, d'acció amb relació a la formació professional. I això sí que depèn de vostès; nosaltres els hem dit a crits que se posin d'acord.

Quant a la prova externa, que m'ha demanat més informació, miri, el sistema educatiu té proves externes de competències bàsiques en primària, en secundària obligatòria, la selectivitat en el batxillerat. I arribem a la formació professional i no tenim res. És clar. I jo, quan torno amb l'avió de qualsevol lloc, d'Alemanya o de països centreeuropeus, a mi el que m'interessa és la idea del que acabo de veure embotidament durant una setmana allà, perquè allà t'ho foten tot embotit. I quan tornes amb l'avió, dius: «A veure, quines idees jo puc transformar per a la nostra societat?» La que més m'agrada és el pragmatisme. Mirin, tenim instituts de formació professional moltes hores tancats a Catalunya; com que és un país ric, doncs, podem permetre'ns el luxe de tenir-los tancats, i vas a Alemanya i funcionen tot el dia, perquè estan fent formació continuada, formació ocupacional, formació a demanda, estan fent... D'acord.

I, aleshores, ho lligo amb el requeriment que fa el senyor Luna respecte al sistema dual: miri, senyor Luna, la funció fa l'òrgan, i, tradicionalment, a Catalunya –com ha dit la senyora Barrufet– hem avançat moltes coses des del Departament d'Ensenyament perquè hem tingut necessitats. Quan nosaltres fem el primer conveni dual és perquè tenim madur el sistema d'alternança amb una empresa molt important del nostre àmbit, agroalimentària, i diem: «Per què no fem dual d'una vegada ja i creem una escola dual dins d'aquesta empresa tan gran?» D'acord? I, aleshores, jo crec modestament que Catalunya encara no té un model dual.

Li dic el que m'agradaria a mi, però és personal ara, eh? Miri, a Alemanya funciona de la següent manera: l'empresa ofereix unes places d'ensenyament dual que són les que després requerirà de treball, diguem-ne. Si una empresa ofereix quinze places és perquè ha de cobrir o jubilacions o noves contractacions.

I, aleshores, nosaltres, això és molt complicat, perquè algú ha dit aquí el tema de la petita i mitjana empresa, però sí que podem fer un sistema mixt, que l'estem fent a Lleida, eh?, l'estem fent. Perquè quan a mi em demanen opinió les empreses, dic: «Per què no ho fem d'aquesta manera?» Fem el següent. Tenim empreses del transport i logística internacional que fem el següent: ja hem aconseguit tres o quatre empreses que entre totes oferim vint places, i traiem al diari oferta de vint contractes laborals, que se seleccionen aquests alumnes, per l'empresa, amb participació dels professors i directors dels instituts. Aquests alumnes són contractats laborals, després se matriculen; per tant, tenen una doble dualitat, com a alumne de formació professional i com a treballador. Però, clar, com que treballem conjuntament empresa - centre educatiu, què fem? Com a màxim treballa quatre hores i com a màxim té quatre hores de classe. No pot fer més de vuit hores. Ara, arriba el Nadal i tindrà el règim laboral de l'empresa; el que té són vacances escolars, d'acord? Aquest és el sistema que hem de fer: ajustar el que fem a l'empresa amb el que fem al centre educatiu. No pot ser que un noi o una noia estigui treballant quinze hores, o vuit hores, i després hagi d'anar encara a classe, això és el que hem d'ajustar. I, per tant, aquest és el nostre model: que l'oferta sigui a raó de vacants de les empreses.

Només els diré una dada: a Alemanya, després de 145 anys, només el 35 per cent de la formació professional és dual; només el 35 per cent. I això me porta a dir-los un altre exemple: l'energia elèctrica, la de base, la que consumim inclús dormint, se produeix a les centrals nuclears. La fina és la que produeix l'energia hidràulica. Per tant, estem dient, el dual és la fina, és la d'última tecnologia, la de l'empresa que ho requereix, del sector que vol avançar per aquest model, però hem d'atendre altres formacions. Per tant, no ens quedem que el dual és per a tot.

A la senyora Barrufet li volia dir que una vegada, davant d'unes eleccions com aquest any electoral que vostès tenen, davant d'unes eleccions, vam estar a un municipi on havíem de construir o millorar les obres d'una escola. Hi havia el director territorial del moment, l'arquitecte i jo mateix. I un pare va interpellar i li diu al director: «Escoltí'm, clar, ara hi han eleccions i vostè pot tornar a ser delegat o no. Què passa amb l'obra de l'escola?» I li va contestar l'arquitecte –que vaig aprendre molt aquell dia–: «Miri, senyora, guanyin uns o guanyin els altres, el que queda és la necessitat de fer l'escola.» Per tant, el que li estic dient és que tal com es configuri el Parlament, el que hi ha és la necessitat de tirar endavant aquesta llei i, si és possible, fer una integració, que jo ja he dit abans que, si és possible, abans que em jubili.

Moltes gràcies per la seva paciència.

El president

Moltes gràcies, senyor Galdeano. Esperem que sí que ho vegi abans que es jubili. I els agraïm molt sincerament als tres les seves intervencions. No hauríem acabat, però les necessitats horàries diuen que hem de finalitzar la comissió.

Moltes gràcies. I als membres de la comissió, fins al dia 26.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i catorze minuts.